113 / 2-1905   113 / 164

கடவுள் துணை.

சித்திமுத்திக்குரிய வாய்மைகளனைத்து மடங்கிய

உண்மைப்பொருள் விளக்கம்.

இஃது

தொண்டைமண்டலம் துளுவவேளாளமரபுதித்த

செங்கற்பட்டு

நாராயணசாமி முதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

"OONMAIPPORULVILAKKUM"

(Declaration of the real state of divine things)

containing the true state of all facts concerning to "Sitthi," "Mukthi".

PUBLISHED BY

C. NARAYNASAWMY MUDALIAR,
CHENGLEPUT.

MADRAS:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, Mount Road,

1905.

(All right-reserved.)

(100)

PREFACE.

From the little experience and scanty knowledge acquired by studying various Vedantha, Sithantha, Sithergnana, Athvaitha, &c., Sastrams, by following the courses adopted to Sariyai (devotion) Kiriyai, (worshipping) Yoga, Guana, Nishtai, and by the Grace of Guroo and favour of well known great men, the undersigned has with pleasure, been led to compile, in the shape of plain prose together with the necessary authorities, and publish the work "OONMAIPPORULVILAKKUM" (declaration of the real state of Divinity), disclosing the true State of all facts in detail relating to "Sitthi," "Mukthi" pertaining to Vedântham, Sithantham, Sithergnanam, Athvaitham, Athvaithasuthavedantham; Saivam, Veerasaivam, Vaishnavam and other Religions, for the public so that each and every one may, easily, without having recourse to the study of multifarious Philosophical treatises and reference to other books for required subjects, understand, in one view, all the religion and religious subjects with distinctions and the truth of all facts of divine things and enjoy peace and eternal bliss.

The book consists of 5 chapters, *viz.*, (1) "Pothugnanavilakkam" (declaration of all the true facts in general); Declarations of (2) "Sariyai, Kiriyai, Yoga, Guana, and Nishtai Vilakkam"; (3) "Maha Manthratchara Vilakkam"; (4) "Thathuvavilakkam"; and (5) "Sitherguanavilakkam"; and contains 256 subjects besides the sub-divisions, 757 poems and 87 Sastrams as per Alphebetical lists A and B.

It is a certain fact that no work of this kind containing all the religions, the religious subjects, the real state of divinity, and the truth of all facts together with authorities has ever been hitherto published. The readers will find the compendium more useful both in theory and practice.

MADRAS, 12-4-05. } C. NARAINASAWMY MUDALIAR.

முகவுரை.

ஈஸ்வரானுக்கிரகத்துக்குரிய பக்தி யோக ஞானமார்க்கங்களி
னனுசரிப்பு, பெரியோர்களனுக்கிரகம், சற்குருகடாக்ஷம், அரியவே
தாந்த சித்தாந்த சித்தர்ஞானநூல்களாராய்வு முதலியவைகளா
லுதித்த நுண்ணுணர்வினால் வேதம், வேதாகமம், வேதாந்தம், சித்தா
ந்தம், சித்தர்ஞானம், அத்வைதம், அத்வைதசுத்த வேதாந்தமார்க்
கங்களின் நிலைமைகள்; சைவம், வீரசைவம், வைஷ்ணவமுதலிய சமயக்
கோட்பாடுகள்; பிரமம், பிரமநிச்சயம், கூடஸ்தபிரமம், ஜீவேஸ்வ
கற்பிதம், சத்து சித்து சச்சிதானந்தம், செக சிவ பர ஜீவபரைக்
கியத்தை விளக்கும் நாலுவேதவாக்கியங்களுரை, மகாவாக்கிய தத்வ
மசி அதாவது நீயானாய் என்னும் பதங்களின் சோதனை சிரவண மனனநிதி
த்தியாசனங்கள்; பதிநிச்சயம், பதி பசு பாசம். சித்து அசித்து ஈஸ்
வரன், சத்தி, மாயை, முக்குணங்கள், பிரபஞ்சஉற்பத்தி, தத்துவம்
தத்துவஞானங்கள், நியதி, ஆன்மஇலக்கணம், அவத்தைகள், சுகம்,
ஏழுஞானபூமிகள், ஆனந்தவகைகள், ஆனந்தம்பெறும்வகை;
ஞானயோகநிட்டை, முத்திரைகள்; ஞானசாதக சாத்தியஇலக்கண
ம், முத்திநிலைகள் முத்திகள், முத்தர்களிலக்கணங்கள்; சமாதிகள்;
துறவுகள்; சாதனசதுட்டயங்கள், சாதனம், அனுஷ்டிப்புக்கள்; நிக்
கைகள், குருமார்க்கம், ஓர்மொழிபிரணவமகாமந்திரங்கள், வேதவாக்
கியங்கள், உபதேசங்கள், அட்டாங்கஅடயோகங்கள், யோகமுத்தி
ரைகள், உறுப்புகள், யோகஞானார்த்தங்கள்; ஸ்வாசபந்தனச்சரிப்
புக்கள், ஆறாதாரதரிசனம், கலாசோதனை; சித்தர்ஞானம், வாசியி
ராஜயோகம், சத்திபீடபூசை, குளிகை, விந்துசாதனை, காயசித்தி,
தசதீக்ஷைகள், சிதம்பரச்சக்கரம், அஷ்டமாசித்திகள், அட்டகன்ம
ச்சித்துக்கள் முதலியநூலின் "ஏ" குறிப்பு அட்சரக்கிரம அகராதி
யில்விவரித்த எல்லா அம்சங்களையும், பேதாபேதங்களையும், பொரு
ளுண்மைகளையும், உதவிப்பிரமாண நிச்சயங்களுடன் ஓர்முக
மாய்விளக்கி "உண்மைப்பொருள்விளக்கம்" என்னும் நாமந்தரித்த
நூல் உலகோபகாரார்த்தம் வசனரூபமாக யாவருமே பலநூலா
ராய்வும்வேண்டிய அம்சங்களுக்கும்வெகுதூரம் தேடவேண்டுத
லுமின்றி, எளிதிலுணர்ந்து பேரின்பசுகத்தையடையவும் அடியிற்கையொப்ப
மிட்டவர் அன்புடனியற்றப்பட்டு வெளியிடலாயிற்று.

வேதாந்த சித்தாந்த அத்வைதசித்தர்ஞானாதி மார்க்க நிலைமை
களையும் அவைகளின் வாய்மைகளனைத்தினையும் ஓர்முகமாக மேற்

கொள்களுடன் விளக்குமிவ்வித வசனரூபமானநூலிதுவரையிலொன்றும் வெளியாயிருக்கவில்லையென்பது திண்ணம். இந்நூல் பயிற்சியில் தத்துவஞானமுதலியவைகளனுபவங்களுக்குரிய நன்னூலாகவேகாணப்படும்.

போதஞானவிளக்கம், சரியைகிரியையோகஞானநிட்டைவிளக்கம், மகாமந்திராட்சரவிளக்கம், தத்துவவிளக்கம், சித்தர்ஞானதிவிளக்கம் என்னும் படலப்பிரிவுகளாகவும் "ஏ" குறிப்பு அட்சரக்கிரம அகராதியிலவிவரித்த அம்சங்கள் 256-ம் உட்பிரிவுகளநேகமும் அறிந்த பெரியோர்களாலியற்றி படலாதி, உதாரணச்செய்யுட்கள் 757-ம், "ழ" குறிப்பு அட்டவணையில்விவரித்த உதாரணச்சூத்திரங்கள் 27-ம் இந்நூலில் அடங்கியிருக்கின்றன. இதில் ஏதேனும் பிழை உளதேல் பொருப்பது பெரியோர்களின் கடமையே.

☞ செ. நாராயணசாமி முதலியார்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்டவர்களிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

செ. நாராயணசாமி முதலியார், 107-வது நெ. கிரகம்,
பைகிராப்ட் ரோட், புதுப்பாக்கம், சென்னை.

செ. ஷண்முக முதலியார், ஹைட் கோர்ட் மதராஸ் ...ஸ்கிளப்.

கலிகோ பயிண்டுவில் ரூபா 1—2—0.
ஸ்டிப் பயிண்டுவில் ரூபா 1—0—0.

தபாலிலனுப்பும்படி தெரிவிக்கிறவர்களுக்கு வி. பி. மூலமாய் அனுப்பப்படும் தபாற்செலவு நீக்கமில்லை.

☞ செ. நாராயணசாமி முதலியார்.

உண்மைப்பொருள்விளக்கநூலிலடங்கிய அம்சங்கட்கு உதாரணச்செய்யுள் எண்களுடன்.

அட்சரக்கிரம அகராதி.

அம்சங்கள்.	பக்.	வரி.	அம்சங்கள்.	பக்.	வரி.
அக்கரங்களுக்கு ஆதுகாரணங்களாவன	165	2	ஆத்மா வே-ம்.	29	10
அக்கினிநேர்மையாவது	181		ஆத்மாவாகிய சித்தென்பது வைஷ்ணவ சி-ம்.	36	
அசித்தென்பது (வைஷ்ணவ சி-ம்.)	37	1	ஆத்மவர்க்க மூயிதமென்பது சி-ம்.	40	2
அசிப்பிரக்கியம், சோதனைவிட்டும் விடாதலக்கணை	137		ஆன்மஇலக்கணம்வே-ம்.	102	9
அசிபதமென்னமாவது	140		ஆன்மஇலக்கணம் சி-ம்.	109	6
அஞ்ஞானபூமிகள்வே-ம்	107	1	ஆன்மாபஞ்சகோசசரீரத்துக்கு வேறாய்நடிக்குமென்பது சி-ம்.	111	3
அட்டயோகமுத்திரைகள்	151		ஆன்மாபொருந்துமவத்தைகளென்பது சி-ம்.	112	2
அட்டமாசித்திகளாவன	21	7	ஆன்மபொருந்துமவத்தைகள் சிவனதுபஞ்சகிருத்தியங்கள் சி-ம்.	113	4
அட்டகன்மசித்துக்கள்	185	8	ஆனந்தலக்கணொட்டும் வியல்பும் வே-ம்.	121	9
அட்டாங்கயோகயாவன	18	2	ஆனந்தப்பேறுபெறும்வகை சி-ம்.	119	11
அட்டாங்கயோகவுறுப்புகளின்யோ-ம்.	152	1	ஆனந்தாதீதத்துக்குமேல் வேறுகிட்டையில்லையென்பது சி-ம்.	124	4
அத்வைதமென்பது	6	15	ஆறங்கங்களாவன	33	
அத்வைதசுத்த வே-ம்.	134	9	ஆறாதாரங்களாவன (மூலாதார முதலியன) சி-ம்.	159	15
அத்தியாரோப அபவாத இலக்கணங்கள்வே-ம்.	89	7	ஆறுசாஸ்திரங்களாவன	34	
அர்த்தக்கரணங்களாவன	177	3	இதிகாசங்களாவன	35	
அமணன்சமயமென்பது	15	1	இயமமும் அதினுறுப்புகளின்யோகஞானார்த்தம்	152	1
அவத்தைகளின் விவரம்	14				
அறிவுமாலைக் கப்பாற்பட்டதென்பது	171				
அறுபத்துநாலுக்கலை ஞா-ம்.	35				
ஆகமமென்பது	8				
ஆகமமிருபத்தெட்டு	34				
ஆசனமென்பதுவகை	154	1			

அம்சங்கள்.	பக்.	பந்.
இரண்டறக்கலத்தல் அ-	6	
இரண்டாம்வாக்கிய உபதேசம், இராட்சதன் கதை	55	
ஈஸ்வரச்செயலே யாவுமென் றறிந்தவர்க்குஜநநீங்குமென்பதுசி-ம்.	130	5
ஈஷணைகளாவன	178	1
உடலின்வேறு உயிரெனுமானின்மா சி-ம்.	26	6
உபசாந்தமென்பது	142	9
உபதேசத்துக்குரியபக்குவரென்பது சி-ம்.	41	3
உபதேசகுருவிவரம்	165	4
உபநிடதங்களாவன	33	
உபபுராணங்களாவன	35	
உபவேதங்களாவன	33	
உபாகமங்களாவன	34	
உலகாயதன் சமயம் நூல்	14	1
எட்டிருவென்பது	172	
எண்பத்துநான்குநூறாயிரம்யோனிபேதமாவன	39	4
எழுவகைப்பிறவியாவன	38	
ஐந்துபதங்களாவன	106	
ஐக்கியசமாதியென்பது	157	
ஐவகைகளின் சோதனை	162	
ஓர்மொழிஉபதேசம்	48	25
ஓங்காரம் சித்-ஞா-ம்.	179	
கணபதிவணக்கம்	1	1
கணபதிமந்திர சி-ஞா-ம்.	186	
கர்மவிஷயமென்பது.	30	5
கன்மேந்திரியங்கள்	175	
ஷை விஷயங்களாவன	175	1
கன்மத்திரயஒழிபு(சஞ்சிதபிராரத்தாகாமியம்)	143	2
காமமென்ற சத்துருவை		

அம்சங்கள்.	பக்.	பந்.
நசிப்பிக்கச்செய்யவேணுமென்பது வே-ம்.	32	4
காலமறைதேசமறைகல் மறையென்பது	48	[illegible]
கிரியையாவது	148	5
குருவணக்கம்	1	1
குளிகையாவதுசி-ஞா-ம்	181	7
கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை சி-ம்.	12	1
கேவல, சகல, சுத்தாவத்தைகளும் சதேகைவிதேகை யென்பதும்	11[illegible]	5
கோசங்கள்சரீர ஆதாரம்	86	1
சச்சிதானந்தம் வே-ம்.	5	2
சச்சிதானந்த ஒருமை வியல்புகள் வே-ம்.	67	8
சடாக்ஷரமென்பது	186	
சத்தியென்பது சி-ம்.	77	6
சத்தியென்பது வே-ம்.	80	3
சத்திசிவமும் சத்திசிவபூஜையும்சித்-ஞா-ம்.	181	1
சத்துசித்தசத்தென்பது	28	
சப்தாவத்தைகளாவன	104	
சப்தாவத்தையை விளக்கும் தசமுனதிட்டாந்[தம்	105	5
சமயங்களாவன	36	
சமாதியென்பது	19	1
சரியையாவது	147	4
சரீரம் சரீரி வே-ம்.	28	3
சவிகற்ப சமாதியாவது	156	
சன்மார்க்கம் சி-ம்.	11	1
சாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளாவன(சாக்கிரசொப்பன, சுழுத்தி துரிய, துரியாதீதம்)	115	8
சிதம்பரச்சக்கிரமகிமை	184	5

அம்சங்கள்.	பக்.	பந்.
சித்தாந்த ஆகமமென்பது	8	3
சித்தாந்தத்துவங்கள்	94	13
சிவயோகமென்பது	20	14
சீவன்முத்தி சி-ம்.	133	1
சீவன்முத்தி வே-ம்.	144	1
சீவன்முத்தர்பிரமவித்து வரன், வரியான்வரிட்டனிலக்கணம்.வே-ம்.	145	5
சீவன்முத்தர்களின்தரிசனமகிமை. வே-ம்.	146	1
சீவேஸ்வரசகத்தும்தத்துவுற்பத்தியும் வே-ம்.	84	18
சீவேஸ்வர பேத மவித்தைஅபிமானி நாமங்கள் வே-ம்.	86	18
சீவேஸ்வர சிருட்டியென்பது வே-ம்.	89	5
சுத்தப்பிரமம்பரப்பிரமம்	69	2
சுத்தசைதன்னியம் கூடத்தபிரமம் வே-ம்.	4	4
சுத்தசைதன்ய [illegible] தானென நிச்சயித்தல் வே-ம்.	103	6
சூரிமண்டலம் சந்திரமண்டலம் சித்-ஞா-ம்.	180	2
சைவமென்பது சி-ம்	73	3
சைவசித்தாந்தமென்பது	9	11
சைவசித்தாந்தமுத்தியென்பது.	60	9
சோஹம்பாவனை தாசோஹம் என்பது சி-ம்.	131	4
ஞானம் ஞானத்தில் சரியை கிரியையோக ஞானமாவன சி-ம்.	149	2
ஞானத்திலேயே முத்தியென்பது	14	2

அம்சங்கள்.	பக்.	பந்.
ஞானத்துக்குத்தடைநீக்கம் வே-ம்.	32	1
ஞானத்துக்குச் சரியையாதி மார்க்கம் அங்கமென்பது சி-ம்.	11	
ஞானமுத்திரைகள்	19	1
ஞானசாதன நிட்டை	158	1
ஞானநிலையுயர்வுங் கன்மநிலை இழிவுமாவன	31	2
ஞானசாதகசாந்தியாதிலக்கணமும் சுத்தாவத்தையனுபவமும் சி-ம்.	125	3
ஞானயோகம் சி-ஞா-ம்.	180	
ஞானாசாரியரைத்தேடுபவர்குணமுதலியன	43	6
ஞானாஞானமென்பது	28	1
ஞானபூமிகள் வே-ம்.	107	9
ஞானேந்திரியங்கள்	174	1
ஷை விஷயங்கள்	174	1
தசதீட்சைகள்சி-ஞா-ம்.	184	10
தசநாடிகளும் அவைகளின் குணங்களும்	175	1
தசவாயுக்கள் குணங்கள்	176	1
தத்வமசிமகாவாக்கியமென்பது அ-சு-ம். வே-ம்.	3	4
தத்வமசி மகாவாக்கியம் வீரசைவக்கொள்கை	75	1
தத்வமசி மகாவாக்கியம் சைவசித்தாந்தக் கொள்கை	76	6
தத்வமசி மகாவாக்கியம் மாயாவாத கொள்கை வித்தியாசமென்பது	75	6
தத்வமசி மகாவாக்கியப்படிசிவமேயாவனென்பது	27	1

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
தத்வமசி மகாவாக்கியவிளக்கம் அத். சி. வே-ம்.	134	
தத்பதமுக்கிய உபாதி சோதனைசிரவணம்	136	10
தத்பததரிசனம் விடாதலக்கணை	137	
தத்பதமனனமாவது	139	
தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு சைவசித்தாந்தத்துக்குரிய இதன்பீது	94	9
தத்துவங்ளுற்பத்தி சி-ம்.	172	
தத்துவங்களொடுங்கு முறைமை சி-ம்.	92	1
தத்துவங்களிருபத்திநாலு வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்துக்குரியதென்பது	37	1
தத்துவங்தொண்ணூற்றாறென்பது வே-ம். சி-ம்.	97	3
தத்துவம்வேதாந்தசித்தாந்தத்துக்குரியதென்பது	98	2
தத்துவங்கள் பஞ்சாக்ஷரத்திலடங்கு முறைமை	169	3
தத்துவஞானம், அருவம், உருவம், அருவாருவம்	98	1
தத்துவ ரூபம் தரிசனம் சுத்தியென்பது	99	1
தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேசகலைகளாவன	150	
தலைகீழான அசுவத்தமாயாவிருட்சமென்பது	87	5
தன்னை யறியவேணுமென்பது சி-ம்.	39	3
தன்னையறியாவறிவும்யாவுமறிவுமயமும் சி-ம்.	123	2
தனுகரண புவனபோகங்களாவன	172	

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
தவம்ஜெபம் தியானம் கன்மங்களென்பன	12	1
தானம் யாகம் தவமுதலியவற்றாற் பயன்.	13	1
தாரணையாவது	155	
திரிபுடியென்பது	28	
திருபாதம்திருமுகம் திருமுடியென்பது சி-ம்.	132	1
தியானமாவது	156	
தீக்கையென்பது சி-ம்.	47	
தீக்கையில் அத்துவாசுத்தியென்பது -சி-ம்.	41	5
துறவு வே-ம். சி-ம்.	45	8
துரியாதீதமுதலாக ஐந்தவத்தைகளென்பது	116	1
தூலதேகதத்துவ முதலியன	95	1
தூலசூக்குமதேகங்கள்	171	
தெய்வவணக்கம்	1	
தேகக்கூறுகளாவன	96	8
தேகதத்துவங்களான்மாவாகா தென்பது	171	
தொம்பத தத்துவங்கள் முக்கியஉபாதி சோதனை சிரவணம்	135	
தொம்பததரிசனம், விட்டலக்கணை	136	
தொம்பதமனனமாவது	138	
நாலிம்வாக்கிய உபதேசம் கிரமணன்கதை	57	
நாலுவேதங்களாவன	33	
நாலுவேத வாக்கியங்களுபதேசமாவன	54	
நாலுவேதவாக்கியங்களுரைகளாவன	141	
நால்வகைதோற்றம்	38	

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
நிட்டைமேவினோர்களாசாரங்களாவன சி-ம்.	127	3
நிட்டைகைவராத வரனுசரிக்குமுபாய நிட்டைகள் பஞ்சாட்சரசெபம் உட்புற பூசை சி-ம்.	129	6
நிதித்தியாசனமாவது	141	
நியமமும் அதினுறுப்புகளின் யோ-ம். ஞா-ம்.	153	1
நிபுதிகளொதல், வே-ம், சி-ம்.	99	4
நின்மலசாக்கிராதியவத்தைகள் (நின்மலசாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி துரிய துரியாதீதமென்பது	117	
நிருவிகற்பசமாதியாவது	157	
நூலாசிரியரின் பெயரும் அவையடக்கமும்	1	1
பசுஇலக்கணம்	24	4
பஞ்சாக்ஷரம் பஞ்சாக்கரதிருமேனி சி-ம்.	51	8
பஞ்சாட்சர திருமேனிம்	166	
பஞ்சாட்சரம் தூலசூக்குமகாரணம் மகாகாரணமென்பது	167	16
பஞ்சபூதங்களும் அவைகளின் குணங்களும்	173	1
பதி பசு பாசமென்பது	8	2
பதி பசு பாச முத்தியிவையநாதியென்பது சி-ம்.	27	1
பதிஇலக்கண மாவது	23	10
பதிநிச்சயமாவது சி-ம்.	7	15
பதினெண்புராணங்கள்	85	,,
பதினெண் உபபுராணங்களாவன	35	

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
பரசமயங்களென்பது.	14	,,
பழக்கவாசனை விருத்திகளை ஒடுக்குமுபாயம்	120	4
பாசஇலக்கணம் சி-ம்.	25	3
பாசபசுபதிஞானம்சி-ம்.	72	1
பாஞ்சராத்திரிசமய நூல்	15	1
பாஞ்சராத்திரம்வைஷ்ணவசித்தாந்தம்)	36	1
பிரணவம்வைஷ்ணவம்	37	
பிரணவமும் பிரணவவிரிப்பு முதலியன	50	1
பிரணவவுற்பத்தி ஒடுக்கம் சித்-ஞா-ம்.	179	
பிரணவ அக்கரங்களும அதிதேவதைகளுமாவன	51	,,
பிரமமென்பது. வே-ம்.	4	2
பிரமநிச்சயம் வே-ம்.	64	3
பிரமத்தின் குணபரியாய நாமங்களாவன	65	5
பிரமத்தின் விலக்குநாமங்களாவன வே-ம்.	66	,,
பிரபஞ்ச உற்பத்தி முதலியன சி-ம்.	91	2
பிரத்தியாகாரமாவது	155	1
பிராணாயாமமும்சகர்ப்ப அகர்ப்பமும்	155	1
புத்தின் சமயமும் நூலின் பிரமாணமும்	14	1
பூரணன்றதம் பெற்றவர் குணங்கள். சி-ம்.	127	2
மகாமந்திராட்சரங்கள்	50	
மலமென்பது	172	
மனோநாசம்	181	
மரணகாலத்திற் சிந்திக்கிறவண்ணமேயாவார்களென்பது	31	4

அம்சங்கள்.	பக்.	செ.	அம்சங்கள்.	பக்.	செ.
மாகார்த்தஞ்மாஞ்யோகி மாத்தியாகியினிலக்கணம்	83	16	லிங்கதாரணமென்பது	74	1
மாயாவாதி சமயமும் நூல்பிரமாணமும்	15	1	வாக்குகள் நாலென்பது	178	
மாயையென்பது வே-ம்.	81	5	வாசி பிராணாயாமம்	180	
மாயை. ஷ-ம்.	79	2	வித்தியாதத்துவங்கள்	173	
மானிட சென்மச்சிறப்பு முதலியன	39	4	விதேகமுத்தி இலக்கணமென்பது வே-ம்.	144	1
மிருதிகள் (ஸ்மிருதிகள்	33	1	விதேகமுத்தி ஷ-ம்.	133	1
மீமாம்சன் சமயமும் நூல்பிரமாணமும்	15	1	விந்துசாரணை	183	4
முக்குணங்கள் வே-ம்.	83	13	விரதநேர்மை	181	
முக்குணங்களின் தோற்றக்காரியப்பாடு ஷ-ம்.	93	1	வீபூதிருத்திராட்சம்	74	
முத்தி விஷயம் பழிசேர் முத்தி உலகாயதன்மு	59	2	வீரசைவமென்பது	73	
விய சமயிகள்முத்தி	133		வேதமென்பது	2	
முதல்வாக்கிய வுபதேசம் சக்கிலிகதை	55	1	வேதபாரியங்கள்	3	4
மூலப்பிரகிருதியென்பது	82	1	வேதவாக்ய உபதேசம் குருமுகமாகப் பெறவேணுமென்பது	52	15
மூன்றும்வாக்கிய உபதேசம் வேடுவச்சிகதை	56	1	வேதவாக்கிய உபதேசம்	54	
யோகம்ாவது	148	2	வேதவாக்கியங்களுரை	141	
யோகசுவாசபந்தனஉச்சரிப்புக்களாவன	150		வேதாந்தமென்பது	5	
யோக அப்பியாசஆகாரம்	151		வேதாந்தம், சித்தாந்தம், அத்வைதமென்பது	5	
லய உலாச பந்த மோட்ச அனுபவமென்பது	128	1	வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநிலையென்பது	15	24
			வேதாந்தமுத்தியென்பது	61	
			வேதாந்த சித்தாந்த முத்திசமமென்பது	61	17
			வேதாந்திமார்க்கம்சித்தா ஞ-ம்.	179	

ஆக அம்சங்கள் 256. செய்யுள்கள் 757.

6

உண்மைப்பொருள் விளக்கநூலின் உதாரணச்சாத்திரங்களின் அட்சரக்கிரம அட்டவணை.

அகஸ்தியமாமுனிவர்
அகண்டவாக்கியம்
அஞ்சுமான்
அட்டவக்கிரகீதை
அத்வைதவுண்மை
அத்வைதக் கலிவெண்பா
அத்துவிதவெண்பா
அமிர்தசாரம்
அருணகிரியந்தாதி
அலங்காரம்
அவிரோதவுந்தியார்
அறிவானந்தசித்தியார்
அநுக ப்ரவாக்கியம்
ஆத்மபோதம்
ஆளுடையவரசு
உபநிடதம்
உடலறிவிளக்கம்
ஒழிவிலொடுக்கம்
ஔவைக்குறள்
கடவுளந்தாதி
கண்ணுடையவள்ளல்
கந்தரனுபூதி
காமிகம்
கிரணாகமம்
குருநமசிவாயம்
குகைநமசிவாயம்
கூர்மபுராணம்
கைவல்லியநவநீதம்
கொடிக்கவி
சசிவன்னபோதம்
சச்சிதானந்தமாலை
சட்டைமுனிவர்ஞா-
சடகோபர் [ம்.
சந்நிதிமுறை
சிவஞானசித்தியார்
சிவஞானபோதம்
சிவப்பிரகாசம்
சிவப்பிரகாசவுண்மை
சிவதருமோத்தரம்
சிவவாக்கியம்
சிவானந்தமாலை
சுத்தசாதகம்
சுத்த வேதாந்தக்கட்டளை
சுந்தரப்பெருமாளைய
சுவானுபவமாலை [ஞர்
சுவாயம்புவம்
சுத்தரத்நாகரம்
சூதசங்கிதை
சைவக்குறள்
சொரூபசாரம்
ஞானவாசிட்டம் [பா
ஞானசூதாதீத வெண்
ஞானநுபவசாரம்
ஞானரத்நாவலி
ஞானோபதேசம் [ள்
தத்துவராய ஸ்வாமிக
தாயுமானஸ்வாமிகள்
திருக்களிற்றுப்படியா
திருவருட்பயன்
திருவாய்மொழி
திருவாசகம்
திருவுந்தியார்
திருமந்திரம் [ணம்
திருவிளையாடற் புரா
திருக்குறள்
தேவாரம்
தேவிகாலோத்தரம்
நிட்டாநுபூதி
பகவத்கீதை
பஞ்சாட்சரபதிபசுபா
ச விளக்கம்
பட்டினத்தடிகள்
பத்திரகிரியார்
பஞ்சபத மகாவாக்கிய
க்கட்டளை
பரமானந்ததீபம்
பாலையானந்தஸ்வாமி
கள் ஞானக்கும்மி
பிரபுலிங்கலீலை
பிரமகீதை
போற்றிப்பஃறொடை
மச்சைமுனிவர் திரு
மந்திரம்
மெய்ஞ்ஞானகுருவா
மெய்ம்மொழி [க்கியம்
மெய்கண்டசாத்திரம்
வள்ளலார்சாத்திரம்
வாதவூர்புராணம்
விசிட்டவாக்கியம்
வைராக்கியசதகம்
ரிபுகீதை

ஆகசாத்திரங்கள் 87.

சாத்துகவிகள்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானாகிய
சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

அவ்வவர்சமயத்தினர்சாத்திரங்களினைநனிசூழ்ந்தக்
கலத்தின் வாய்மை
செவ்வியுறத் தெளிவித்துப் பேதமறும்பொருண்மை
தேர யாரு
மொவ்வியநூ லாகவுண்மைப் பொருள்விளக்கம் புனையக்க
வுரைத்தான் ஞானத்
திவ்வியகுண முயர்செங்கை நகர்நாரா யணசாமிச்
சீமான் றானே.

சித்தாந்தமார்க்கத்திற் சேர்ந்தவரும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்
ஜனரலாபீசு ஹெட் அக்கவுண்டண்டாகிய
வேளாளமரபு சென்னை புதுப்பாக்கம்

பு. அப்பாசாமி முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

இந்திரனி யோர்கள்பல ரிருண்மயக்க மகலவவர்க்
கிரவி யென்ன
வுத்தமநூ லாகவுண்மைப் பொருள்விளக்க முரைத்திட்டா
னுயர்வா யோங்கும்

சித்திகசாத் திரங்கள்பல வற்றினுமுள் ளருமையெலா
மிகவாத் தேர்ந்த
புத்திமா னெனுஞ் செங்கைநாரா யணசாமிப்
புனிதன் றானே.

சென்னை புதுப்பாக்கம் சைவசித்தாந்தமரபு

திமிரி - சுந்தரவடிவேலு முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்மருவு செங்கைநகர் நாரா யணசாமிச்
செம்மலாயன்ப
ரேர்மருவு வேதாந்த சித்தாந்த மெனவிரண்டு
பிரிவாயோங்கு
மோர்மருவு மத்துவிதத் துளவருமை யனைத்தினையு
மெளிதிற்றேர
வார்மருவு மியவுண்மைப் பொருள்விளக்க மெனுநூலை
யளித்திட்டானால்.

தொண்டைமண்டலம் துளுவவேளாளமரபு
சென்னை புதுப்பாக்கம் சைவசித்தாந்தம்

மு. இராமாநுஜதாசரவர்கள்

இயற்றியது.

அத்துவித நூல்களொடு சைவசித்தாந்தநூ
லுறைபொரு
சித்தமுணைய வெனவெவரு மறிந்துய்யவாரன் பலவுரைய
மியையக்கூட்டி.

நந்துண்மைப் பொருள்விளக்க மெனவொரு நூலன்பினொடு
நல்கினனால்
தத்துவமோர் செங்கைநகர் நாராயணசாமிப் பெயர்கொள்
சாந்தன்றானே

கண்ணுடைய வள்ளலார் பரம்பரை
சாங்குசித்த சிவலிங்கநாயனாரின் மாணாக்கர்களிலொருவராகிய

அனக்காவூர் - வெங்கிடசுப்பு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீருலவு செங்கைநகர் திகழ்நாரா யணசாமி
தேருபல நூலாய்ந்து சித்திமுத்தி மார்க்கமெலாம்
பேருலகர் யாவருமே பேதாபே தங்கண்டு [க்கம்.
மோருமறி வாலுணர வுரைத்தானுண்மைப் பொருள்விள

சாங்குசித்த சிவலிங்கநாயனாராதீனம். நிரதிசயாநந்தரின் மாணாக்கர்
களிலொருவர் சென்னை புதுப்பாக்கம்

பாலகிருஷ்ண செட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்த்திபெறு ஞானச் சிவலிங்க தேசிகனை
நேர்த்தியுற நேசித்த நேர்மையினால் — பூர்த்தி செய்தான்,
நண்ணிய செங்கைநகர் நாராயணசாமி
உண்மைப்பொருள் விளக்க மோர்ந்து

உ

கடவுள் துணை.

உண்மைப்பொருள்விளக்கம்.

முதற்படலம்.

பொதுஞானவிளக்கம்.

பாயிரம்.

கணபதிவணக்கம்.

வெண்பா.

உண்மைப் பொருள்விளக்க மோங்கிச் செழித்திடற்கு
வண்மைப் பொருண்முதல்வன் மாமலர்த்தாள் — திண்மையுற
நெஞ்சதனி லூன்று நிலைபெறவே வாழ்த்தியுயர்
தஞ்சமெனச் சார்ந்திடுவேன் யான்.

குருவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

அந்தமு மாதி யில்லா வகதிலே யருள்கா ணாது
பந்தம தாகச் சூழ்ந்த பாரினிற் பற்று வைத்த
சிந்தையி லையம் போக்கித் தெளிவினைக் காட்டியென்முன்
தந்திரமாகத் தோன்றுஞ் சற்குரு பாதம் போற்றி.

நூலாசிரியர்பெயரும்அவையடக்கமும்.

அறுசீர்விருத்தம்.

வடமுறு செங்கற் பட்டில் வருநாரா யணசா மிதன்
உளமகிழ் வாகச் சொன்ன வுண்மைப் பொருள்வி ளக்கம்
இளர்பவர் நூல்க ளென்னுங் கேண்மைய ருதவி யானும்
விளம்பிய வதனைப் பலோர் விருப்பமாக் கொள்வர் மாதோ.

தெய்வவணக்கம்.

அகண்டபரிபூரண ஆதிமத்தியாந்தரகித சர்வபரிபூரண சச்சிதானந்தஸ்வரூபமாயும், திவ்ய தேஜோமய சின்மயமௌன ஞானந்ததேசிகமூர்த்திவடிவாகியும், நிர்க்குணநிராமயநிரஞ்சன நிராலம்பமாகியும், நித்யமாயும், ஏகமாயும், நிறைந்தபரிபூரணமாயும் சுத்த முத்த துரிய துரியாதீதமாயும், சத்தி நாத

பூத வேத வேதாந்தமாயும், அணுவுக்கணுவாயும், மகத்துக்கு மகத்தாயும், மனவாக்குக் கெட்டாததாயும், அரூபி அவிகாரி அசரீரி அசலம் அப்பிரமேயமாயும், பதியாயும், உயிர்க்குயிராயும், கருணாநிதியாயும், சர்வஞ்ஞத்வ சர்வகர்த்ருத்வ சர்வானுக்ரகமுள்ளதாயும், சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகமெனும் பஞ்சகிருத்திய கர்த்தாவாயும், சமயிகளுக்கெல்லா மவரவர் கோட்பாட்டுக்குத்தக்க மூர்த்தியாயும், இன்னமனந்த மூர்த்தியாயும் விளங்காநின்ற நிர்மலபிரமப் பொருளைச் சிந்தையில்வைப்பாம்.

வேதம்.

வேதத்தையுண்டாக்கின தேவதை சப்தத்தைவிட வேறில்லை எனப்படும். இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என வேதம் நான்காம். முதல்வன் திருமுகத்தில் அதாவது சத்தியோசாதத்தில் இருக்கும், வாமத்தில் யசுரும், அகோரத்தில் சாமமும், தற்புருடத்தில் அதர்வணமும் உண்டானதாம். வேதம் ஞானகாண்டம் (பிரபலசுருதிவாக்கியம்), கன்மகாண்டம் (அற்பசுருதிவாக்கியம்) என இரண்டு பிரிவுகளாயிருக்குமாம். அந்தவேதம் அனந்தசாகைகளை யுடையதாகையா லவிட்டரிதற்கரிதென்று வேதவியாசபகவானதை நாலாகப்பிரித்து விளக்கவருளிச்செய்தாரெனப்படும். வேதவாக்கியங்கள் நாலும் ஒவ்வொன்று மூன்றுபதங்களாயிருக்குமென்றும்; நாலுவாக்கியங்களும் சிவ பர ஐக்கியத்தைச் சொல்லுமென்றுங் கூறப்படும்.

வேதவாக்கியங்களாவன.

முதலாவது: இருக்குவேதவாக்கியம் பிரஞ்ஞானம்பிரமம். இது, பிரக்ஞை, ஞானம், பிரமம் எனப் பதங்கள் மூன்றும் பிரக்ஞையே பிரமமெனப்படும். இரண்டாவது: யசுர்வேதவாக்கியம் அகம்பிரமாஸ்மி - அகம், பிரமம், அஸ்மி எனப் பதங்கள் மூன்றும் - நான் பிரமமாகின்றேனெனப்படும். மூன்றாவது சாமவேதவாக்கியம் - தத்வமசி - தத், த்வம், அசி எனப்பதங்கள் மூன்றும் - அது நீயாகின்றாயெனப்படும். நாலாவது: அதர்வணவேதவாக்கியம் - அயமாத்மா பிரமம் - அயம், ஆத்மா, பிரமம் எனப் பதங்கள்மூன்றும் - நான் ஆத்மா பிரமமாகி

றேன் அதாவது இந்த (அயம்) பவுதிக (ஆத்மா) வே பிரமமென்றறிகிறதெனப்படும். சிவ, பர, ஐக்கியத்தைக் காட்டுகிற இந்நான்கு குருவாக்கியங்களில் தத்வமசிவாக்கியம் அவாங்மனகோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம் போலக் காட்டுகையினாலும், மூன்றுவாக்கியங்களிலிருந்தும் சிறந்திருப்பதாலும் தத்வமசிவாக்கியம் மகாவாக்கியமெனப்படுவதாம்.

(உதாரணம்.)

"நால்வகைவேத மிருக்குயசுர்த்திரியம், சாமமதர்வணமெனச் சாற்றினர் புலவர்" என்றும்; "வேதநூல்சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள், வேறுரைக்குநூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள்" என்றும்; "வேதமோடாகமம் மெய்யாமிறைவனூல்" என்றுஞ் சி-ஞா-சி-யாரி னும்; "மூன்றிய வேதோற்பத்தி பிரக்யானம் பிரமமென மொழியும்வேதம், சிந்தைசெயிலகம்பிரமாஸ்மியெனும் வாக்கியஞ்செப்பு மூன்றிற், றத்தொமசியெனும் வாக்கியம் நாலாவதயமாத்மாபிரம மென்ன, வந்த விந்தவாக்கியந்தா னதர்வணத்தினுற்பத்தியுருத்த வாறே" என்று மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்திலும் மற்றுமுள்ளவை வற்றுட்காண்க.

தத்வமசிமகாவாக்கியம்.

சாமவேத மகாவாக்கிய தத்வமசி அது நீயாகிறாயென்பது தற்பத, தொம்பத, அசிபதமென பதம் மூன்றாம்:—

தத்பதமாகிய அதுவென்பது கர்த்தா (பிரமம்) தொம்பதமாகிய நீ யென்பது சீவன், அசிபதமாகிய ஆகிறாயென்பது பிரமமெனப்படும்.

(உ-ம்.) "தொம்பதந் தற்பதந்தோன்றுமசிபதம், [illegible] சீவன் பரன்சிவமாய்நிற்றல்" என்று உபநிடவர்த்தம [illegible] தொம்பொருளியம் கட்டளையிலும்; "மிப்படிநின்பொருள் அது, [illegible] யென்பர்" என்று ல் சிவன், நன்னபதமிரண்டிலுமந்த மயக்கம் [illegible] யதென் மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும்; "ஈசன [illegible] ரென்றும் றுமியற்றிடு முபாசனையென்றும், பாசமற்றின்ற நத்தமென்றும் பகர்ந்திடுமூன்றுகாண்டமதாம், கர்ச்சகிரியையை சைவமனைவுமிகத் ந்திடு முபாசனைசுத்தம், ஆசிவிவாத்தனதமிலைமூன்று மடங்கிடுக் ... தத்துவமசியே" என்று சுத்தசாதகத்திலும்; "நிமலமாம்பரமதுவெ ... மலமானவிரண்டிலைவிக் ஞம்பொருளீயெனும்பொருள்சிவனே,

யெயசிபதப்பொருளாவதே" யென்று சிவஞானபோதத்திலும் மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

பிரமமென்பது.

ஓம் என்கிற உத்க்ருஷ்டமான ஏகாக்ஷரம். ப்ரக்ருதி சம்பந்தமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபமெனப்படும்.

"ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மம்"

"அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்" என்று பகவத்கீதையிற்காண்க.

சுத்தசைதன்யமென்பது.

தத்பத தொம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தமான சீவத், ஈசன் கற்பிதமென்றுகண்டு அவைகளை நீக்கி, இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்தபிரம அதிஷ்டானத்தை யொன்றாகக் காணில், அதுவே அசிபதார்த்தமான சுத்தசைதன்யமெனப்படும்.

தத்பததொம்பதவாச்சியார்த்த இலக்கியார்த்தமென்பது: ஆகாயம் ஒன்றே மகாகாயமெனவும், மேகசலப்பிரதிபிம்பாகாயமெனவும், மண்ணொன்ற கடாகாயமெனவும், அதிற்பொருந்திய கடசலப்பிரதிபிம்பாகாயமெனவும், நினைக்கப்பட்ட கற்பிதத்தைப்போல, ஏகமான சுத்தசைதன்யமே பூரணமாகிய பிரமமெனவும், ஈஸ்வரனெனவும், பொருந்திய கூடஸ்தனெனவும், சீவனெனவும், நான்கு சித்தாக்களாம். மகாவாக்கிய தத்பத தொம்பதங்கட்கு வாச்சியார்த்தமானது ஆரோபமான (கற்பிதமான) சீவேஸ்வரராம். இலக்கியார்த்தமானது நிர்மலமான பிரமகூடஸ்தராம்.

(உ-ம்.) "தத்தொமசி யெனும் வாக்கியபதமூன்று மதிலே தத்பதத்தின் பொருளுரைப்பாஞ் சமைத்த வொருகடந்தான், இத்தகைமை [illegible] மொருவடிவங்கருபோல் விருப்பனவும் வேற்றுமையா யிருப்பனவுமன்றிச், சத்தாகித் [illegible] பேர்தானுமின்றித் தானே தானாயிருந்ததைத் தன்னிடம்போல, அத்தகைமையெப்பொழுதும் பெற்றிருக்குஞ்சத்தாய சர்வசனமாய் விளங்குமது பிரமமாமே" என்று மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும்; "விண்ணொன்றே மகாவிண்ணென்று மேகவிண்ணென்றும்பாரில், மண்ணென்ற கடவிண்ணென்று மருவியசலவிண்ணென்றும், எண்ணுங் கற்பனைபோலொன்றே யெங்குமாம் பிரமமீசன், கண்ணுங் கூடஸ்தன் சீவனென்கு சைதன்னிய மாமே" என்றும்; "பூச்சியவீசன் சீவன்புகல்

பத மிரண்டினுக்கும், வாச்சிய மிலக்கியந்தான் மலமிலாப் பிரமமாம் மா" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "சைதன்னியமத்தமேவ பிரமமது, சாட்சிக்குப்பிரதிபிம்பமோ, மெய்யின்ற சத்துவத்தியாகுல் பிரதிபிம்பத்தைதள்ளலாம் ஞானமென்னே" என்று பாலையானந்தஸ்வாமிகள் ஞானக்கும்மியிலுங் காண்க.

சச்சிதானந்த மென்பது.

சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்பது சச்சிதானந்த மெனப்படும். சத்தென்பது முக்காலத்துமழியாதபொருளென்றும், சித்து அறிவென்றும், ஆனந்தம் இவ்விரண்டுமொன்றாயில் [illegible] ரப்பிய சுகமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "பிறக்கமிறப்பு கெடாதிருப்பது சத்தாம் [illegible] மறிதல் சித்தாம், மகிழ்ச்சிபோது சுகமாகுமது [illegible] பதானந்தமே" என்றும்; "சத்தாகியெனும் பிரமமே [illegible]" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "[illegible] மாசற்ற, காவலர்சத்துச்சித் தானந்தமே [illegible], சச்சிதானந்தப்பிர [illegible] மூன்றுமே [illegible] மற்றும் வருவனவற்றுமேன் மத்தான்" என்று [illegible] மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், அத்வைதமென்பது.

அந்தா [illegible] வேதாந்தமென்றும், [illegible] சித்தாந்தமென்றும், [illegible] அத்வைதமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வேதாந்தம்.

மெய்யுணர்வுணர்த்திய சாதன சதுஷ்டயங்களாகிய நித்தியாநித்திய வஸ்துக்களின் நிச்சயந்தெரிவிப்பது [illegible] இகலோக பரலோகங்களி லுண்டாகின்ற [illegible] சாதிரமாக [illegible] சமதமாதி [illegible] ஆகிய [illegible] புத்தியுள்ள [illegible] களைத் தண்டித்து [illegible] கண்டித்து [illegible] விடயங்களை [illegible] விவகாரங்களைச் சுருக்கச் செய்ததாகிய [illegible] முதலியவைகளைப் போதித்து [illegible] பதாகிய சகித்தல், வேதாந்தசிரவணத்தங்களை [illegible] செய்வானது பிரியமாய்ச் சிந்திக்கும்படி இனிதாக

தாகிய சமாதானம், ஆசாரிபரிடத்தும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களிடத்தும் அன்புவைத்தலாகிய சிரத்தையென்று சொல்லப்படுவதாகிய ஆறு விஷயங்களுமுண்டாய்; வெவ்விய துன்பம் வரும்போது சம்சாரத்தை வெறுக்கானின்றமந்தம், இந்தத்தேகபரியந்தம் மனைவிபுத்திராதியரும் வேண்டாமென்று துறத்தலாகிய தீவிரம், வேதியர்க்குரிய கன்மகாண்டங்களைக் கற்பிதமென்று துறத்தலாகிய தீவிரதரமென்னும் விராகம் மூன்றில் ஆத்தியாத்மிகத்தினாலும், ஆதிதெய்விகத்தினாலும், ஆதிபௌதிகங்களினாலும் உயிர்ச்சார்பு (பெண்டிர் முதலிய சுற்றத்தார்), பொருட்சார்பு (கிரகமுதலிய க்ஷேத்திர தனதான்னியங்) களை நீத்துத் தவச்சார்பின் பிறவியை யொழிக்கின்ற ஞானசாகரத்தில் மூழ்கத் தீவிரமுற்று ஞானாசாரியனைத்தேடி அவருடைய சம்ஸ்காரமடைந்து அவர் கிருபையாலனுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற மகாவாக்கியத்தைப் பெற்று, தன்னிலையறிந்து சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களால் பிரமநிஷ்டாசாதனஞ்செய்து, பழுதை பாம்பாகவும், கட்டை கள்வனாகவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகவும், கானல் சலமாகவும் கற்பிதமாகத் தோற்றுவதுபோல இப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தினிடத்துக் கற்பிதமாகத் தோற்றுகின்றதென்றறிந்து, இம்மாயா மயக்கஞ் சிறிதுந்தோன்றாது ஆத்மஸ்வரூப சைதன்னியம் அதுவாய் விளங்குவதே வேதாந்தமெனப்படும்.

அத்வைதம்.

தானென் றெதிரெட்டெழுந் தற்போத முழிவினதிகப்படுவது அத்வைதமென்பார், அருள்பரமென்னுஞ் சித்தே சிராந்தமென்பார், அருளையும் பரையையுந் துவிதநாட்டமின்றி நின்றவிடத்துண்டாகும் ஆத்மமே அத்வைதவேதாந்த முடிவென்றும், இரண்டறக்கலந்து விளங்குவதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "சதுஷ்டயம்ஸாதநாநாம்யோகாத்தஷ்டப்ரதிஷ்டிதம், தஸ்யஸ்வரூபம்க்ரமதஸ்தாவத்தத்ரநிரூப்யதே" யென்று சிவன்னபோதத்திலும்; "நித்தியவநித்தியங்களின்னயந்தெரிவிவேகம், மத்தியவிடாங்கள்வருபோகங்களினிராசை, சத்தியமுறைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென்றறுகூட்டம், முத்தியை விரும்புமிச்சை

மொழ்வர் சாதனமின்றான்கே" என்றும்; "சமந்தமம் விடல்சகித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தையாரும், சம்மகக்கரண்தண்டக் கம்புறக்கரணதண்டம், அமர்மனை விவகாரங் களுகலே விடலென்றாரும், அமர்செயுஞ் சகதுக்காதி யநுபவிப்பது சகித்தல்" என்றும்; "சிரவணப்பொருளைத்தானே சித்தஞ் சிந்திக்குமாறு, சரசமாய் வைக்குமித்தைச் சமாதானமென்பர் மேலோர், பரமசற்குரு மாமன்புபற்றதில்சிரத்தையாகும், வாயிறுசமாதியாறு வகையாஞ் சொற்பொருளிதாமே" என்றும்; "மந்தமுந் தீவிரமுந் தீவிரதரமுமென மூன்று வகைவிராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவிடும் விராகமந்தம், இந்தவுடலளவு மனைவியாதி வேண்டாவென விடல்தீவிரமென்பர்கள், அந்தணர் தான்மியமெனைய விடலது தீவிரதரமாமதுதிடமாயே" என்றும்; "மறுஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினேனே" என்றும்; "தேனவிம்மனையிமைக்கணர்த்த விடணை கண்மூன்றில் தானவர்வலையிற்பட்டுக் கைதப்பியோமான்போல், போனவன்மீளுங் கையோடே போகாதவன்லைச்சென்று, ஞானசற்குருவைக்கண்டு நன்றே வணங்கினானே" என்றும்; "கானனீர்கிளிஞ்சில்வெள்ளி கந்தர்வ நகர்கயிற்றில், பாம்பு மலடிசேய் முயலின்கோடு, பிணமாந்திபுமான்பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய் மகனே யன்னை தம்மானையறிந்திடாதே" என்றும்; "அரவன்று கயிறென்றுசேர் வானென்றதறியென்றுற்போல்" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "கயிற்றரவுங் கட்டையிற் கள்ளனும் போய்மாயா மயக்கற்ற வேதாந்த வாழ்வு" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "இவையலாது மிடத்தைக்கிய மூன்றுவித முறைப்ப ரேதென்றாலவ்வறிவே பூரணமாயிருத்தல், அவையவமாங்கட படவுபாதிகளைக்கு மாகாயமெனவறிதலப்பொருளைத்தானே, சவ்வபடலேகியானித்தவிவை மூன்றுவிதமாந் துவந்துவங்கள் பலவுமற்றுச் சுயம்பிரகாசமதாய், நவைபிறந்து சொல்லிறந்து நாலு மிறந்திறவா ஞானமிறந்தோரகிமாய் நவின்றநத்துவிதமே" என்று மகாவாக்கியத்திலும்; "உற்றுணர்ந்ததெல்லா முணர்வார் சூனமைதனிற், பெற்றிருப்பதற்பவிடம் பேருருக் கற்றநூல், பசவினிவேண்டாம் பிறிதில்லையத்துவிதம், ஆசையற்றின்றவிடமா" என்று ஞானசகாநித வெண்பாவிலும்; "செறிந்த காரணகாரியங்கள் சிதைந்தமேலுஞ் சித்தசாய், அறிந்த வாதனைதானுமற்ற பதப்பொருளாவதே" என்று சசிவன்னபோதத்திலும்; "முடிந்திடப்பேச்சற்ற மோனமெய்ஞ்ஞானமுதல்வனிணைப், பற்றிடமே பதிபாசம் பசுவிருட் பற்றற்றதும், விடிந்திடத் தானென்று நானென்று மாயையும் விட்டடையாய், கழிந்திடத் தப்புறத்தப் புறத்தானந்தங் காணுமதே" என்று அகஸ்திய முனி

வரும்; "தன்னையறியாவினிற் கையினிற் சத்தேபோலவிளங்கியிடுந், தன்னையறிந்தவுடன் சத்தாய்த்தானே விளங்குமிவ்வுலகந், தன்னையறியு மளவுமிவைதன்னையே பேதிலே யெனவே, தன்னைநோக்கியிடினவையுந் தானாய் விளங்கு முடிவதனில்" என்று அத்துவித வுண்மையிற் காண்க. (வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலையினுக்கும் வேதாந்த முத்தி முதலியதற்கு முதகரிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமாணங்களாலுமறிக).

ஆகமம்.

காமிகமுதலிய திவ்யாகமங்களிருபத்தெட்டெனப்படும். ஆகமம் சித்தாந்தமாகிய பதி, பசு, பாச மார்க்கத்தினுண்மையை யறிவிப்பதெனப்படும்.

பதி, பசு, பாசமென்பது.

பதி-நிமித்தகாரணகர்த்தா. பசு-சீவன். பாசம்-உடலெனப்படும்.

(உ-ம்.) "கரைக்கவருமுடல்பாசம்பசுசீவன்முன்னாமில்வர்பதியானதுவே பரமதென்று" ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளுடைய விளக்கத்திலும்; "பன்மைதன்றேதா னுண்டே காணுண்டே பதிபசுவாமொன்றென்னும் பாசத்தோடுளகாணுண்டேனுமின்றே, வக்கர்ங்களி னருமகாவுயிரின்றே, விக்கிரமத்தே தருமிருக்கு" மென்று சிவஞானபோதத்திலுங் காண்க.

சித்தாந்தம் (ஆகமம்.)

முதலவனாற் சொல்லிய வல்லாவற்றிற்கு முதனூலாகிய பேதமற்ற வேதாகமமிரண்டில் வேதம் சர்வத்தைக்கும் உலகருக்கும் பொதுவாகச்சொல்லப்பட்டதென்றும், அனந்தசாகைகளையுடைத்தான்றாகையா லெளிதிலறிதற்கரிதென்று வேதவியாச பகவான் அதை சலாயப்பிரித்து விளக்கவருளிச்செய்ததாயும், வேதாகமங்களில் விரித்துச் சொன்னவத்தங்களையெல்லாம் அறிவற்றி யவைகளைக் கொண்டு பக்குவான்மாக்களுக்கு உபதேசிப்பிக்கக் கர்த்தரானவர் திருவருளைப் பெற்ற பெரியோரால்பிரித்துத் தெளிவு சுருக்கிச் சமய நூல் (சைவசித்தாந்த நூல்) செய்யப்பட்டதென்றும், வேதத்தைப் பின்சென்று தனித்தனி தாம்தாமறிந்தவளவில் சமய பேதங்களையும், அதற்கேற்ற பொருள்களையுந் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்குத் தக்கபடி சாதித்துச்சொன்ன பரசமய நூல்களனந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அருமறையாகமமுத னூலனைத்து முரைக்கையிறை யளப்பரிதாமப்பொருளை யாவருமாராய்ந்துணர, உருவர்களின் தனித்தனியே தாமறிந்தளவிற தர்க்கமொழித்தாங்களுரைத் தசமயஞ்சாதித்தனர்" என்றும்; "வேதசைவநூல்களிரண்டே நூல்கள் வேறுத்துரைக்குநூலிவற்றின் விரித்தநூல்க, ளாதிநூலநாதியமலன்தருநூலி ரண்டும் பாரணநூல் பொதுச்சைவ மருந்தசிறப்புநூல" மென்றும்; "வேதமொடாகம மெய்யாமிறைவனூல், ஓதுநூல்பொதுவுஞ் சிறப்பு மென்றுள்ளன, நாதனுரையிவையாயிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே" என்றுந் திருமந்திரத்திலுங் காண்க.

சைவசித்தாந்தம்.

பரமேஸ்வரனை அடைதற்கு நான்குமார்க்கம். அதாவது: தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம். நான்குபாதம், அதாவது:—சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம். நான்குபதம், அதாவது: சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியம் என்பனவாம்; சன்மார்க்கமாகிய ஞானசாயுச்சியமே முத்தியென்பதும்; மற்ற சரியாதிகளுக்குச் சாயுச்சியமில்லா பதமுத்தியென்பதும்; சரியை, கிரியை, யோகத்துக்கு முறையே பதமுத்தியாகிய சாலோக, சாமீப, சாரூபமென்பதும்; மோட்சம் ஞானத்தினாலேயல்லாது சரியை, கிரியை, யோகங்களா லுண்டாகாதென்பார்; ஞானத்துக்கு சரியை, கிரியை, யோகங்கள் அங்கமென்பார்; அஞ்ஞானமான பாசமாகிய சம்பந்தத்தினாலே மெய்யுணர்வதாகிய பந்தமென்பதும்; சிவஞானத்தாலே அஞ்ஞானம் நீங்குதலே மோட்சமென்பதும்; சிவஞானசத்திநிபாதத்தினாலே அதிதீவிரமென்பதும்; இருள்நீங்குவதுபோல பந்தநீங்கி முத்தியாகுமென்பதும்; சரியை, கிரியை, யோகம் முதலியவைகளை யனுட்டிக்கும் அறிவுள்ள சரியை, கிரியை, யோகங்களுக்கு உயிர்ச்சார்பு (பெண் பிறவியின் பொருட்டு) பெரியராகப்பிறந்து உயிர்ச்சார்பு (சிரமமுதலிய மேவுதல் முதலியவற்றுக்கு), பொருட்சார்பு (பிரமமுதலிய மேவுதல் முதலியவற்றுக்கு) இவைகளை நீக்கித் தவசாரியில் கிரியைக்கு இரண்டுதான் (மெய்) களை நீக்குதல் சுவசாரியில் பக்குவமாகிய முக்கியகாரணமான சத்திநிபாதம் பதிந்த பக்குவமாகிய முக்கியகாரணமான சத்திநிபாதமென்னுமது மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரமென நான்கில் சத்திநிபாதம்பதிந்த தீவிரதரபக்குவ மாயபதவியிலிச்சையுள்ள சத்திநிபாதம்பதிந்த

வர்க்கு ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்திருக்குங் காருண்ணியத்தினாலே சிவன் தானே ஞானாசாரியனை யதிட்டித்துத் தோன்றித் தீக்ஷைசெய்து பதிபசு பாசமாகிய முப்பொருளையுள்ளபடி விளக்கிச் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், நிட்டைகளையடையச்செய்து, பாசங்களைப்போக்கி, இந்தச்சரீரத்திலேயே சீவன்முத்தித்தன்மையை யடைவித்து, தேகாந்தத்திலே சீவன்முத்தனைச் சிவானந்தானுபூதியாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கும்படியழுத்தி, இவனுக்குச் சிவத்வாபிவியத்தியை நன்றாய்ப் பிரகாசிப்பித்து மறுபடி செனனமெடுப்பியாதபடியே பண்ணி முத்திக்கு முடிவாகிய சாயுச்சியமாகிற தமது திருவடித்தாமரையின்கீழ் வைப்பரென்று சொல்லப்படும். இதுவே சைவசித்தாந்தமெனப்படும்.

முத்தான்மாக்களென்பது சிவானந்தானுபவிகளே யாவார்களென்றும், கிருத்திய கர்த்தாக்களாகார்களென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "சரியையாதியொரு மூன்றுஞ் சவுபானங்கள் பயனில்லை" என்று பிரமகீதையிலும்; "சரியைகிரியை யோகந்தானொரு மூன்றும் ஞானமருவுதற்கதுவென்றே மறைபுகன்று விளக்குமினை" என்று பிரபுலிங்கலீலையிலும்; "சன்மார்க்கஞ்சகமார்க்கஞ் சற்புத்திரமார்க்கந்தாதமார்க்க மென்றுஞ் சங்கரனையடையு நன்மார்க்க நால்வைதான் ஞானயோக நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர், சன்மார்க்க முத்திகள் சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்பிய சாயுச்சியமென்று சதுர்விதமாம், முன்மார்க்க ஞானத்தாலெய்து முத்திமுடிவென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபதமென்பர்" என்றும்; "பின்மார்க்கச்சிவனுட்றும் பெற்றி ஞானப்பெருமையுடையோர் சிவனைப்பெறுவர்காணே" என்றும்; "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணநல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவாமென்று, மூனத்தாரென்கடவா ரஞ்ஞானத்தாலுறுவதுதான் பந்தமுயர்மெய்ஞ்ஞானந்தானுறனத்தாலதுபோவதலர் கதிர்முன்னிருள் போலஞ்ஞானமறப்பந்த மறுமுத்தியாகுமீனத்தார் ஞானங்களல்லாஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்" என்றும்; "பருவஞ்சேருயிர்க்குத் தூக்கவரன் ஞானக்கண்கொடுத்தருளினாலே சோதிக்குச்சோதியாய்த் தோன்றிவென் காணே" என்றும்; "சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய சுடர் தோன்றியிடச்சோதி தோன்றுமாபோல், ஆரியனாமாசான்வந்தரு

ளாற்றோன்ற வடிஞானமான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்ற" என்றும்; "சித்தாந்தத்தே சிவன்றன்றிருக்கடைக்கண்சேர்தல் செகமொன்றிலே சீவன்முத்தராக, வைத்த தன்மலமகலுவி ஞானவாரிமடுத்தானந்தம் பொழிந்துவரும்பிறப்பையறுத்து, முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ்வைப்பனென் றொழிந்திட" என்றும்; "உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிசெயற்குரியன், உயிரதுதான் சிவானுபவமொன்றிற்குரித்தே" என்றும்; "அறிவிக்கவறிதலாலு மழிவின்றி யற்றலாலுங், குறிபெற்றழித்துஞ்சத்துங் கூறுவருயிர்க்கீசன், னெறிநித்த முத்தசுத்த சித்தென நிற்பனென்றும், பிறிவிப்பன் மலங்களெல்லாம் பின்னுயிர்க்கருளினாலே" என்றும்; "சகலர்க்குக் கன்மமொப்பிற், றரையிலாசான்மூர்த்தியாதாரமாயெத்தரித்தொழிப்பன் மலஞ்சதுர்த்தாசத்தின் பாதத்தால்" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலுங் காண்க. (சித்தாந்தமுத்தியை யுதகரித்திருக்கும் உதாரணங்களைக்கொண்டு மதிக்க.)

ஞானத்துக்குச் சரியையாதிமார்க்கம் அங்கமென்பது.

சரியையாகிய தாசமார்க்கம் ஆண்டானடிமை சிவசேவையாதியென்றும்; கிரியையாகிய சற்புத்திரமார்க்கம் பிதாவும்புத்திரனும்போல சிவபூசையாதியென்றும்; தோழனுந்தோழனும்போல சகமார்க்கம் பிராணாயாமத்தினாலே உசுவாசநிசுவாசமிரண்டினையுமடக்கி சுழுமுனைமார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்துதலாகிய அட்டாங்கயோக முதலிய மார்க்கமென்றும்; சீவோகமாகிய சன்மார்க்கம் ஞானமென்றும்; பார்க்கின்ற கேவிகாலோந்தரமின்றா மார்க்கங்களில் சரியை, கிரியை, யோகமென மூன்றும் ஞானத்துக்கு அங்கமென்று சொல்லப்படுவதாய்க் கூறப்படும்.

சன்மார்க்கமாகிய ஞானமார்க்கமென்பது.

வேதாகமபுராண சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையு மாராய்ந்தறிந்து, உலோகாயுதன் முதலாயுள்ள உட்சமயபுறச்சமயங்களின் பேதங்களையும் அவை ஒன்று சொன்னது ஒன்று சொல்லாததனையுமறிந்து அவையிற்றைக்கீழ்ப்படுத்தி அவற்றிற்கு மேலாயிருக்கிற பதிபசுபாசமார்க்கத்தினுண்மையை யறிவதென்றும், அந்தப்பதிஞானத்தாலே ஞாதுரு ஞான ஞேயமாகிய பகுப்பின்றி அத்துவிதமா யகண்டாகாரமாய்ச்

சிவமாகின்று சிவனுடைய திருவடியைப்பெறுகிறது சாயுச்சியமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "சன்மார்க்கஞ் சகலபுராணவேதசாத்திரங்கள் சமயங்களாம்பலவுமுணர்ந்து, பன்மார்க்கப்பொருள் பலவுங்கீழாக மேலாம் பதிபசுபாசந்தெரிந்துப்பரசிவனைக்காட்டு, நன்மார்க்க ஞானத்தைநாடி ஞானஞேயமொடு ஞாதுருநாடாவண்ணம், பின்மார்க்கச்சிவனுடனாம் பெற்றிஞானப்பெருமையுடையோர் சிவனைப்பெறுவர்காணே" என்று சிவஞான சித்தியாரிற்காண்க.

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டையென்பது.

ஞானாசாரியரருளிச்செய்த ஞானோபதேசங்களைக் கேட்டலெனவும், பதி, பசு, பாச உண்மையை யிப்படியென்றுவாராய்ந்தறிவது சிந்தித்தலெனவும், உண்மைப்பொருளையறிவிற்றெளிதல் தெளிதலெனவும், தெளிந்தமேலான ஞானத்துடன் கலந்து நிட்டைபுரிதல் நிட்டையெனவும் சொல்லப்படும். நிட்டைகூடினவர்கள் சாயுச்சியத்தைப் பெறுவர்களென்றும், நிட்டைகூடாதவர்கள் பதமுத்தியையடைந்து மறுபடி பிறந்து ஆசாரியராலே ஞானநிட்டையடைந்து பரமேஸ்வரன் சீர்பாதமடைவரெனவும் படும்.

(உ-ம்.) "கேட்டலுடன் சிந்தித்தறெளிதனிட்டைகிளத்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின்ஞானம், வீட்டையடைந்திடுவர் நிட்டை மேவினோர்கள் மேவாதபின்னவர் மேலாயபதங்கட், கிட்டியபுண்ணியராதலி யிம்மையினிதமர்ந்தரனருளா லிந்தப் பார்மேல், நாட்டியநற்குலத்தினில் வந்தவதரித்துக்குருவான ஞான நிட்டையடைந்தடைவர் நாதன்றாளே" என்று சிவஞான சித்தியாரிற் காண்க.

தவம், செபம், தியானம் கன்மங்களென்பது.

தவமென்பது: சாந்திராயணவிரதமுதலியவற்றால் சரீரத்தை மெலிவித்தலாம். சந்திரன் கலைதேய்ந்தபடியே உணவில் ஒவ்வொருகவளங்குறைத்தும், கலைவளர வளர ஒவ்வொரு கவளமுயர்த்தியு முண்பதாகிய விரதமாம். சந்திர - அயனம் எனப்பிரியும். அயனம் - ஓட்டம்.

செபங்களென்பது: மானதமுதலியமூன்றுவிதத்தால் ஜபஞ்செய்வதாம். தியானமென்பது தனக்குவேண்டியதொருபொ

ருளையாற்றுமீசானதிடையறுமலர்முகுமாயுபோலத் தியானஞ்செய்தல் தியானமென்பதாம்.

கன்மங்களாவது: சிவபூசைமுதலிய நித்தியகன்மங்கள் கன்மயாகமெனப்பெறும்.

(உ-ம்.) "புனையிலாக்கன்மங்கடபஞ்செபங்கதியான" மென்று சிவஞான சித்தியாரிற் காண்க.

தானம், யாகம், தவமுதலியவற்றாலடையும் பயன்.

தானஞ்செய்தல், யாகஞ்செய்தல், புண்ணியதீர்த்தங்களாடல், தக்கசிலைகளிற்றவறாதவாட்டித்தல், தவங்களியற்றல், பிராயச்சித்தங்களியற்றல், விரதங்களியற்றல், கன்மயோகங்களியற்றல், இவைகளையனுட்டித்தோர் சனமிக்குடையசுவர்க்கலோகத்தைப்பொருந்தியனுபவித்து ஒருகாலப் பொழுதிலேமீளவும் பூலோகத்தில் வருவார்களென்றும்; சரியை, கிரியை, யோகங்களையனுட்டித்தவர்கள் பதமுத்தியைப்பெற்றுச் சர்வசங்காரம்வருமளவும் அந்தப்பதங்களையுண்டாக்கப்போகங்களைப்புசித்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும்; பிரபஞ்சமெல்லாஞ்சங்காரப்படும்போது பரமேஸ்வரன் இவர்களை யந்தவவதாரத்திலே முன்னின்று இரட்சியானாகில் மீண்டுஞ் சனனத்தையடைந்து முன்புவிட்டகுறையிலே அந்த ஞானத்தைப்பொருந்தி யதின்வழிநின்று அந்தஞானத்திலே பரசிவனைப்பெறுவார்களென்றும்; சங்காரகாலத்திலே பரமேஸ்வரன் முன்னின்று இரட்சிப்பானாகில் அப்பொழுதே சிவனுடைய நன்மைப்பகுதியாயிருக்குள்ள சீர்பாதத்தைக் கூடாநிற்பர்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "தானமிகத்தீர்த்த மாச்சிரமந்தவங்கள் சாந்தி விரதங்கன்மயோகங்களிசரித்தோர், ஈனமிலாச்சுவர்க்கம்பெற்றிமைப் பின் மீள்வர் சன் யோகக்கிரியாசரியை தனின்முயன்றோர், ஞானமிலாமுத்திபதம் பெற்றுலகெல்லா மொடுங்கும் போதரன் முனிலாதொழியி லப்பவித்து, ஞானநெறியடைந்தடைவர்சிவனை யங்குநாதனே முன்னிற்கின் ஒருவர் கற்றோ" என்று சிவஞான சித்தியாரிற்காண்க.

ஞானத்திலேயே முத்தியென்பது.

இருக்குவேதத்தில் பிரமாணத்திலும், உருத்திர சூக்திரத்திலும், இரண்டாம்வேதத்தின் ஆரணத்திலும், பாகசாரண்யத்திலும், சாமவேதத்தில் சாந்தோக்கியத்திலாறுவதிலும், அதர்வணத்தில் சுவேதாசுவதரத்திலேயும், சைவபுராணத்தில் சூதசங்கிதையிலும், சுப்பிரபேதத்தும், சிவதருமோத்தரத்தும், புராணங்கள் பதினெட்டிலும், இருபத்தெட்டு திவ்யாகமங்களிலும் ஞானத்திலேயே முத்தியென்று கூறப்படுவதெனப்படும்.

(உ-ம்.) "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண கலைவாகமஞ் சொல்ல" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; "தவஞ் செய்தாரொன்றுஞ் சிவலோகஞ் சார்ந்து, பவஞ்செய்து பற்றறுப்பாராகத் - தவஞ்செய்த, நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலே, கற்றோர் சூழ்சொல்லுமாங் கண்டு" என்று சிவஞான போதத்திலுங் காண்க.

பரசமயங்கள்.

வேதத்தைப்பின்செய்து தனித்தனியே தாமறிந்தவளவில் சமயபேதங்களையு மதத்துக்கேற்றபொருள்களையுந் தங்கள்தங்கள் கருத்துக்குத்தக்கபடி உலகாயுதன், புத்தன், அமணன், மீமாங்கிசன், மாயாவாதி, பாஞ்சராத்திரியென்னும் பரசமயிகள் சமயஞ்சாதித்துச்சொன்ன நூலெனப்படும்.

உலகாயுதன் சமயஞ்சாதித்துச் சொன்ன நூலென்றதற்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "இந்திரியபோகமியம்புமொருவன்
யந்தரமெனுதறிவுடலுயிரிலாமற்
சந்தனையத்துமளமாலைகட்டுங்க
வந்தியுலகத்தாருலகாயதனுரைப்போன்" என்றும்;

புத்தன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "நீதியார்வேதநூலின்நெறியலாவற் கணுறு, மோதியோரைத்துசிலமுடையராய்ட்ல மொழிப், போதிநீண்மரத்தின்மேவுபுத்தர் காலவீறும்வைத்துச், சர்ச்தானிலாதகொள்கை சவுத்திராந்திகன் முன்சாற்றும்" என்றும்;

அமணன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "அந்தரோய்மொழியிறைவன் காணமோதியோர்க முதலானது, விந்தமானிட மயங்கிப்போதவ கையிங்கியம்பிய, பிணிதன் பொருள், வந்தகாலமுமிர்தல் மதனிடமாறு வினைமருவுபுற்கலம், பந்தம்வீடிரேடெழுதியாவிவைபடைப்பதின்றி யுளபதுமே" என்றும்;

மீமாங்கிசன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "வேதமேயோதிரேத நிலையென்று விண்ணிலேறச், சேதமாங்கன்மஞ் செய்யச்செயமுனி செப்புமாறே, நீதியேகொண்டு பட்டாசாரிய நிகத்து நேர்மை, யோதிர் ஞாலத்துன்னே யுந்தவாருரைக்கலுற்றும்" என்றும்;

மாயாவாதி சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "நீயேபிரமமென்றுரைத்துஞாலம்பொய்த்தேரென வெண்ணலி, பூமேனபுகுந்து நின்றுயிர்கட்கு பேதசங்களுரைத்தவரு, தானேயுரைக்கு மின்மாறுமதிகேடுமாய மாயாவாதிபேயாகித், ஞாலி னுண்மைதன்னைச் சாற்றுவாம்" என்றும்;

பாஞ்சராத்திரி சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "ஆதியாயருவமாகி யகண்ட பூரணமாய்ஞானச், சோதியாய் நின்றமாயன் சுவேச்சையாலுருவு கொண்டு, நீதியார் கருணையாலே நீள்கடற்றுயின்றதாலு, மோதினுமென்று பாஞ்சராத்திரி யுரைப்பனற்றே" என்றும் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தியருளியிற் காண்க.

சமயங்களாறும், உட்சமயம், உட்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமயமென நான்காயும் அவ்வொன்றுக்கு ஆறாகயிருக்குமெனப்படும். இதுக்கு இருபத்திநான்கு பேதங்களாயிருக்கு (வைதிகசித்தாந்த) வினையும் விவரமும் பாஞ்சராத்திர பின்னுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதை காண்க.

சமரசநிலையென்பது.

வேதாந்த, சித்தாந்த, சமரசநிலையிற்றோர்க்கு தானொன்றெதிரிட்டெழும் தற்போதமொழிந்தோர்க்கு பிரவாருந்தாரிதத்தில் வேதாந்தமுத்தி சித்தாந்தமுத்தி யிரண்டும் போதவுதியிரண்டாயும், போதமிலி சமயென்ற ஒன்றாயிருக்குமென்றும், இரண்டில் பசுமுத்தியொன்றாயிருக்குமென்றும், அறிவுமறிவும் அறியன்றி ஐக்கியமுத்தி யில்லையென்றும்,

யிக்குமறிவும், சுத்த அறிவுதானே யென்பது கூறார் தற்போதம் போய் சிவத்தைப்பிரியாத நிலைக்கும், சிவத்துவம்போய் பிரமத்தைப்பிரியாத நிலைக்குமாக வேதாகமங்கள் கூறியவாக்கியங் சரியேயாகுமென்றும்; வாசகஞானியாக நீ அதுவென்றால் அதனாலொன்று மிகுதலும் அபிப்பிராயங்களையும் அலைக்குமென்றும்; பரிசுத்த [illegible]கையும், கந்தமறிவும் நரம்பும், பிரிபடாமல் அதுவே யிதுவா யிதுவே அதுவாய் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையின் [illegible] போல, சிவமென்றும் ஆன்மாவென்று மிரண்டுஞானங்கள் வேறாயிருக்கும் ஐக்கியத்தாற் பிரிவுபடாது அதுவே யிதுவா யிதுவே யதுவா யிருக்குமென்றும்; சிவத்தைக் குறிப்பாலறிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் விசாரித்தறியில் [illegible]வையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பேதமறக் கைக்கின்ற சிவாநந்தயாகிய சாமவேதமுடிவான தத்வமஸியெனும் மகாவாக்கிய முணர்த்துவதால் அதுநீயாகின்றாயென்றும், அதற்கர்த்தம் நீ அதுவாயிருக்கின்றாயென்றும், அருள்பரையென்றுஞ் சித்தேசிவமென்றும், அருளையும் பரையையுந் தவிர்த்தாட்டமின்றி நின்றவிடத்துண்டாகும் ஆனந்தமே அத்வைத வேதாந்தமுடிவென்றுஞ் [illegible] நித்த உண்மை நிலையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்) "தத்துவம்போய்க்கேவலம்போய்த்தான்போயருள் கழன்று சுத்தபரையாய்த்தன்சுதந்தரம்போய்ச்-சத்தி, யொழிவிலே போதம்போயொன்றாகாவொன்றின், அழிவிலே யின்பவதீதம்" என்றும்; "மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயிர்ச்சி கெட்ட, [illegible] நாதாந்தவானவராமாகமமும், தானந்தொடர்க்குச்சயம்" என்றும்; என்னை என்னை என்னை போதமிரண், டென்றுமற சும்மாயிருவென்றுசொன்னான், திருஞானசம்பந்தன் ,சீகாழிநாடன், அருளாளன் ஞானவிநோதன்" என்றும்; "[illegible]க்கைபோலபினவத் துவிதானந்தமாம், மோனத்தைவாக்குட்படமுட்டிமோ - [illegible] தால், காக்கையிருந்தமனைமே, பிறையன்று [illegible]லாற்கருதிசிவமாவை" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "[illegible]றுவிடுத்து விதஞ்சாதிக்குமானவனை ராணவத்தோரத்துவிதமாக்கின்வாரா - கோணறவே, என்னை என்னை என்னை ஏகமிரண், டென்றுமற்சும்மாயிரு" என்று சிவானந்தமாலையிலும்; "முடிவுகளஞ்

[illegible] மில்லா [illegible] முக்கை[illegible]கும், [illegible] ஞாதுருஞான [illegible] [illegible]வின்று ஞானஞேயமொரு[illegible]மவடிவேயாகும், [illegible]ம்போய்த் திருக்கும்விசும்பானநிலையதுவா [illegible] [illegible] வென்று ஞானவாசிதாவாவுன்ன [illegible] [illegible] [illegible]லும்; "[illegible]புண்டரீகம்போலவென்றுருவிளக்கமாட்டத்திலும்; "[illegible]" என்றும்; "அன்னைக்கென்னைத் தருகவெனக்காரமுதாகுமே" என்றும்; [illegible] தன்னையின் [illegible] [illegible] என்றுந் திருவாய் [illegible] வென்சோதியை யென்சொல்லிநிற்பனே" என்றுந் [illegible] மொழியிலும்; "வான்[illegible]மறையேயோ [illegible]யோ, ஞான[illegible] [illegible]யோ, [illegible] [illegible]மறையேயோ [illegible] நான்தேடச்சகலாத்தனை[illegible] [illegible] பிள்ளையாருமீ; "வேதாந்த சித்தாந்[illegible]" என்று பட்டணத்துப் பிள்ளையார் [illegible]; "[illegible] வித்தகச் சித்தர்கணமே" என்றும்; [illegible] சமரசன் [illegible] வேறுமுளகலைகளெல்லாம் "வேதமுடிவுகளும்பூரண[illegible] [illegible] வி[illegible]வேதாந்தக்குயிக்காகவந்து விசுவவிதமார்க்கத்தையே [illegible] ஞானம் [illegible] மோதரியதுவிதமே [illegible]விதஞானத்தை [illegible] [illegible] [illegible] ஆகவனுடைவசனமென்றுக் [illegible] [illegible]விளக்கொ விசேனக்கனிச்சரியையாங்கள் [illegible]துவித மார்க்கமுறலாவதுவாதல் [illegible] [illegible] செய்கைகை[illegible] குறையுமுன் மேதுபாவித்திடு [illegible] வந்தருள் செய்யுங் [illegible] [illegible] [illegible] விசுபாயிரண்டினி[illegible] [illegible] [illegible]" என்றும்; "அத்துவிதமென்ற [illegible]" என்றும்; "எனைத்து, சுத்தசிவத்தைத் தொடருமா [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] போயெல்லாமிழந்து நிலை" என்றும்; "நானென தென்பதும்போய் [illegible] போயிருந்து நிலையிது [illegible] ஏகமா, [illegible] [illegible] [illegible] மோனகுருவாகி [illegible] வேசத்தியஞ்சத்தியமென [illegible] தோன்றி, மாணமிமார்க்கம் காட்டி [illegible] திரும்பவுகான்[illegible]ஞானமே" என்றும்; "முன்னிபுரிந்தி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நன்னிலையைக்காட்ட [illegible] [illegible] [illegible]" [illegible], வந்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தன் [illegible] [illegible] பரிபூரணமாய், [illegible] என்றும்; "[illegible] [illegible] [illegible]" என்றும்; "தானான [illegible] [illegible] [illegible] செல்லாதேபல்காலும் [illegible] [illegible] தன்மயமேயல்லா [illegible] [illegible] போயொளிப்பதல்லாது [illegible]. போ[illegible]

புலம்பெறின்று, ஞானாகாரத்தினொடு ஒன்றியமற்றொரு துருவுருவாம கருவிகற்கு, மாறுதயிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வாரதுவாறு லதுவாவரதுவேசொல்லும்" என்றும்; "அதுவென்று லெதுவென வென்றதெக்குஞ்சங்கையாதலெனுலதுவெனஅறநிவேவிட்டு, மனவு ண்டவண்டெனவுஞ்சனகனுதியன்னவர்கள்க்கார்முதலோர்வாழ்ந்தா ரென்றும், பதியித்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட படிக்குநிருவிகற் பத்தாற்பரமானந்த, கதிகண்டு கொள்ளளவு நின்னருள்கூறுந்தக் கதியன்றியுராங்கேன்மேற்கருமம்பரமேன்" என்றும் தாயுமானசுவா மிகளும்; "பண்ணையுமோசையும்போலப்பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா - மண்ணுறு, மத்துவிதமாத லருமறைக ளொன்றென்னு, தத்துவிதமெனுமறையமாங்கு" என்று சி - ஞா - போதத்திலும்; "அறியாமையறிவகற்றியறிவினுள்ளேயறிவுதனை யருளினாலே யறிந்து, குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோ டுங்கூடாதே கூடாதே குறைந்திருப்பையாகிற், பிரியாதசிவன்று னேபிரிந்தறியாமதிப்பிரபஞ்சபேதமெல்லாந் தானேயாய்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லாமல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதாரனாயே" என்று சி - ஞா - சித்தியாரிலும்; "ஐஞ்சமாங்குரு வுஞ்சொன்னதத்துவமுந்தப்பாமல், பஞ்சகோசமுங்கடந்தபாழை யுந்தள்ளியுள்ளிற், கொஞ்சமாமிருப்பும் விட்டுக்கூடலந்த பிரமமென் னும், நெஞ்சறாநடுவொன்றாய்நின்ற பூரணத்தைக்கண்டான்" என் றும்; "ஆனந்தவெள்ளத்தழுந்தியேயகண்டமாகித், தனுகரணா ங்களாதிசகலமு மிறந்துசித்தாய், மனமறு பூரணமாய்த் தேகமாச்சற் குருவுங்காண, வானவிவிறக்கருத்தியாகினமகன்கப்பாவமாகுமே" என் றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "என்னையென்னிலேமறந்தேயிரு க்கப்பணியும்நாள் தன்னையுந் தானேமறந்து தனித்திருப்பதெக்கா லம்" என்று பத்தரகிரியாரும்; "அண்டமும்பிண்டமும்மாறாத்தசுத்தி க்கப்பாலும்பெரும்பாழாச்சே, உண்டில்லையென்றபராபரப்பிரமத் தையுவந்து கும்மியடியுங்கடி" என்று பாலையானந்தசுவாமிகளுஞ் சொல்லியிருப்பதையறிக.

அஷ்டாங்கயோகமாவன.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென அஷ்டாங்கம். இவற்றுள் இயமமாவது: அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ஜவம், க்ஷமை, திருதி, மிதாகாரம், சௌசம் எனப் பத்துவகையாம். நியமமாவது: தபசு, சந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தானம், ஈஸ்வரபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், லஜ்ஜை, ஜெ

பம், விரதம், தபசு எனப்பத்துவகையாம். ஆசனமாவது: ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகமென வொன்பதுவகையாம். பிராணாயாமமாவது: சகர்ப்பம், அகர்ப்பமென இரண்டுவகையாம். பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியிவைகளுக்குப் பிறிவில்லையெனப்படும். (ஒவ்வொன்றுக்கும் யோகார்த்தம் ஞானார்த்தமுதலிய விவரங்கள் சரியை, கிரியை, யோகவிளக்கப் படலத்திலறிக.)

ஞானமுத்திரைகளாவன.

பரி... தமாகிய சாம்பவியென்றும், அதிக்கிரத்தகர்மை ... யுடைய கேசரியென்றும், மூன்று வகையாம். இவைக்குருசாம்பிரதாயத்திலறியவேண்டுமென்றும் அபக்குவர்க்குப் போதிக்கப்படாதென்றும், சாம்பவிமுத்திரையே சிவயோகமென்றும், அதிலிருக்கத்தக்கவனே சாதக சாத்தியனென்றும், சாம்பவிமுத்திரையிலிருந்து சதாநிட்டை சாதகஞ்செய்யும் சாதகர் காதலானந்தம் பெறுவரென்றும், அதில் நீங் காதவசமுற்றால் மயக்கந்தோன்றுமென்றும், அதில் நீங் குவகையின்றால் அருட்டரிசனமுதயமாய்க் காரணானு திகளைந்து அபஞ்ராட்சரமுதலியன்லகளொடுங்கித் தனிதாமறக் கலக்கின்ற வெள்ளனிலையையடைந்து விளங்குமென்றும், இதுவே தேவர் சுகயோக முதலியமுனிவர்களடைந்தசாதக மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "முத்திரைகளோர் மூன்றுமொழிந்திடப், சத்திசாம் பவிசொல்லும்பைரவி, மெய்த்தகேசரியென்றுவிளங்கிடும், இத்தை யார்க்குமியம்பவொண்ணாதரோ" என்று திட்டாந்தபூரணியிற்காண்க.

சமாதி.

சரீரப்பாதனைகளிற் கடையாய்ப்பற்றுஸ்தம்பமாய்ப்பிரயலின்று பத்திற்கலந்து தேகத்தை அசைவறநிறுத்திச் சின்மயத்தில் நீடுழிகாலம் நின்று விடுதல் சமாதியெனப்படும். கேவல கும்பகத்தில்நிற்றல், பிரமமந்திரத்தை இருநூற்றெழுலட்ச த்து முப்பத்தாறுயிரந்தரம் யுச்சரித்தல். பன்னிரண்டுநாள்

சுவாசபந்தனஞ்செய்திருத்தல். சகப்பிரமரிஷிசாஸ்திரப்படி முப்பத்தாறுநிலை சுவாசபந்தனஞ் செய்திருக்கலாம்.

(உ-ம்.) "சிந்தனையற்றுங் கனலுவழியே சென்று, சிந்தனையெல்லாஞ் சிருட்டித்தபேரொளிப், பொற்பினையுடைப் புணர்மதியோடுற்றுத், தற்பரமாகத் தருந்தனசமாதியே" என்று திருமந்திரத்திலும் மற்றும் வருவனவற்றாற்கொள்க.

சிவயோகமாவது.

வாயுவடக்குதலைச் சிலர் ஞானநிட்டையென்று சொல்லுவார்கள்; அது ஞானநிட்டையல்லவென்றும், மனதினுடைய விருத்தியடங்கிநிற்றலே ஞானநிட்டையென்றும், மனதையடக்கினால் வாயு வடங்குமென்றும், அப்படிக்கருத்தடங்கினதே சிவயோகமென்றும், அதையிடைவிடாமல் நடக்கையிலும், விவகாரவேளையிலும், யாதொன்றைச் சிரவணம் பண்ணுகையிலும், ஞானநோக்குற்று ஐக்கியநிலைபொருந்தினவர்களே சீவன்முத்திப்பதத்தை யடைவர்களென்றும்; [illegible] ஞானவாசனைப் புத்திமுதலிய விடயங்கள் [illegible] தன்னைவலனாயிருக்கப் பெறின் பழக்கவாசனை விருத்திகளைத்தாம் ஒடுங்குமென்றும்; விசேஷமான யோகத்தினால் துருத்தியைப்போல ஊதாநின்ற சுவாசத்தை இன்பத்தோடும் ஒடுக்கின் விருத்திகளானவையடங்குமென்றும்; காரணதேகமாகத்தடித்த ஒப்பற்ற அவித்தையை நீக்கின் ஒடுங்குமென்றும்; வேதசித்சயப்படி குருவாக்கியத்தால் சர்வம்பிரமமும் என்னும் அநுபவமுண்டாயின், அதாவது: கற்பிதமாகக் காணப்பட்ட திரிசியங்களனைத்தும் தனது [illegible] பிரகாசமாக விளங்குகின்றது என்னும் அபரோக்ஷதிருஷ்டியால், சமிக்குமென்றும் ஞானவான்களால் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "நிட்டையென்றுரைப்பர்சிலருமவாயுதாரணை நிட்டையதாகாவலவென்றே நிலவுமேலோர்புகலுவார், நிட்டையாதல்கருத்தடங்கிருத்தலதுவேசிவயோகம், நிட்டைவிடாதுசாதிப்போர்சித்தமெய்வீடுறுவாரே" என்று நிஷ்டானுபூதியிலும்; "மனமடங்கிடில்வாயுவடங்கிடும், மனமனைபந்நுண்டோவாயுவுமங்குண்டு, மனமடங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை" என்று திருமந்திரத்திலும்; "மனங்குவிந்துநின்றிடம் வாயுபரசசூதமாம், மனங்குவிந்து

நின்றிடம் வாயுமன்னுயிரதாய், மனங்குவிந்து நின்றிடம் மகாஸ்தலங்களாயிடும், மனங்குவிந்து நின்றிடம் வன்மையாகு முத்தியே" என்றும்; "உருதரித்தநாடிதன்னில் ஓடுகின்றவாயுவை, கருத்தினாலிருத்தியே கபாலமேற்றவல்லிரேல், விருத்தர்களும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவந்திடும், அருட்டரித்தநாதனாணை யுண்மையே" என்று சிவவாக்கியரும்; "பொன்போலவிலங்கு மனஞ் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம்" என்று உபநிடதத்திலும்; "சினமிறக்கக்கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும், மனமிறக்கக்கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே" என்றும்; "மனமெனும் பெரிய மத்தயானையையென்வசமடக்கிடின் மும்மண்டலத்திட்டமுற்றவளராசயோகமிவன் யோகமென்றறிஞர் புகழுவே" என்றும்; "நடக்கினும் ஓடினும் நிற்கினும் ஒருநாட்டமின்றிக், கிடக்கினும் [illegible] விதிருக்கினும் [illegible] கேள்வியிலே, தொடக்கும் [illegible] பரமானந்த மனமற்றபூம [illegible] குள்ளே, முடக்குவன் [illegible] என்று தாயுமானசுவாமிகளும்; [illegible] அலையுமனத்தையடக்குமவனே சரியை கடந்தோனும், அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனே கிரியைமுடிந்தோனும், அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனே யோகதற்பரனும், [illegible] என்று நிஷ்டானுபூதியிலும்; "அடுத்தகாடிகளாய் ஞானியதிகூரான்" [illegible] தடுத்துவாயு கொருமன் [illegible] விடுத்து [illegible] மனமும்வசப்படும்" என்று வைத்தன்வசமாக்கில்வாய், [illegible] மனமும்வசப்படும் [illegible] லிங்கலீலையிலும்; "வாதனைவசத்தினாலே வருகிறவிருத்தியெல்லாம், [illegible] அடக்கலாகுமென்றுதான்விசாரஞ்செய்யில், போதமாம் [illegible] தாதராயிருக்கப்பெற்றும் [illegible] புலன்களெல்லாம் [illegible] சகலமுமடங்குந்தானே" என்றும்; "விருத்தியகோமுமின்னும் [illegible] விசேஷமாம் யோகத்தாலே, துருத்திபோலூதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்கும், கருத்ததுக்கில்லையென்னிற் காரண சரீரமாகிப், பெருத்ததோரவித்தைதன்னில் [illegible] இப்படிகண்டவெல்லா மென்மய "என்னை [illegible] டொன்றுமில்லை [illegible] என்றுதானேகாண்கின்றதித்துதானே" மென்களைப்போல், [illegible] மென்று, [illegible] என்றும்; "பூரணமாகுமென்மேற்புவனங்கடோற்றுமென்று, [illegible] என்றும் கைவல்லியநவநீதத்தாலறிக.

அட்டமாசித்திகளாவன.

அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென எட்டாம்.

அணிமா - மிகவுஞ் [illegible] உயிர்கள்தோறும் தான்மிகவும்

நுண்ணிய அணுவளவாகச் சென்றிருத்தல். மகிமா - மிகவும் உயர்ந்த மகமேருவைப்போல ஆகவேண்டு மென்னுதலாம். இலகிமா - மேருமலைபோலக் கனமாக விருப்பினும் பரமாணுக்கள் போல எடுத்தற்கெளிதாயிருப்பது. கரிமா - பரமாணுப்போன்ற வடிவுடையதாயினும் மேருமலைபோல் எடுத்தற்கரியதா யிருப்பது. பிராத்தி - பாதாளத்திலிருந்து பிரமலோகம்போய் சஞ்சரித்து மீண்டும் பாதாளத்துக்கு வரத்தக்கது. பிராகாமியம் - பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்தலும், விண்ணுலகத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போகமனைத்தையும் நினைத்தபடிக்கெல்லாம் இருக்குமிடத்திலேயே வருவித்து அநுபவித்தலுமென. ஈசத்துவம் - சிருட்டியாதி முத்தொழில்களை நடாத்தியும் சூரியன் முதலாகிய கிரகங்களைத் தன்னேவற்படி நடக்கச் செய்யவும் வல்லது. வசித்துவம் - அரசர், பசு, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்திரன் முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர் இவர்களெல்லாரையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளவல்லது. இத்தூலசரீரம் அழியாமல் நெடுங்காலம் எவ்வனபருவத்தோடு வைத்திருக்கவேண்டு மென்னு மிச்சையையுடையோர் இந்த சாதனங்களை யனுஷ்டிப்பார்களென்றும், இச்சிக்கப்படும் பொருளை யடையக்கருதுவதான காமியத்தவம் சித்தியையும், பொருளொன்றையும் அடையக்கருதாத நிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுங் கொடுக்குமென்றும், ஒன்றையபியாசஞ் செய்தவர்களவ்வொன்றையே யடைவார்களென்றும், முன்புள்ள ஞானவான்களிற் சிலர் இரண்டையும் அபியாசஞ் செய்து சித்திமுத்தியைப் பெற்றார்களென்றும், முனிவர்கள் அப்பியசித்த அணிமாதி சித்திகளானவை, காலம் போக்கும் விளையாடலை மாத்திரங்கொடுக்குமென்றும், மோட்சத்தைக் கொடுக்க மாட்டாவென்றும், சனகராதியர் மாபலிச்சக்கரவர்த்தி பரிதராசன் முதலானவர்கள் ஞானத்தை யப்பியசித்து மோட்சத்தை யடைந்தார்களேயன்றி அணிமாதிகளை அப்பியாசஞ்செய்யவில்லையென்றும், அணிமாதிசித்திகள் இச்சா பிராரத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அறவுஞ்சிறியவுயிர்தொறுந்தான்புகுங்காட்சியணுவாய்ச்சென், றுறையுஞ்சிறுமையணிமாவா முவரினாலமுதன்மே

லெலாம், நறையுஞ்சிவாக்கமாகுமா முன்றும்பரனுமகலாதே, நிறையும் பெருமைதனையன்றோ மகிமாவென்று நிரம்பியதால்" "இலகுவான தூலமெனவிருப்பதிலகிமாவாகும் திகழுமேருபாரமென விருப்பதன்றோ கரிமாவாம்" "பிலத்திலிருந்தோர் வானுலகெய்தி மீண்டு பிலமடைதல், பலசின்மிருந்த பிராத்தியதாம் பரகாயத்தினைப் புகுதல்வான், தலத்திலினைந்தபடிவருதல் பிராகாமியமாந்தவமிகாமியர்" "அரிதான்முதற்போர்பணி கேட்பத்திகழ்வ தீசத்துவமாகும் பூசலவுணர்புள்விலங்கு பூதமனிதர்முதலனைவரும், வாசவாதியென்பவருந்தன் வசமாக்கிடுதல் வசித்துவமாம்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும்; "பத்திநெறிநிலைநின்றுவண்ட பூமிப்பரப்பை வலமாகவந்தும் - பாலையிடைமூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும் பசி தாகமின்றியெருக்க, மந்திரமிடைவிடாமுநிர்சருகுபுனல்வாயுவுண்டு வன் பசித்தனலையடைத்து - மௌனத்திருந்து முயற்சிலநேறைவு புக்கியுமன்றுத... ...சத்திசெய்தும் மூலப்பாணைநேடி விகையிச் சேர்யட்டிகுதலைச்சந்தொல் சொல்லவுமுறன்று மற்பவு டல் கற்பங்கொண்டு நிலைநிற்கவீறு, சித்திசெய்தருஞ்ஞானமலதகி கூடுமோசிந்து மதமுத்தமுதவே - சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே சின்மயானந்தகுருவே" என்று தாயுமானசுவாமிகளும்; "அனகனைந்தனை முத்திஞானத்தையே யடைந்தனரல்லாமல், சனகன் மாவலி பரிதன்முதலினோர் சித்திகள் படைத்தாரா, இனியசித்தியை விரும்பினோர் சிலர்சிலரிரண்டையு மடைந்தார்கள், முனிவர்சித்திகள் விநோதமாத்திரந் தருமுத்தியைத்தாராவே" என்றும்; "போக மாயினும் பிராரத்தகன்மங்கள் புசித்தன்றோகழித்தேகும், ஆகையாலிந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென்றறிவாயே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

பதியிலக்கணம். (சித்தாந்தம்.)

பதியென்பது; ஆண்பெண்ணலியெனுமடிவாய்த் தோன்றியழியுந் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக் காரியப்படுத்தநிமித்தம், குலாலனைப்போல, நிமித்தமாகநின்றிய கர்த்தா வெனப்படும்.

(உ-ம்.) "ஒன்றொருவனாகவுமாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தேயழியும், என்றுரைத்த... ...பின்றிப் பண்ணுங்கால், காரணகர்த்தாவும் ...கட்டவினை காட்டுதலால், ஆரணமுமாகுமோ" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "மலகெலா மாகிவேறாயுடனுமா யொளியா யோசையாயோங்கி, மலமிலா வுயிர்கள்தோறுந் தானிலை மாந்து செல்லத், தலைவரு மியற்றின்றன்மை தனக்கெய்தலின் நித்தனென, நிலவு மேமலனொடின்றனார்நிகார் தங்கும்" என்றும்; "ஒன்றெனமறைகளே லாமுறைத்திட வுயிர்க ளொன்றி, நின்றன வென்று பன்மை நீக

ழித்துவதென்னையென்னின், அன்றவைப்பிதாவென்றென் றிறையு *அக்கரங்கடோறுஞ், சென்றிடுமகரம் போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "அகரமுதலானை யணி யப்பதூராளை-வினைப்பற்றறுப்பாரே" என்று திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும்; "அகரமுதலெழுத்தாகி நின்றாய் சொல்லே" என்று சுந்தரப்பெருமானாயனாரும்; "அகரமுதல வெழுத்தெல்லாமாதிபக வன் முதற்றேயுலகு" என்று தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவநாயனா ரும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

பசுவிலக்கணம்.

அநாதியே ஆணவமல மென்னும், அஞ்ஞானத்தால் இச்சாஞானக் கிரியைகள்மறைப்புண்டு பசுத்துவமடைந் தமையால், உயிரெனும் ஆன்மாவாகிய சீவன் பசுவெனும் பெயர்பெற்றதெனப்படும். பசுவென்னுஞ் சத்தத்துக்கு அர்த் தம்-அஞ்ஞானம். ஆன்மசத்தத்துக்கர்த்தம் ஞானம். பசுவெ னுமுயிர்செய்த கன்மத்தளவில் கர்த்தா பயனளிக்க அனுப விக்குமென்றும், உயிர் கர்த்தாவாகாது கர்த்தா உயிருமாகா னென்றும்; உடல்உயிரும், உயிர் உடலுமாகாதென்றும்; உயிர் கன்மத்துக்கீடாகிய சுகதுக்க போகங்களைப் புசித்து ஜனனமரணங்களுக்கேதுவாய்ச் சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென்னு மவத்தைகளைப் பொருந்துமென் றும்; உண்மைதுரியாதீதமென்றும் சொல்லப்படும்.

இச்சா, ஞானக், கிரியையெனும் மூன்றுசத்தியில் இச் சாசத்தியென்றது: உயிர்கட்கு மலத்தைநீக்கிச் சிவத்தைய ளித்தற்கேதுவாகிய கருணையாம். ஞானசத்தியென்றது: கர்த் தா யாவற்றையெல்லாம் நயந்தறிவரென்பதாம். கிரியாசத்தியென்றது: அருளின் வேறல்லாத கிரியாசத்தியால் நினைந்தபோதே யவற்

*"அக்கரங்கடோறுஞ் சென்றிடுமகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே" என்றது: காற்பத்தொன்பது அக்கரங்கடோறும் அகரஞ்செறிந்துயிராய் நின்றதுபோல, அநேக ஜீவாத்துமாக்கள் தோறுஞ் சிவன்பிரிவறச்செறிந்து பரமான்மாவாக நின்றானெனப் படும். அகாரம் பிரகிருதியாய் நிற்க, அகாராதியதினெழுத்தும் விகிருதியாய்நின்றதெனப்படும். ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் வஸ்துவினாலே பேதமும் வியாப்தியினாலே பேதமுமாகையால் அத் வைதமென்பதாம்.

றை யெல்லாஞ் கர்த்தா சங்கற்பித்துச் செய்வனென்பதாம். இந்த இச்சா ஞானக்கிரியாசத்திகள் மூன்றும் கர்த்தாவுக் கொப்ப உயிர்கட்கு முளதென்பதும், இவற்றினை அநாதியே ஆணவமலமாகிய அஞ்ஞானமுறைந்ததென்றுஞ் சொல்லப் படும்.

(உ-ம்.) "உயிரெனப்படுவதிந்த வுடலின் வேறுளதாயுற் றுச், செயிருறு மிச்சாஞானச் செய்திகளுடையதாகிப், பயில்வுறு மின்பதுன்பப் பலன்களுநுகரும் பார்க்கிற், றுயிலொடு மைந்தவத் தைப் படுமுண்மை துரியாதீதம்" என்றும்; "ஒருவொருகருவி யெல்லா முயிர்கொடு நின்றுவேறாய், வருவதுபோல வீசனுயிர்க ளின் மருவிவாழ்வன், தருமுயிரவனையாகா வியிரவைதானுமா காண், வருபவனிவைதானும் வேறுமாய்மன்னி நின்றே" என்றும்; "இருவினை யின்பதுன்பத்திவ்வுயிர் பிறந்திறந்து, வருவதுபோவ தாகு மின்னியவிளைப்புயுங்க, டருமரன்றாணியோடு தரிபதி போலத்தானே, மருவிடா வலவுங்கன்ம புவனங்களு மருமைக்கண் ணே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "கட்டுமுறப்புங்காரண மூங்கொண்டுள்ள, விட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றுங் கொட்டி, யவனுளனாகில்லா னுளமவனுமாட்டா, தவனுளமாயல்லு னுமாமங்கு" என்று சிவஞானபோதத்திலுங்காண்க.

பாசவிலக்கணம்.

"பசுவெனுமுடல் ஆன்மாக்களுடைய விபுத்வ சர்வஞ் ஞதையை அநாதியே பந்தித்திருக்கும் ஆணவமலம், கன்மம், காமியம், மாயை இவைகளைப் பாசமெனப்படும். அது ஒன் றாய், அளவிறந்த சத்திகளையும், இருண்ட மயக்கத்தையு முடையதாயும், செம்பிற்பிறந்த களிம்புபோல் விரிவுத பிர தானமலமாய் ஆன்மாக்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைக ளடங்கலையு மறைத்துநிற்குமாம்.

(உ-ம்.) "ஆணவசத்திமல மூன்றினையுமேவுதலான், பாச மெனும்பெயர் பெற்றதற்குப்பாங்கு" என்று சைவக்குறளிலும்; "மாயை யின் காரியத்தை மாயேயமதென்று, மேயுமும்மலங்கடந்த தொழிலினை யியற்ற வேவுந், தூயவன்றனதோர்சத்தி திரோதான கரியதென்று, மாய்வரிம்மலங்களைந்து மஞ்சக்கனையனைந்து நிற்கும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "மோகமிக வுயிர்கடோறு முட னாய்நிற்கு மூலமாணவமொன்று மயங்கின்று, பாசமிக வுதவுதி

பேசாமி யொன்றுபகர் மாயையொன்றுபடர் கன்மமொன்று, தேக மூறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரு மாமாயைத்திரட்சி யொன்றெனு, ருகமலமைந் தென்பர்" என்று சிவப்பிரகாசத்திலுங் காண்க.

உடலின்வேறு உயிரெனும் ஆன்மாவென்பது.

மண், நீர், நெருப்பு, காற்றெனு நாலுபூதங்களுடைய சம்யோகத்தால், (கூட்டுறவால்) மாவும் வெல்லமுங்கூடிப் பாகம்பண்ண அபூபம் (பண்ணியாரம்) ஆனாற்போலவும்; மண்ணுந்தண்ணீருங்கூடிச் சுவரானாற்போல, தோல் மாங்கிஷமுங்கூடி புண்ணும், இரத்தம் சுரோணிதம் சுக்கிலமுதலியன தண்ணீராயும், கருவிகரணங்களுடன்கூடி யுண்டானது தேகமென்றும், சிறிது திரவியத்திலுடைய சம்யோகத்தினாலே யுண்டான சுரை (கள்) யிலே மதசத்தியுண்டானாற்போல தேகத்திலறிவு முண்டானதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தேகம் பிணமானபோது அத்தேகத்திலின்று பிரிபடுவதும், அத்தேகத்தின்கண்ணின்று போகம்புசிப்பதற்கு இல்லாமலிருப்பதும், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியவத்தைகளிற் சொப்பனசுழுத்தியவத்தைகளை யறிகிறதும், சாக்கிரத்தில் நினைக்கிறது எதுவோ அதை ஆராய்ந்தறியுமிடத்துச் சரீரி ஒருவனிருக்கிறானென்கிறது உண்மையென விளங்கப்படும். மேலும் முன்ஜென்மத்திற்செய்த கன்மத்துக்கீடாய்த் தேகம்வந்ததென்றால் சென்றகாலத்தும், பிராரத்தம் அனுபவிக்கிறதென்றால் நிகழ்காலத்தும், இப்பிறப்பிற்செய்த கன்மத்துக்கீடாய நரகசொர்க்கமடையுமெனில் எதிர்காலத்தும், சரீரி ஒருவன் முக்காலத்துமிருந்து நிலையின்றி காலச்சக்கரமெனு மயக்கத்திற் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறானென்றேற்படுவதால் சரீரியிருக்கிறானென்கிறது ஸ்பஷ்டம்.

உடல், பிராணவாயு, இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணங்களிவையெல்லா முயிராகமாட்டாதென்றும், இவையெல்லாம் வேறாயிருந்து அறிகிறதெதுவோ அதுவே உயிரெனும் ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆன்மா விந்தவுடலுக்கு வேறுமாய் வேறல்லவுமாய் மலத்தால் மறைபட்ட இச்சாஞானக் கிரியைகளை யுடையவ

னாகி, சுகதுக்கங்களுடைய பலன்களாகக் கன்மத்துக்கீடா யப் பொருந்தி, சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனு மவத்தைகளையு முடையுமென்றும்; ஆன்மா வுபாதியைவிட் டேகாந்தமாய்த் துரியாதீதத்தைப் பொருந்தியிருப்பதுவே உண்மையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "...மானபோது முடலினுக்குணர்வுண்டோ நான், உடலினில்வாயுப்போலுணர்ச்சியின்றுடலுக்கென்னில், உடலினில் வாயுப்போகாதுறக்கத்து முணர்வதின்றே" என்றும்; "வேறிடமென்புசெய்தகன்மமிங்கிவற்றிற்கேது, சோறுநீயினிச்செய்க ன்மமேனுடற்சேருமன்றே" என்றும்; "உயிரெனப்படுவதிந்த உடலின் வேறுளதாயுற்று" யெனும்பாடத்தில்; "அறிவதொன்றன வத்தைப்படுமுண்மைதுரியாதீதம்" என்றும்; "அறிந்திடும்பிரா டதான்மா வைம்பொறியறிந்திடாவே" என்றும்; "புணருமுட னென்றன்னை யடக்கி விட்டு மான்மா" என்றும்; "இவ்வுரு மிவற்றின்வேறு காரணமாக்கிபுறக்கருவியினும் போக்கி, இவ்வுரு வென்றுஞ்சிவஞான சித்தியாரிற்கா யானெனதென்பதான்மா" வென்றுஞ் சிவஞான சித்தியாரிற்காண்க.

பதிபசுபாசம் முத்தியிலு மழியாதென்பது.

பேரின்பத்தைப்புசிக்கிறது ஆன்மா, பேரின்பத்தை மிக வுங்கொடுக்கிறது கர்த்தா, பேரின்பத்தை மேல்மேலும் விளைவிக்கிறது மலம் எனப்படும்.

(உ-ம்.) "முத்திதனில்மூன்றுமுதலொழியக்கேள், சுத்தவனு போகத்தைத்துய்த்தலெனுமெய்த்தவே, யின்பங்கொடுத்தலிறை யித் துணைவிளைத்தல்மலம், அன்புடனே கண்டுகொள்" என்று உண்மைவிளக்கத்திற்காண்க.

தத்வமசிவாக்கியப்படி சிவம் நீயாவையென்பது.

பசுவாகியதன்னுயிர், தன்னை அநாதியே மறைத்து நின்ற பாசத்தையும், தனக்குயிர்த்துணையாயிருக்கும் பதியை யுமறிந்து கூடத்துத் தானோரிரண்டிற்கு மிடையாகுமென் காயில் இருவுமறிந்து ; அக்கினியைக் காட்டத்திலிடையாகக் கடைந்து காய அவ்வக்கினி வேறு உஷ்ணம் வேறுப் பிரித்தறியக்கூடாதது போல, சுவானுபவத்தால் மலத்தினை நீங்கிக் கன்னேயுள்ளபடி யற்றிற்றான் வேறு சிவம்வேறுப் தோற்றாது அதுநீயானு

யெனும் தத்வமஸிவாக்கியார்த்தப்படி அச்சிவம் நீயேமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "உனையுணர்த்தும் பரசமுதவியுடையோன், தனையுணர்த்தி நீயே தலமாம் - கவலை, அறகிடமாய்க்காணிலதன்வெம்மை யொழுக்கி, அறியகிலாப்போல அவனே" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலறிக.

திரிபுடியென்பது.

ஞாதுரு (காண்பான்), ஞானம் (காணப்படுபொருள்), ஞேயம் (காட்சி), எனப்படும். ப்ரமிதா (அறிகிறவன்), ப்ரமிதி (அறிவு), ப்ரமேயம் (அறியப்படும்விஷயம்) என்றுஞ் சொல்லப்படும். அறிபடாப்பொருள், அறிபடுபொருள், அறிபொருள் யென்பது பரிஞ்ஞயநாமங்களாம். பிரமாணமென்பது அறிவுக்குக் கருவியெனப்படும்.

ஞானாஞ்ஞானமென்பது.

தன்னையுள்ளபடி யறிகிறது ஞானமென்றும், தன்னை யதார்த்தமாயறியாதது அஞ்ஞானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அநுபவமாகப் பார்த்துணர்ந்தது ஞானமாம். கேட்டதைத் தியானிக்கின்றபாவனையானது பரோட்சமான யோகஞானமாம். கேட்டது மறந்துபோம். கண்டது மறவாது. அபரோட்சமாகிய உண்மையான விவேகஞானமெனப்படும்.

(உ-ம்.) "கண்டறிந்தது ஞானங்கேட்டது தனைக்கருதுபாவனை யோகம், கண்டபேர் சொலக்கேட்டது மறந்துபோங்கண்டது மறவாதே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

சத்துசித்து அசத்தென்பது.

சத்து அழிவில்லாதது சிவமெனப்படும். சித்து அறிவு யெனப்படும். அசத்து பிரபஞ்சம் ... பாசம், மாயை யென்பது பரிஞ்ஞயநாமங்களாம்.

சரீரம், சரீரி. (வேதாந்தம்.)

சரீரம் அசத்து அழிந்துபோகத்தக்கதென்றும், ஆத்ம சத்வஸ்து அழியத்தகாததென்றும், ஆத்மாசரீரத்துக்குவேறானதென்றும், அஞ்ஞானத்தால் ஆத்மா மூடப்பட்டிருக்கிறதென்

றும், ஞானமுண்டானால் அஞ்ஞானங்கெட்டுச் சூரியப்பிரகாசம்போல வெல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்யுமென்றும், அப்படி அஞ்ஞானத்தால் மறைந்துநிற்கும் சரீரத்துக்கு வேறாகிய ஆத்மாவைத்தெரிந்துகொள்ள பிரயத்தினப்படுகிறவர்களுக்கேஞானோதயமுண்டாய், பிரம்மத்தையுந்தமதவஸ்தாபத்தையுஞ் சமஸ்தகர்மங்களையுமறிவார்களென்றும், ஒருவன் தனதெதார்த்த ஸ்வரூபத்தையுந் தனக்காதாரமாகிய நிர்மல பிரம்மத்தின்நிலைமையினையும் பிரத்யட்சமாகக்காண்பானாயின் பின்பந்தத்தலைவனே தானாகவும் தானே அப்பிரமமாகவும் யேகமாய் ஜநநத்திலிருந்து விடுபடுகிறானென்றும், தேகமித் தன்மையுள்ளதென்றறிகிறவனே பிரத்யேகாத்மாவான கூடஸ்தனை நிர்மல பிரம்மமென்று தெரிந்துக்கொண்டவனாவானென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை ரு-ம் அத்தியாயம், உகூ-வது ஸ்லோகத்திலும்; "தன்னையுந்தனக்காதாரத்தலைவனையுங் கண்டானேல், பின்னையத்தலைவன்றானாய்ப்பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்" என்றும்; "இன்னது தேகம் தேகியிவனெனவுணர்வன் யாவன், அன்னவன்றன்னைத்தானென்றறிந்தவனாகும்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

ஆத்மா.

ஆத்மசம்பந்தமானதேகமழிந்துபோகத்தக்கதென்றும், தேகமழிந்தாலும் ஆத்மா அழிக்கப்படமாட்டாதென்றும், அஸத்வஸ்துவான தேகத்துக்கு நித்யத்வமும், ஸத்வஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு அநித்யத்வமுமில்லையென்றும் சொல்லப்படும். ஆத்மா பிறக்கமாட்டாது இறக்கமாட்டாது. ஒருகாலத்திற்பிறந்து ஒருகாலத்தில்லாமற்போகமாட்டாது. ஆத்மா ஜீரணமான சரீரத்தைவிட்டு வேறான புதியசரீரங்களை யடைகிறது. ஆத்மாவை அக்கினிசுடாது. நீர் நனைக்காது. காற்று உலர்த்தாது. ஆயுதங்கள் சேதிக்கமாட்டா. ஆத்மா நித்தியமாயும், நாசரகிதமாயும், சர்வவியாபியாயும், ஸ்திரமானதாகவும், சலிக்கத்தகாததாகவும், எப்பொழுதுமுள்ளதாகவும், அவ்யக்தனையும், சிந்திக்கத்தகாதவனையும், விகாரமில்லாதவனையும், அப்பிரமேயனையும், விபுவாயும், பூரணமாயும், ஏகமாயும்,

சத்தும் சித்தும் ஆனந்தமாயும், விளங்கப்படுமென்றும், கூடஸ்தனே பிரமம், பிரமமே கூடஸ்தன் என அத்துவிதஸ்வரூபமாகத்தரிசித்து அனுர்த்த சடதுக்கமுதலியவற்றை அடையாளின்றவே றுபாடுகளுள் வஞ்சகமான பஞ்சகோசமான தேகத்தை நீங்கி வெளிப்பட்டுண்டு மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை உ-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் கஙு, கஎ, உ0, உஉ, உங, உச, உரு-ஆம், ரு-ம் அத்தியாயம் ஸ்லோகம் ககூ-ஆம், எ-ம் அத்தியாயம் உ0-ஆம்; "சத்தொடுசித்தாநந்தஞ் சுதந்திரஞ் சாக்ஷியேகம், நித்தியம்வியாபியான்மா நீயது வாயறிந்து, பொதொடு சடந்துக்காதி பொருந்து பேதங்களாஞ், சூத்திரபஞ்சகோசக்குகைவிட்டு வெளியிலா வாய்" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலுங்காண்க.

கர்மவிஷயம்.

கர்மவிஷயங்களில் மனதைச்செலுத்தி அபரிமிதங்களான கிரியைகளைச்செய்து ஸ்வர்க்காதிபலன்களை விச்சை வைத்திருப்பவர்களுக்கு மனதில் ஏதிஞானமுண்டாகாதெனப்படும். கர்மத்திற்கும் கர்மபலத்திற்குங்காரணமாக்கூடாதென்றும், கர்மங்களை விடுவதிலும் ஆத்மிகூடாதென்றும், சித்தியிலும் அசித்தியிலும் ஏகமனதாய் பலாபேட்சையில்லாமலும் மமதையில்லாமலும் ஸ்ரீரமுள்ள விந்திரியங்களால் கர்மங்களைச்செய்பவேனென்றும, இந்திரியங்களையெல்லாம் விஷயங்களினின்று நிவர்த்தித்தவனே அவனுடைய ஞானம் நிலையானதென்றும், கர்மேந்திரியங்களையடக்கி மனத்தோடு விஷயங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பது பொய்யான ஆசாரமாகுமென்றும், கர்மமில்லாமல் ஞானநிஷ்டையுள்ளவருக்கு சரீரதாரணம் சித்திக்காதென்றும், ஆத்மாவில் ஸ்வாபமாய் ஆசக்தியுண்டாய் சுகநிலையும்திருப்தியுமடைந்திருக்கிறவனுக்கு ஆத்மஞானத்தின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய சாதனமொன்றுமில்லையென்றும், சாதனஞ்செய்தாலுஞ் செய்யாமற்போனாலும் பாதகசாதகமில்லையென்றும், கொடியபாவியாயிருந்தாலும் ஆத்மஞானமென்னுங் கப்பலைக்கொண்டு தாண்டக்கூட

னென்றும், ஆத்மஞானத்திற்குச் சமானமான அதிகாரம் இந்தலோகத்திலொன்றுமில்லையென்றும், யோகசித்தியுள்ளவர்கள் காலக்கிரமமாக ஆத்மாவையே யடைகிருர்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை உ-ம் அத்தியாயம், ஸ்லோ சஉ, சரு, சஅ, சஎ. ச-ம் அத். ஸ்லோ, கஅ-ஆம் காண்க.

ஞானநிலையுயர்புங் கன்மநிலையிழிபு மாவன.

ஒளியினையுடைய மாணிக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியேயன்றித் துயருண்டோ! அதுபோலத் தெளிவினையுடைய ஞானயோகஞ் சித்தித்தார்க்கு இன்பமேயன்றித் துன்பமுண்டோ! புல்லியநிறத்தையுடைய வம்மிக்கல் முதலியவற்றைச் சுமந்தார்க்கு விலையொப்புமொருளோ அற்பம்! அதனைச் சுமக்குந் துயரமோ மிகுதியாம். அதுபோல பூசை, சபம், தியானம் எனப் பரந்த கன்மநிலையில் நிற்பார்க்குப் பெறும்பலம் அற்பம், அடையுந் துயரம் பெரிதாம். வீட்டிற்குள் வைத்த வஸ்துக்களை வைத்தவிடந் தெரியாது மறந்தவன் நூறாண்டு தவித்தாலும், முன் வைத்தவிடத்தை ஞாபகஞ்செய்து அறிந்தபின் அவைகள் கிடைக்கும், தொழிலால் வெளிப்படாது, அதுபோல, விசாரஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கின்முன்னுள்ள நிர்மலபிரம்மப்பொருள் வெளிப்படும். கன்மங்களை அனேகயுகஞ் செய்தாலும் வெளிப்படாதென்றறிக.

(உ-ம்.) ஒளியதுமாணிக்கமதை யுடையார்க்கு வகையலதுயருண்டோ, தெளியயோகஞ் சித்தர்க்குஞ் சிறப்பேயலது செல்லுண்டோ, புளியநிலைவையம்பொறுத்தார்க்குபொருளோசிறிது துயர் பெரிது, களிவுபெரிது பலஞ்சிறிது நிறைந்த கருமநிலையார்க்கே", என்று வேதருமோத்தரத்திலும், "மனைக்குள் வைத்தபண்டமதை மறந்தவன் வருட நூறானாலும், நினைத்துணர்ந்த பின்கிட்டுமப்படி போல நிருமலவான்மாவும், அனாதமான தன்மறதியைக் கெடுக்குந்தன்னறிவின்றிக் கன்மம், கனத்தகன்மங்களுஞ்செய்யினுங்காணுமோகாணுதே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

மரணகாலத்தில் சிந்திக்கிறவண்ணமேயாவார்களென்பது.

அவரவர் மரணகாலத்தில் எந்தவண்ணமாய்ச்சிந்தித்துச்

சரீரத்தைவிடுகிறார்களோ அந்தரூபத்தையே மறுபடியுமடைகிறார்களென்றும்; ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்துத் தேகத்தை விட்டால் ஜநநத்துக் கிடமில்லாமலாநந்தஸ்வரூபமே யாவார்களென்றும்; ஞானத்தையேமுக்கியமாய் ஆஸ்ரயித்துச் சிரத்தையுடன் இந்திரிய நிக்ரகஞ்செய்து ஞானமடையவேண்டுமென்றும்; இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகளை நிறுத்தி, மோக்ஷத்தையே பிரயோசனமாகநினைத்து, இச்சாபயக்ரோதங்களை விட்டு ஆத்மஞானப்யாசஞ்செய்கிறவன் எவனோ, அவன் எப்பொழுதும் பாயத்தையிலும் முக்தனே யென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை அத்தியாயம் ௭, ஸ்லோகம் ௫, ௮. ஐந்தாம் அத்தியாயம், ஸ்லோகம் ௨௮-லும்; "இடமதான தெப்படியெனிலவரவர்தியானமே பிறப்பாகும், உடல்மாசை யகற்றியாணிக்கிற்றியானித்த வுடல்களாகுவர் மைந்தா, தொடர்பவங் கெடச்சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமாகுவர் மெய்யே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுங் காண்க.

காமமென்கிற சத்ருவை நசிப்பிக்கச்செய்யவேணுமென்பது.

இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகள் காமத்துக்கு இருப்பிடங்களென்றும்; இவைகள் ஞானத்தை மூடிக்கொண்டு, இந்தக்காமம் புருஷனை மோகிக்கச் செய்கிறதென்றும்; இந்திரியங்களை யடக்கி, காமத்தை நசிக்கச்செய்ய வேணுமென்றும்; ஞானத்தைக் கெடுப்பதற்கு இந்திரியங்கள் முக்கியமென்றும்; மனம் இந்திரியங்களைப் பார்க்கிலும் முக்கியமென்றும்; மனதைப்பார்க்கிலும் புத்தி முக்கியமென்றும்; புத்தியைப்பார்க்கிலும் காமம் முக்கியமென்றும்; இந்தக்காமம் வலியதென்று நினைத்து மனத்தைக் கர்மயோகத்தில்நிறுத்திக் காமமென்கிற ஜெயிக்கக்கூடாததாகிய சத்ருவை நசிப்பிக்கச் செய்யவேணுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை மூன்றாமத்தியாயம், ஸ்லோகம் ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨-ல் காண்க.

ஞானத்துக்குத் தடைநீக்கம்.

அனந்த ஜென்மங்களிலுண்டான பழக்கத்தினால் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் என்பவைகள் அடிக்கடி வந்து

உயர்ஞானத்தை மறைக்குமாதலால், சிரவணத்தால் அஞ்ஞானத்தையும், மனனத்தினால் சந்தேகத்தையும், ஸ்வாநுபவமாகத் தெளிதலினால் விபரீதத்தையும் நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபமறியவேண்டுமெனப்படும். திருக்குஸ்மரணத்தைமறைத்துத் திரிஸ்யத்தைக் காண்பிப்பது அஞ்ஞானமென்றும்; ஆசாரிருபதேச வாக்கியார்த்தத்தை நம்புதல்செய்யாமல் கலக்கமுறுதல் சந்தேகமென்றும், நிலையில்லாத சகம் சத்தியமென்றும், சரீரம் யானென்றும் மனத்தின்கண்பொருந்தியமயக்கம் விபரீதமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "தடைகளேதெனிலஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீதங்கள், படர்செய்பிந்த மூன்றும் பலசன்மப்பழக்கத்தாலே, உடனுடன் வரும் வந்தக்கா லுயர்ஞானங்கெடு மிவற்றைத், திடமுடன் கெடுப்பாய்கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதலாலே" என்றுகைவல்லியநவநீதத்திற் காண்க.

நான்குவேதங்களாவன.

இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென நான்காம்.

நாலுவேதங்களும் கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டமென விரண்டு பிரிவாகயிருக்குமென்றும், கர்மகாண்டத்தை அற்ப சுருதிவாக்கியங்களென்றும், ஞானகாண்டத்தை பிரபல சுருதிவாக்கியங்களென்றும், ஞானகாண்ட முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துக்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உபவேதங்கள்:— ஆயுள், அர்த்தம், தனுர், காந்தர்வமெனநான்கு.

ஆறங்கங்கள்:— மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிஷமென ஆறு.

ஸ்மிருதிகளாவன.

வசிட்டம், ஹாரீதம், வியாசம், பராசரம், பாரத்வாசம், காச்யபம், மனு, யாக்ஞவல்கியம், தார்க்ஷ்யாத்ரேயம், காத்யாயனம், விஷ்ணு, ப்ருஹஸ்பதி, கௌதமம், ஸம்வர்த்தம், சங்கம், யமம், சனம் என்னிவைகளாம்.

முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துக்களாவன.

ஸ்ரீருத்ரம், ப்ரகதாரண்ணியம், ஸ்வேதாஸ்வதரம், கை

வல்லியம், காலாக்கினி, கட்டம், வல்லி, காத்தியாயனம், பிரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமாங்கிசம், பாஸ்கரம், பிரமபிந்து, ஆருணி, அமிர்தபிந்து, யகுவபஞ்சம், பரமஜாபாலம், தேஜோபிந்து, வார்ச்சியாயனீயம், போதாயனீயம், வாவிராயனீயம், ஆசுவலாயனீயம், சாங்கியாயனீயம், சௌனகீயம், சிவசங்கற்பம், சிரவணம், பாரகம், கிம்புரோட்டியம், மாண்டூகம், முண்டகம், மௌண்டிரம் ஆக முப்பத்திரண்டு. நான்குவேதங்களும் கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டமாக இருக்குமென்று சொன்னவிரண்டிலும் ஞானகாண்டத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவஸ்து நிர்ணயத்தை, அவ்வம்முனிவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெயரால் கூறியுள்ள உபநிடதங்களாம்.

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாவன.

காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், சூக்ஷுமம், ஸகஸ்திரம், அஞ்சுமான், சுப்ரபேதம், விஜயம், நிசுவாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், விம்பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தமம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், வாதுளம் என்பவைகளாம். காமிகம்முதல் அஜிதம்வரையிலுள்ளவை கௌசிகமுனிவர்க்காகவும், தீப்தம்முதல் சுப்ரபேதம்வரையிலுள்ளவை காசிபமுனிவர்க்காகவும், விஜயம்முதல் வீரம்வரையிலுள்ளவை பாரத்வாசமுனிவர்க்காகவும், இரௌரவமுதல் விம்பம்வரையிலுள்ளவை கௌதமமுனிவர்க்காகவும், புரோற்கீதம்முதல் வாதுளம்வரை எட்டும் அகத்தியமுனிவர்க்காகவும் ஈஸ்வரனாற் கூறப்பட்டனவெனப்படும்.

உபாகமங்களொன்பதாவன.

பரதப்பாரகம், பரம், சிவம், சத்தி, காலை, பிரகாசம், பாரதந்திரம், சிவாக்கியம், சொற்பிரகாசமென வொன்பதாம்.

ஆறு சாஸ்திரங்களாவன.

வேதாந்தம், வைசேஷிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தர மீமாம்சை என்பவைகளாம். இவ்வேதங்களும், அவற்றின் அங்கங்களும், உபாங்கங்களும், உபநிடதங்களும், ஆகமங்களுங்கூறியுள்ள விஷயங்களின் சாராம்சங்களைச் சொல்லுமாம்.

பதினெண் புராணங்களாவன.

ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமனம், வராகம், பௌஷியம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டம், சைவம், (இப்பத்தும் சிவபுராணங்களாம்). நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைஷ்ணவம் (இந்நான்கும் விஷ்ணுபுராணங்களாம்). பிரமம், பதுமம் இவ்விரண்டும் (பிரமபுராணங்களாம்). பிரமகைவர்த்தம், (சூரியபுராணமாம்). ஆக்கினேயம் (அக்கினிபுராணமாம்). ஆகபுராணம் பதினெட்டு. வேதவியாசமகாமுனிவர் நாலுலட்சசாங்கைகளாக ஓதியுள்ளாரெனப்படும்.

பதினெட்டு உபபுராணங்களாவன.

வாயவ்வியம், பார்க்கவம், சோமம், பிரமாண்டம், கௌசிகம், பாராசர்யம், நாரதீயம், நாரசிங்கம், கபிலம், வசிஷ்டம், சிவதன்மம், மாரீசம், மானவம், ஸ்காந்தம், தூர்வாசம், ஆதித்தியம், வாருணம், சாம்பரம் எனபதினெட்டாம். வைதீககர்மங்களைக் கூறப்படுமாம், இருடிகளா லியற்றப்பட்டதாம்.

இதிகாசங்கள்:— பாரதம், இராமாயணமெனப்படும்.

அறுபத்துநான்கு கலை ஞானங்கள்.

அக்கரவிலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், சகுனசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடணம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, கஜபரீட்சை, அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராமவிலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாடனம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசீகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைபீலவாதம், கௌத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிச்யம்,

இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கனைத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப்பிரயோகம் என்பனவைகளாம்.

சமயங்களின்ன.

உலோகாயதன், புத்தன், அமணன், மீமாங்கிசன், மாயாவாதி, பாஞ்சராத்திரி ஆகசமயங்களாறும். இவை உட்சமயம், உட்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறபுறச்சமயம் என நான்கு வகையியும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஆறாக இருபத்திநாலு பேதங்களாயிருக்குமெனப்படும்.

உட்சமயமாவது: ஐக்கியவாதி சைவம், பாசுபதம், காபாலம், மாவிரதம், வாமம், வைரவம் என ஆறும். உட்புறச்சமயமாவது: பாஷாணவாதம், சிவசமவாதம், சங்கிராந்தவாதம், ஈஸ்வர அவிகாரவாதம், பரிணாமவாதம், சிவாத்விதவாதம் ஆக ஆறும். புறச்சமயமாவது: உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாம்சம், பாஞ்சராத்ரம், மாயாவாதம் ஆக ஆறும். புறபுறச்சமயமாவது: நிகண்டாவாதம், (புத்தரிற் பிரிவு) சவுந்திராதிகம், யோகசாரம், மாத்மிகம், வைபாடிகம், (சமணரிற் பிரிவு) அஜீவகம் ஆக ஆறும். ஆகவிருபத்திநாலெனப்படும்.

பாஞ்சராத்திரம். (வைஷ்ணவ சித்தாந்தம்.)

பிரதான தத்துவங்கள் சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் என மூன்றாம். சித்து என்பது-ஆத்மா, அசித்து என்பது-பிரகிருதி, ஈஸ்வரன்-ஈஸ்வரன்.

ஆத்மாவாகிய சித்தென்பது.

தேகேந்திரியமனப்பிராணபுத்திவிலட்சணமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாய், நித்தியமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்தியமாய், நிரவயமாய், நிர்விகாரமாய், ஞானாஸ்ரியமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்குமெனப்படும்.

தேகாதிப்பிரபஞ்சம் ஆத்மாவில் வேறாகவே இதமென்றும் தோற்றுகிறபடியாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்று-

கிறபடியாலும், இவை ஒருகால்தோற்றி ஓர்கால்தோற்றாமல் எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகையாலும், இவ்வ பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், தேகேந்திரிய மனப்புத்திக்கு விலட்சணனென்று சொல்லவேணுமாம். இந்தயுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்திரபலத்தாலே ஆத்மா தேகாதிவிலட்சணனெனப்படுவனும்.

அசித்தென்பது.

ஞானசூன்னியமாய் விகாராஸ்பதமாயிருக்குமெனப்படும். அசித்து விசேஷம் பிரகிருதியெனவும், அதுவே விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையால் அவத்தையென்றும், ஞானவிரோதியாகையால மாயையென்றும் மூன்றாகச்சொல்லப்படும். இம்மூன்றும் விசித்திரசிருஷ்டி பண்ணுகையாலே இதுதான் "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துங்கருமேந்திரிய மைம்பூதம், யிங்கிவ்வுயிரே பிரகிருதிமானங்கார மனங்களே" என்கிறபடி இருபத்திநாலு தத்துவங்களாயிருக்குமெனப்படும்.

சாத்விகம், ராஜசம், தாமசமெனு முக்குணங்களிலுண்டான தைசதம், வைகரி, பூதாதி அகங்காரங்களும்; வைகரி அகங்காரத்தில் சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிக்குவை, ஆக்கிராணமெனும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமென ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும், மனமும்; பூதாதி அகங்காரத்தில் சத்ததன்மாத்திரையும், ஆகாயமும்; இதில்நின்று ஸ்பரிசதன்மாத்திரையும் வாயுவும்; இதில்நின்று ரூபதன்மாத்திரையும் தேஜசும்; இதில்நின்று ரசதன்மாத்திரையும் அப்புவும்; இதில்நின்று கந்ததன்மாத்திரையும் பிருதிவியும் உண்டானதெனப்படும்.

இருபத்தஞ்சாம் தத்துவம் ஞானவாச்சியமாயிருக்கையால் மகாரவாச்சியம் ஆத்மாவென்றும், இருபத்தாறாம் தத்துவம் அகாரவாச்சியன் ஈஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படும். "பஞ்சவன்சோயம் புருஷும்" மகாரவாச்சியம் ஆத்மாவை [illegible]ஷடிவாசகமெனவும், ஜாதியேகவசனமெனவும், ஞாதாவெனவும், [illegible]ன்னியனென்வுங் கூறப்படும்.

பிரணவம்:—அகார, உகார, மகாரமெனப்படும். அகா

ரம்-ஈஸ்வரன், உகாரம்-பிராட்டி, மகாரம்-ஜீவனாகிய ஆத்மா வென்ப்படும்."

ஈஸ்வரன் பரதத்துவனென்றும்; சக உற்பத்தி நிமித்தம் வாசுதேவன், சங்கிருஷணன், பிரத்தியுமனன், அனிருத்திரன் என நான்குவடிவமாயினனென்றும்; சித்து அசித்து வேறுகவறியும் சாத்திரத்தின் வழியாக சமஸ்காரம்பெற்று நாராயணனைப் பூசைபண்ணி அவருடைய சர்வகுண சாம்யத்தை நித்தியமாகப்பெற்றுத் தேகாந்தத்தில் அப்ராக்ருத லோகமடைந்து அவருடைய சந்நிதானத்திலிருப்பதே மோக்ஷமெனப்படும்.

சம்சாரியாகிய (சேதனனாகிய) ஆத்மாவுக்குத் தத்துவ ஞானம் பிறந்து உச்சிவிக்கும்போது அறியவேண்டிய ஐந்து வத்துக்களாவன :—

ஸ்வஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபமென ஐந்தையும் உள்ளபடியறியவேணுமாம். இதில் ஒவ்வொன்றும் ஐந்துவகைப்படுமாம்.

முத்தனுக்கு ஈஸ்வரனியமனத்தால் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம்பண்ண வல்லவராய், பரமபதத்தில் சர்வாவத்தைகளிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்யக்கடவராய்; கோயில்கொள்தெய்வங்கள் தொடக்கமாய் அமரர்களாவார்களெனப்படும்.

(சித்தாந்தம்.)

நால்வகைத் தோற்றமென்பது:—அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பீஜம், சராயுஜமென நான்காம். முட்டையிற்றோன்றும் பறவை, பாம்பு, கடம், முதலை, மச்சம் முதலியன அண்டஜமென்றும்; வேர்வையிற்றோன்றும் கிருமி, கீடம், பதங்க முதலியன சுவேதஜமென்றும்; நிலம் பிளந்தும், வித்துடைத்தும் பூமியைப்பிளந்து தோன்றும் புல், பூடு, தாவர முதலியன உத்பீஜமென்றும்; பையிற்றோன்றும் நரர், மிருகம், பசு முதலியன சராயுஜமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

எழுவகைப்பிறவியென்பது:—தேவர், மக்கள், புள், விலங்கு, நிலத்திலூர்வன, ஜலத்திலூர்வன, தாவரமெனவேழாம்.

எண்பத்து நான்குநூறாயிரம் யோனிபேதமென்பது:— அண்டஜமிருபத்தொன்று, சுவேதஜம் பத்து, உற்பீஜம் பத்தொன்பது, சராயுஜம் முப்பது ஆக எண்பத்துநான்குநூறாயிரம்.

மானிடச்சென்மச்சிறப்பு முதலியன.

இவ்வித பேதமாயுள்ள யோனிகளில் புல்லாயும் பூடாயும், மரமாயும், புழுவாயும், பறவையாயும், பாம்பாயும், மிருகமாயும் பிறந்திளைத்து காலாந்தர வசத்தினாலேயும், புண்ணிய மேலீட்டினாலேயும், அரிதாகிய மானிடப்பிறவியில் ஜனிப்பது சமுத்திரத்தைக் கைநீச்சால் நீந்திக் கரையேறினவன் காரியத்துக்கொப்பாகுமாம். இந்தத்தேகம் நிலையற்றதென்றும், நீர்க்குமிழிபோலும், சொப்பனம்போலுந்தோன்றித்தோன்றி அந்நிலையிலேயும், தாயின் கர்பத்திலேயே கருவாகவும், உருவகப்பட்டும், பாலனாய்ப்பிறந்தும், தருணனாகியும், நரை திரைப்பக்குவம்வந்தும் அழியுமெனப்படும். ஆகையாலிந்தத் தேகமிருக்கும்போதே நிலைமையறிந்து ஈடேறமார்க்கந் தேடவேண்டுமென்பதாம். மிகச்செல்வராயிருந்தாலும் ஞானமில்லாவிடிற் பிணத்தோடொப்பரெனப்படும்.

(உ-ம்.) "அண்டசஞ்சுவேதசங்க ளுற்பீசஞ்சராயுசத்தோடெண்டருமாலெண்பத்து நான்குநூறாயிரத்தா, யுண்டுயல்யோனியெல்லை யொழித்து மானுடத்துதித்தல், கண்டிடிற் கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்" என்றும்; "கருவினுளழிவதாயுங் கழிந்திடா வழிவதாயும், பரிணமித் தழிவதாயும்பாலனாயழிவதாயுந், தருணனாயழிவதாயுந் தான்நரைத் தழிவதாயு, முருவமே யழிவயா முள்ளபோதேயாருய்ய" வென்றும்; அரிசனம் பூசிமாலை யணிந்து பாடத்தில், "பெரியனைப்பேச்சமின்றிக்கிடத்தலாற்பிணத்தோடொப்பர்" என்றும் சிவஞான சித்தியாரிலும்; "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகிப் பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப்பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த்தேவராய், செல்லாஅநின்றவித் தாவரசங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேனெம்பெருமான்" என்று திருவாசகத்திலுங் காண்க.

தன்னையறிய வேணுமென்பது.

உயிர்க்குயிராய் உள்ளும் புறம்பும் ஓராவலவேணும் விட்டுநீங்காதிருக்கும் அறிவுக்கறிவாகியபதியையும், தற்சுதந்

தரமா யொன்றினையு மறியாது அப்பதியறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், அறியவொட்டாது மறைத்திருக்கும் அறியாமையாகிய பாசத்தையும், உள்ளபடி யறியின் தன்னையறிந்தவனென்றும், தானே ஆகாயமுதலிய வெப்பொருட்கும் ஆதாரமாயிருந்துள்ள மெய்ப்பொருளாகிய பரிபூரணத்தை யடைந்து பிறவியினின்று நீங்கப்படுவனென்றும், வேதாகம புராணங்களெல்லாம் ஞானத்தாலேயே மோக்ஷமுண்டாகுமென்று கூறப்படுவதாயும், மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாயின் சூரியசந்நிதானத்திருள்போல அஞ்ஞானம்போகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அறியுமறிவானும் அறியாமையும், அறிவிற்றடையே தவர்க்குப்-பிரிவரோ, ஆகாயஞ் சூரைகொள்ளல் அந்த அடுக்களைக் கில், போகாது போலாம்பொருள்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "கண்டதைக்கொண்டு கருமமுடித்தவர், பிண்டத்தில்-வாராரென்றும் பிற" என்று திருவுந்தியாரிலும்; "கண்டத்தைக்கொண்டு கருமமுடித்தவரே, யண்டத்தினப்புறத்ததென்றுந்தே-யண்டத்தி, னப்புறமு மிப்புறமுமாறறிவுஞ் சென்றறிய, மெய்ப்புறமுங்கண்டவர்களின்று" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிலுங் காண்க.

ஆன்மவர்க்க மூவிதமென்பது.

ஆன்மவர்க்கங்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென மூவகையாம். விஞ்ஞானகலர் ஞானக்கிரியைகளைத்தடுப்பதாகிய ஆணவமலத்தையும்; பிரளயாகலர் ஆணவமுங் கன்மமுமாகிய இரண்டு மலங்களையும்; சகலர் ஆணவம், கன்மம், மாயையென மூன்றுமலங்களையு முடையவர்களெனப்படும். ஆன்மாக்கள் செய்த புண்ணியபாவங்கள் தொலையொத்தகாலம் பார்த்துப் பரமேஸ்வரன் பூமியின்கண்ணாசாரிய மூர்த்தியை யதிட்டித்து நால்வகைச்சத்திநிபாதமுங் குறையாக தீக்கையினாலே அவ்வவர்கள் பாசத்தைச் சேதித்தவர்களறிவைவிளக்கிப் பக்குவராயுள்ளவர்களைச் சிவானந்தானுபூதியிற்றிளைத்திருக்கும்படி முத்தியையடைவிப்பனும். சகலராவார் யாவரெனில்: தேவர்களிருடிகள், மானுடர்களாம்பிறருமெனப்படும். அதிபக்குவர் தேவராம்.

(உ-ம்.) "மெய்ஞ்ஞானந்தானே வினையும் விஞ்ஞானகலர்க், கஞ்ஞானவச்சகலர்க்கக்குருவாய்-மெய்ஞ்ஞானம், பின்னுணர்த்தி

ன்றிப் பிரளயாகலருக்கு, முன்னுணர்த்துந்தான் குருவாய்முன்" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்க்கு மலமொன்றினையு, மன்னிலையேயுண்ணின்றறுத்தருளிப்-பின்னன்பு, மேவாய்விளங்கும்பிரளயாகலருக்குத், தேவாய்மலங்கண்மந்தீர்த்தருளி" என்று போற்றிப்பஃறொடையாலுமுணர்க.

(சத்திநிபாதம்) உபதேசத்துக்குரிய பக்குவரென்பது.

சத்திநிபாதமாவது ஆன்மஞானத்தைத் தடுக்கும் ஆணவமல நிவர்த்திக்குப் பக்குவம்வந்தவவதரத்துச் சிவன் சிற்சத்தியான்று பதிந்து ஆன்மாவின் நித்தியஞானக்கிரியையை யபிவியத்தியாக்குவதாம். ஞானபாதத்துக்குரியபக்குவர் மந்தம் (வாழைத்தண்டில் நெருப்புபற்றினாற்போல), மந்ததரம் (பச்சை விறகில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), தீவிரம் (உலர்ந்தவிறகில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), தீவிரதரம் (கரியில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), என நால்வகையெனவும்; மந்தபக்குவர்க்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும், நானாவிதமான யுத்திகளாலும் இடைவிடாது அறிவிக்கவும்; மந்ததரபக்குவர்க்குச் சிற்சில சொற்களால் தெரிவிக்கவும்; தீவிரபக்குவர்க்கு ஓர்மொழியே சஞ்சீவிபோலவும்; தீவிரதரபக்குவர்க்கு மொழியுங் கூறாது ஞானாசாரியர் மௌனத்துடன் நோக்கால் பார்த்திருக்கவும்; ஆன்பாசத்தியாகுமென்று சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "ஞானத்திற்பக்குவர்க்கு நல்லவர்க்குபதேசம், ஆனதையும் நிகழ்த்தினன்" என்றும்; "சும்மாதேபார்த்திருக்கச்சத்தியா முத்தமர்க்குத், தம்மாய்விாக்கோருரையே சஞ்சீவம் - பேன்மே லும், மாற்றஞ்சகுணப்புளவர்க்கு மதுவுண்ட, போற்றும்பின் பூட்டுபோலே" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; உரைதரு மிப்பசுவர்க்க மெனும்படத்தில் "கரையிலருட் பரன்றுவிதாசத்தியாது த்தாற் கழிப்பன்மலஞ் சகலர்க்குக் கன்மவொப்பில் ஞானாசாரிய மூர்த்தி யாதாரமாகித்தரித்தொழிப்பன் மலஞ்சதுர்த்தா சத்தினி பாதத்தால்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலுங் காண்க.

தீக்கையில் அத்துவாசுத்தியென்பது.

அத்துவாசுத்தியாவது: ஷடத்துவாவிலும் சஞ்சிதமாயிருந்தகன்மங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தலாம்-அது ஞானவதி, கிரியாவதி யென்னுந் தீக்கையிலொன்றாம்.

ஆன்மாக்களைபரகதியடைவிப்பிக்கைக்காரணமாக மந்திராத்வா முதலியமார்க்கம் ஆறாவது மந்திரம் - ௧௧; பதம் - ௮௧, வன்னம் - ௫௧, புவனம் - ௨௨௪, தேகதத்துவம் - ௩௬, கலை - ௫, என ஆறுவிதமாம்.

மந்திரமாவது-சோரி (ரத்தம்). பதமாவது-நரம்பு. வன்னமாவது-தோல். புவனமாவது-ரோமம். தத்துவங்களாவது-என்பும் தசையும். கலையாவது - நிவர்த்தியாகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்தியாகலை, சாந்தியாதீதகலை. மந்திரம் அக்ஷரங்களின்கூட்டமாகிய பதத்திலேயும், அப்பதம்வன்னத்திலேயும், அவ்வன்னம் புவனத்திலேயும், அப்புவனம் தத்துவத்திலேயும், தத்துவம் கலைகளிலேயும், ஒன்றிலொன்றாகவும், ஐந்தத்துவாவும் கலையத்துவாவிலேயும், வியாபித்திருக்குமென்றும்; சிவனிடத்தில் வியாபித்திருக்கும் சிவனுக்குச்சமவாயமான சத்தியே இவ்வாறுக்குந் தன்னைக்காரணமாகையால் கலைகளைத்தான் வியாபித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும். நிவர்த்திகலையிலே இரண்டுமந்திரமும் இருபத்தெட்டு பதமும், ஒருக்ஷகாரமும், நூற்றெட்டுபுவனமும், பிருதிவிதத்துவமொன்றும், தெய்வம்பிரமா, அக்ஷரம் அகாரமாகவும்; பிரதிட்டாகலையிலே இரண்டுமந்திரமும், இருபத்தொருபதமும் இருபத்துநாலு அக்கரமும், ஐம்பத்தாறு புவனமும், இருபத்துமூன்று தத்துவமும், தெய்வம் விஷ்ணு, அக்ஷரம் உகாரமாகவும்; வித்தியாகலையில் இரண்டுமந்திரமும், இருபதுபதமும், ஏழுஅக்ஷரமும், இருபத்தேழுபுவனமும், ஏழுதத்துவமும், அதிதெய்வம் உருத்திரனும், அக்ஷரம்மகாரமாகவும்; சாந்தியாகலையிலே இரண்டுமந்திரமும், பதினொருபதமும்மூன்று அக்கரமும், பதினெட்டு புவனமும், மூன்றுதத்துவமும், அதிதெய்வம் மகேஸ்வரனும், அக்கரம் விந்துவாகவும்; சாந்தியாதீதகலையிலேமூன்றுமந்திரமும், ஒருபதமும், பதினாறு அக்கரங்களும், பதினைந்து புவனமும், இரண்டுதத்துவமும், அதிதெய்வஞ்சதாசிவமும், அக்ஷரம் நாதபூரகவும்; பொருந்தியிருக்குமெனப்படும். இவைகளெல்லாஞ் சோதனை ௨-ம்படலத்திலுமுள.

(உ-ம்.) "அவ்வவ்வங்கலைகளாகுமாயபுவனம் ரோமமாம், கலையுறுதுவக்குவன்னஞ் சோரிமந்திரமதாகும், தவமுறுபதநரம்பு த

த்துவந்தாதுவாகுஞ், சிவமுயர்சதாசிவர்க்கு சிறந்தவாறுருப்புந்தானே" என்று சிவாக்காதும்; அழிவிலாக் கிரியையிறுவல் என்ற பாடத்தில் "வழுவிலா வழியாறு மந்திரங்கள் பதங்கள், வன்னங்கள் புவனங்கடத்துவங்கள் கலைகள், கழிவிலாதுரைத்த முறையொன்றினொன்று வியாத்திகருதுக்கலை சத்தியின்கண் சத்திசிவன்கண்ணாம்" என்றும்; "மந்திரங்கண் முதலோந்துங்கலையைந்தின்வியாத்தி மருவுமந்திரமிரண்டு பதங்களுமே, மூந்தநிலையெழுத்தொன்று புவனநூற்றெட்டவனி தத்துவமொன்று நிவிர்த்தியயன்றெய்வம், வகுத்திடுமந்திரமிரண்டு பதங்கண்மூவேழ் வன்னங்களிலாறு புரணம்பத்தாறு, தத்திடுந்தத்துவங்களிருபத்து மூன்று தரும் பிரதிட்டாகலைமாலதிதெய்வந்தானும்" என்றும்; "வித்தையின் மந்திரமிரண்டு பதநாலைந்து விரவுமெழுத்தேழு புரமிருபத்தேழு தத்துவமேழதனுக்கு அதிதெய்வந்தானுருத்திரனாகுஞ் சாந்திதன்னிலிருவைத்தனமந்திரமிரண்டு பதங்கள் பதினொன்று வன்னமொரு மூன்று புரம்பதினெட்டாகு, மூத்தமமாந்தத்துவமு மொருமூன்றாகு முனைநிலதி தேவதையுமுயர்சனுமே" என்றும்; "சாந்தியாதீதகலை தன்னின் மந்திரங்களோமூன்று பதமொன்றக்கரங்கள் பதினாறு, வாய்ந்தபுரமூவைந்து தத்துவங்களிரண்டு மருவு மதிதேவதையுமன்னு சதாசிவமா" மென்று சிவஞானசித்தியாரிலுங்காண்க.

ஞானசாரியரைத்தேடுபவர்க்குரியகுண முதலியன.

யானெனைக்கருதியிருந்த இந்தத்தேகம் பொய்யெனக்கண்டு, வனிதாதிசுகங்களை வெறுத்து, பதமுத்திகளிலும் பூலோகத்திலும் விருப்பற்று, இவ்வுடல் யாது, இதிலிருக்கும் நான் யாவன், எனக்குத்தலைவனுள்ளபதியாவனென விசாரித்து, இதனையறிவிக்கும் ஞானாசாரியரை யடைவோமென்று அறிவுண்டாவது அருட்பருவமென்றும்; ஞானாசாரியர் எங்குளரென்று தேடுந் தேட்டமுடையவர்களுக்கு உடற்கண்வேர்வையரும்பல், கண்களிலானந்த நீர்பெருகல், உடல், உளம், நடுங்கல், வசனந் தழுவுதல், உளம்வெதும்பல், உடல்மயிர்க்குச்செறிதல், ஆசாரியரையென்றைக்கடைவோமென்று மனம்விரைதல் ஆகாடுதலாகிய இவ்வெண்குணங்களுண்டாகுமென்றும்; ஞானசாரியரொருவர் பாரையின் மூர்ச்சித்தலும் இறத்தலுமாகிய அவ்விரண்டுங் கிரியபக்குவர்க்குத் தோற்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தமது உயிருள்ளிருந்துந் தெரியாது தாய்த்தேடுந் தேட்டமாகிய பேரானந்தந்தானே திரண்டவோராசாரியராய்த் தமது திருமேனியை அங்ஙனந்தேடுபவர் கண்ணுக்குக் காணும்படி புறம்பாகக்காட்டி விளங்கி அத்வா சோதனையினாலே சஞ்சிதத்தையும், அனுபவத்தினாலே பிராரத்துவத்தையும், மேலேறுகிற ஆகாமியத்தையும், ஆணவமலத்தையும் போக்குவரென்றும்; மந்திரகுருவாயும் தந்திரகுருவாயும் மௌனகுருவாயும் சின்மயானந்தகுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபராயும் விளங்குவரெனவும்படும்.

(உ-ம்.) "மெய்மலைச்சுகம்வெறுத்து மேல்லாடுகீழற்றுவெறுஞ் சாலப்பொய்யுடலார்தானோர் தன்மூலமார் - என்று, "பூரிவிப்பாரையெய்துமேவாமென்றிரண்டாய், ஒன்றுபடக் கேட்டமுதுக்கு" மென்றும்; "மேவர்க்குங்கண்ணீர்த்ததும்புங்கம்பிக்குமெய்யுரோங்கும், வார்த்தைகுழுவுமனம்பதறும் - கார்க்கதமாய்க், கரந்துமுரோமஞ்சலியாகுங்காதலிந்தார்க்கேருணைங்களிவையெட்டும்" என்றும்; "தேட்டந் திரண்டதிருமேனியுட்புறம்பாய்க், காட்டுமௌமேல கரைபுரண்டு-கேட்ட, அதிபக்குவத்தார்க்கழும்புறமென்றுறு, விதிவைத்ததீக்கையாமெனு" என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "தோன்றிநுகராதவகை மூற்செய்கன்மத்துகளறுத்தங்கத்துவாத்துடக்கறவேசோதித், தேனறவுடற்கேன்மவனுபவத்தினாலறுத்திங்கினிச்செய்கன்மமூலமலநாணத்தாவிடிப்பன்" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "ஆசைநிகளத்திணைநிர்த்தூளி படவுதறியாங்காரமுளையையேற்றி - யத்துவிதமதமாகிமதமாறு மாறுகவங்கையின்விலாழியாக்கிப், பாசவிருடன்னிழலெனசகீளித்தார்த்துமேற் பார்த்துப்பட ரந்தமனதைப்-பாரித்தகவளமாய்ப்பூரிக்கவுண்டுமுகபடாமன்னமாயையறுதித், தேசுபெறநிலைத்தசின்முத்திராங்குசச்செங்கைக்குளேயடங்கிச்-சின்மயானந்தக்வெள்ளமபடிந்துநின்றிருவருட்பூர்த்தியாண, வீசமுறுசற்சனரமீதென்னையொருஞானமத்தகசமெனவளர்த்தாய் - மந்திரகுருவேயோகதந்திரகுருவேமூலன் பரபிலவருமௌனகுருவே" என்றும்; "அங்கைகொடுமலர்தூவியங்கமது புளகிப்பவன்பினோடுருகிவிழி - நாருகவாராத முத்தியினதுவேச வாசைக்கடற்குள் மூழ்கிச், சங்கர சுயம்புவே சம்புவேயெனவு மொழி தழுதழுத்திடவணங்குஞ் - சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந் தண்ணருள் கொடுத்தாள்வையோ, துங்கமிகுபக்குவச்சனகன் முதல் முனிவோர்கடொழுதருகில் வீற்றிருப்பச்-சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்திமெய்சாருபானுபூதிகாட்டிச், செங்கமல பீடமேற் கல்லாலடி-

க்குள்வளர் சித்தார்தமுத்தி முதலே-சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே சின்மயானந்தகுருவே" என்று தாயுமானசுவாமிகள் பாடலிலும் காண்க.

துறவு.

பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றித்தோன்றியழியுந் தேகாதிபிரபஞ்சவாழ்வும், மேலுள்ளிய அரி, பிரமர், இந்திரர், முதலான தேவர்களது வாழ்வும், அபாயமாகவும், அநித்தியமாகவுமிருக்கிறபடியாலும் ... பட்டுத்தேடிப் பத்திரப்படுத்துந் திரவியங்கள் உயிருடலை விட்டுப்போம்பொழுது கூடவாராதாகையாலும்; நாடுநகர் மனைவிமக்கள் தாய்தந்தை உறவினர் ஆடையாபரணம் கவிகை சிவிகை யானை குதிரை மாடு ஆடு முதலியவைகள் நேசமாதலை பாசபந்தங்களாயிருப்பதினாலும்; மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை பொல்லாததாயிருப்பதினாலும்; யான் எனதென்று சுட்டியறிவது துன்பத்தைப் போகப்பற்றாயிருப்பதினாலும்; இவையெல்லாந் துன்பத்தைத் தரத்தக்க அற்பவாழ்வென்றெண்ணி அதிக செல்வராயிருந்த பட்டணத்து சுவாமிகளும் பத்திரகிரியாருஞ் செல்வத்தைப் பிரபஞ்சத் துன்பமென்றுகண்டு துருசறத்துறந்தது போல, பற்றுக்களை விட்டு ஆசாபாசங்களையுமவாக்களையுமறுப்பதே துறவெனப்படும்.

வெவ்வியதுன்பம் வரும்போது சம்சாரத்தை வெறுக்குமந்த விராகத்திலொன்றுஞ் சித்தியாதென்றும்; இந்தத்தேகபரியந்தம் மனைவிதிரவியமுதலியவைகள் வேண்டாமென்று வெறுக்குந் தீவிரவிராகத்தில் குடீசக சந்நியாசமும், பகூதக சந்நியாசமும், தீவிரதரவிராகத்தில் அம்சசந்நியாசமும், பரமம்சசந்நியாசமும் உண்டாமென்றும்; குடீசகசந்நியாசம் எட்டி நடக்கப்பலமில்லாதவரெனவும், வெவ்விடத்து நடக்கப்பலமுள்ளவர்களுக்குப் பகூதகசந்நியாசமென்றும்; அம்சசந்நியாசிக்கு மோட்சம் அயனுலகத்திலும், பரமம்சசந்நியாசிக்கு மோட்சம் ஞானத்தினால் இவ்வுலகத்திலுங் கிடைக்குமெனவும்படும். பரமம்ச சந்நியாசிகள் அஞ்ஞானசு, சுஞ்ஞானவானென இருவகையாம். அஞ்ஞானசு அப்பியாசியாம். சுஞ்ஞானவான் ஜீவன்முத்தியைப் பெற்றிருக்கிற மகானும். (இது ...)

நிராசைவந்தவர்க்குக்கருவிச்சேட்டைகளொழிந்து திருவருள்தோன்றிப் போதவொழிவு தானேவருமாதலின் அது துறவின் முடிவென்றும்; தற்போதமொழிந்து ஒன்றோடுந் தாக்கற்றிருத்தலே தவத்தின் முடிவென்றுங் கூறப்படும். துறவடைந்ததனால் முத்தியில்லை என்றும், துறவினால் புகழும், ஞானமொன்றினால் முத்தியுமெனப்படும்.

அகத்துப் பரிபூரணமான ஞானமுடையவர்கள் அரசாட்சி முதலிய எந்தவுலகத்துடைய விஷயங்களிற் கூடியிருந்தாலும் அவைகளவர்க்கில்லையென்றும்; புறத்திற்செய்யும் வைராக்கியம் நன்றல்லவென்றும்; இல்வாழ்க்கையைத் துறந்தாலும் மனத்தின்கண் விடயவாதனை பாருமுதமாகவிருந்தால் துறவல்லவென்றும்; துறவிக்குவிராகங் காரணமன்றி வேடமல்லவென்றும்; சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமாணாயனார், செங்கட்சோழநாயனார், புகழ்ச்சோழநாயனார், மெய்ப்பொருணாயனார், கழற்சிங்க நாயனார், கண்ணப்பநாயனார், அரிவாட்ட நாயனார், திருநீலகண்ட நாயனார், மற்றுமுண்டாகிய ஞானியர் வைராக்கியமாயுள்ள மெய்யடியார் பலரும் குடும்பத்திற் கூடியிருந்தும், சார்போதவொழிவொத்திருந்தது ஆசைபாலெலவற்றிலிருப்பினுஞ் சார்போதவொழிவொதிருக்கவேண்டு மெனப்படும். இது-சி-ம்.

(உ-ம்.) "மாயாபோகத்தராய் வாழ்ந்தாலு மாமணிபோற் றோயாதவரே துறந்தோர்" என்றும்; "சுந்தரநாயனார்ச் சேரகோன் சோழற்குறுமன்னர், மைந்தருடனம் பேர்லைவாட்டினர்கள் - அந்தமிலாப், பத்தரொடு ஞான வைராக்கியர் பலர்க்கு, மொத்தது சார் போத ஒழிவு" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "கட்டழியுந் துறவு நால்வகையாகு மவைகளுக் கங்காகும்பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங் குடீசகம் பகூதகமம் சம்பரமாம்சம், விட்டிலுந் துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே" என்றும்; "பாவி மந்தவிரத்தத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடாவே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூதகமு மென்றிரண்டு நிகழ்கருண்டாம், தாவிதீவிரத்திட்டத் திடமுள்ளவர்க்குப் பகூதகமாமென விதித்தார் மேலோர்" என்றும்; "இருவகை தீவிரதரத்துமம்ச மெனென்றும்பரமாம்சமென்றுஞ்சொல்வார், ...ச்சனுக்கு முத்திசத்தியலோகத்தன்றி வாராதென்பார்,

பரமாம்சனுக்கு முத்தியிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார், இரயருவும் பரமாம்சனென்று இருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய்" என்றும்; "சற்ஞான ஞானவானென்றிரண்டு பேர்களுளவாற் சிற்ஞானக, மெய்ஞ்ஞான பூமியின் முன்மூன்று பூமியுண்டாக்கும் விவேகியாகுமன், சற்ஞான வானென்போன் சிவன் முத்தியடைந்திருக்குந் தூயமேலோன்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "காட்டையிற்பம்பரசாலம்போலவா, மாட்சிலாவினைறையெனுவரிந்த பெருஞ் சமே, தேட்டமொன்றறவ நடசெயுமினிற்றியல், விட்டறத்துறவர பிரண்டுமேல்..." என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் பாடலினும்; "தோற்றமுபரதி வைராக்கியஞான மூன்றிவைக் கொருக்கியலிட்டாரு, ளேற்று முபாதியுடையார் பிரமாதி பதமடைவரிகலோகத்திற், போற்றும் வைராக்கிய கருமப்பதமுண்டா ஞானம்பொருந்தினோர்க்குச், சாற்றரிய தனிமுத்தி சரீரத்தே தெளவுரைப்பர்த்தகைமையோரே" என உபநிடதத்திலும்; "காடேதிரிந்தென்னகாற்றேயுதிதென்ன கந்தைசுற்றி, யோடேயெடுத்தென்ன வுள்ளன்பிலாதவரோங்குவின்றோர், நாடேயிடைமருதீசர்க்குமெய்யன்பாய் நாரியர்பால், வீடேயிருப்பினு மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்ப மேவுவரே" என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சொல்லியிருப்பதைக் காண்க.

தீக்ஷை.

ஞானசாரியரால்செய்யும் ஆறுவகைதீக்ஷை:—திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் என அகத்தீக்ஷைமூன்று; பரிசம், வாக்கு, நூல் என புறத்தீக்ஷைமூன்று ஆக ஆறும்.

கோழிமுட்டையைபரிசித்தல்போலமாணாக்கனைத் தலைத் தொடங்கி சர்வாங்கம் (கராணகரங்களாற் பரிசித்தலும்; ஆமைகரைக்கண்ணிருந்து முட்டையைத்தன்மனதிற் பாவித்தல்போல, மாணாக்கனைத் தன்னருளுருவாய் பாவித்தலும்; மீன்தன்சினையைப்பார்த்தல்போல, மாணாக்கனைத் தன்திருவைப் பார்வையாற் பார்த்தலும்; ஆணவமலம், மாயாமலம், கன்மமலம், சற்போதமாயிகமாகியவிவையெல்லாம் நீக்குதற்கேதுவாகிய உபதேசமொழிகளைப் போதிப்பதெனப்படும்.

(உ-ம்.) "பவவிதமாதானனபாசமோசனத்தான் ... ணத்தருள்பரிசம்வாசகம் மானதமோ, மந்திரயோகமவுத்திரா... கியகேசமுள" என்று சி-ஞா-சித்தியாரிலும்; "பரிசித்தல் ... தலும்பார்த்தலும் மலமாயை, ...

வாதனையாம்போதமயக்கந்தவாக்காலே, போதைசெய்து போக்கி விடப்போம்" என்றுமொழிவிலொடுக்கத்திலுங்காண்க.

காலமறை, தேசமறை, கல்மறை, யென்பது.

ஞானாசாரியர் உபதேசித்தபொருள் மாணாக்கனுக்கு அக்காலத்துத்தோன்றாதிருந்து சின்னாட்குப்பின்னர் தம்முட்டெரிந்துகோடலை காலமறையென்றும்; அவர்கொடுத்தநூலிற்றெரியாதிருந்த அந்தநூற்பொருள்களைக் கூறும் மற்றோர் நூலிற்றெரிந்துகோடலை தேசமறையென்றும்; தாம்கற்றநூல் கற்றாரோடு பழகித்தெரிந்துகோடலை கல்மறை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். அன்னப்பேரைக்கி பாலையுண்டாற் போல சரியையாதிகளைநீக்கி ஞானமொழியைக்கோடலை பாலுண்ணும் அன்னப்புள்போலென்றும்; இப்பி, சோதிமறைக்கு அங்காந்திருந்து துளிவிழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல்போல எப்பொழுது கூறுவாரென்று இதயமலர்ந்துகேட்டு அங்ஙனம் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப்பயன் படுத்திக்கோடலை இப்பிப்போலவென்றும்; கொக்குதுரைக் கணைசைவறுகின்றமீன்வந்தபோது கவருதல்போல, சித்திரப்பாவைபோலசைவற விருந்து பயன்தரு மொழிவருந்தோறும் எடுத்துக்கோடலை மீன்பக்கியென்றும் உவமித்துக் கூறப்படும்.

ஓர்மொழி யுபதேசமென்பது.

ஞானமுண்டாகிப் பன்னூல்களை வாசித்து அந்நுட்பங்களையுந் தத்துவங்களையுமறிந்தாலுந் தன்ஸ்வரூப நிலையையறிவதற்கரிதாகுமாம். பரிசுத்தமான உண்மைபொருந்திய ஞானாசாரியருள்ளக்களிப்புடன் சொல்லிமற்சொல்லுகின்ற ஒப்பற்ற மகாவாக்கியமாகிய இன்மொழித்திரையினாலாகு மௌன நிலையினாலன்றி மற்றொன்றினால் மோட்சங் கிடையாதெனப் படும். ஞானாசிரியரால் உபதேசிக்கப்படும் ஓர்மொழி யென்பது பிரமஸ்வரூப மெனவும், ஒப்பற்ற பிரணவமாகிய மூலமந்திரமெனவும், மோனமாய்ச் சொல்லாமற் சொன்னதெனவும், வாசியினாற் காட்டும் பேரின்ப வுண்மையெனவும், சின்முத்திரையாற் காட்டும் அருத்தமெனவும், சும்மாயிருத்தலெ

னவும், இந்த ஒருமொழியாலே வேதாகம சாஸ்திரபுராண முதலியவைகளும், சரியை, கிரியை, யோகபாவனைகளும் ஒழிந்துபோமென்றும்; அண்டங்களும், பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களு மொடுங்குமென்றும்; ஆத்மஸ்வரூபமாகிய தன்னுண்மை நிலையைக்காட்டுமென்றும்; அசைவற நிருத்தத் தன்மையை யுடையதென்றும்; சாயுச்சிய பதவியை யடைவிக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "தாரணியவர்க்கு நாலாஞ் சித்தன்பாதமெய்த, வாருணிபோலத்தோன்றி யொருமொழியா லெனக்குக், கோரணி காட்டுமாறு சமயத்தின்கோளைநீக்கி" என்று பஞ்சாக்ஷரபதிபசுபாச விளக்கத்திலும்; "ஓமென்னு மோங்காரத்துள்ளே யொருமொழி" என்று திருமந்திரத்திலும்; "வாதத்திலே பொருளொன்றாகக் காண்பர் மலைநெறி, நீதத்திலேகுரு சொல்லாமற் சொன்ன நிறை விதுவே" என்று கட்வளந்தாதியிலும்; "வல்லவன் புகல்வன்வாழ வொருமோனமொழியா, லெல்லைகண்டு" என்றுதத்துவராயஸ்வாமிகளும்; புற்றுமாய் மரமாயென்றபாட்டில் "வற்றியாருநின்மலரடி காணுமென்னையோர் வார்த்தையுட்படுத்தி" என்று திருவாசகத்திலும்; "என்னையுந் தன்னையும் வேறு-உள்ளத் தெண்ணாத வண்ணமிரண்டறநிற்கச், சொன்னதுமோ வொருசொல்லே, அந்தச் சொல்லால் விளைந்தசுகத்தையென்சொல்வேன்" என்றும்; "சோதிமவுனியாய்த் தோன்றி-அவன் சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி" என்றும்; "ஆதாரபுவன மின்பாகாரமாக வங்ஙனே யொரு மொழியாலகண்டாகார, யோகானுபூதிபெற்ற" என்றும்; "சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே" என்றும்; "உற்றுப் பார் மவுனமொரு சொல்லேயுண்மை" என்றும்; "சும்மாயிருக்கச் சுகம்சுக" மென்றும்; "பிரியாத தண்ணருட் சிவஞானியாய்வந்து பேசிப்பேசாவாசியாலே பேரின்பவுண்மையையளித்தனை யென்னைத் தருப் பேரம்பலக்கடவுளாயே" என்றும்; "எதுக்குஞ் சும்மாயிரு மனமே" என்றும் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "சும்மாயிரு சொல்லற வென்றலுமே" என்றுகந்தரநுபூதியிலும்; "வெட்டாதசக்கரம் பேசாதமந்திரம் பேணொருவர்க், கெட்டாதபுட்பமிறையாத தீர்த்த மினிமுடித்து, கட்டாதலிங்கங்கருதாத நெஞ்சங்கருத்திலுள்ளே, முட்டாதபூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே" என்றும்; "சும்மாயிருக்க வைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்" என்றும் பட்டினத்தார்பாடலிலும்; "மும்மலையக்கப்பாலா மூப்பாழுங்கண்டு நீ, சும்மாயிருவென்றுசொன்னனம்மானே" என்று, அத்துவிதக்கலி வெண்பாவிலும்; "சும்மாயிருக்கவைத்தசூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை

என்று மொழிவிளக்கத்திலும்; "அப்பாலு மொப்புவமை யற்ற சுகாதீதத்தில், எப்போதுஞ் சும்மாவிரு" என்று ஞானசுகாதீதவெண்பாவிலும்; "சும்மாயிருவென்ற சொல்லப்பொருளொன்றும், அம்மாவறிந்திலமென்றன்றுரைத்த-எம்மான்" என்று சந்நிதிமுறையிலும்; "ஒருமொழியாலே சுருதியாகம மாறுயர் புராணமுமெலாமொழியும், ஒருமொழியாலே சரியைகற்கிரியாயோகபாவனையெலாமொழியும், ஒருமொழியாலே அண்ட பூதங்களொடுங்கிடுந் தன்னிலே தோன்றும், ஒருமொழிசும்மாயிருத்தலாமதனை வெறுப்பிலாச் சிவபதமடைய..." என்று அநுபூதியிலும்; "கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான் மறையாறங்க முதற்கற்றகேள்வி, வல்லார்களொரு நால்வர்க்கும் வாக்கிறந்தபூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமாயல்லதுமாயிருந்ததனையிருந்தபடியிருந்துக் காட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்துபவத்தொடர்கை வெல்வாம்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும் (திருநோக்காற் காட்டுவதற்கு) "மொழியாதுரைக்கிற் குறிக்கப்படுமென்று மூதறிவால், ஒழியாநிறைவையுமானந்தவாழ்வையு மொன்புகலின், அழியா விதந்தெற்றம்பலநாடியக்கிழ்ந்து. விழிப்பாலெனக்களித்தான் விழித்தேனின்பமேவிட்டதே" என்று சிற்றம்பலநாடிகளிலும், "விமொழியப்பேறில்லையென்றென்றும் வேதங்கள், காழ்பவர்க்குப் பொருளா ஞானகுரு-நீமௌனக், கண்ணாலே காட்டிக்கருணைப் பிரான்றனை நான், என்னாளுநேயுண்டிருப்பதென்" என்று சிவானந்தமாலையிலும், "உவமையப்பின் ஞானவிழிபட்டு முன்னைவினைவிட்டு முத்தியுலகிற்" என்று சசிவன்ன போதத்திலும் "ஒருவிழிகருலகத்திற் றனையறியாததுபோல" வென்றபாடத்தில்; "கருணாவிழியதனால், அருவினைகளறநோக்கி... னவமேபோக்கி" என்றுமஹாவாக்கியத்திலுங் காண்க.

மகாமந்திராட்சரங்களாவன.

பிரணவமென்பது:—பரப்பிரணவம், அபரப்பிரணவ மென விருவகையாம். பரப்பிரணவமாவது:—சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவமே யின்பத்திற்பெருக்கும் ஆநந்தியத்தோடு பொருந்த விருப்பதாம். அபரப்பிரணவமாவது:—மாயாசொரூபமாய்ச் சத்தவடிவமாய்ச் சிவதத்துவ வன்மை ஞானமாகிய அநிக்கியத்தையுண்டாக்கி ஆன்மாக்களுக்கு நன்மைகளை யெல்லாந்தருவதாம். பரப்பிரணவம்-வாச்சியரூபம், ஒளிவடிவு, சிவம், ஓம் என்னும்; அபரப்பிரணவம்-வாசகரூபம், நாதவடிவு, சத்தியென்றுஞ் சொல்லப்படும். வாசகரூப

மாகிய அபரப்பிரணவம், வாச்சியமாகிய பரப்பிரணவத்தை யடைதற்குக் கருவியாம். எல்லாப்பொருளுந் தோன்றுதற்கு மூலமாயுள்ள அகார, உகார, மகாரமென்னு மக்கரங்களின் வடிவாய், பரசிவம் பிரதிபிம்பித்தற்கு விம்பமாய், அப்பரசிவமுந்தானும், இரும்பும் நெருப்பும்போல, வேறன்றாய் சிவவாசகமாயிருத்தலின் அவ்வாறுள்ள அவ்வபரப்பிரணவந் தோன்றினதெனவும்; உம்பர் நாயகன் திருவாக்கில் பிரணவம் உதித்ததெனவும், அப்பிரணவத்தினின்று இருக்கு முதலிய வேதங்களும் பின்னர் தோன்றினதெனவும் படும்.

(உ-ம்.) "பிரணவமுதித்ததனிடை வேதம்பிறந்தன ஞாயிறாயிரங்கணியத், தருணிறை முனிவர்கண்டுயவர்க்கராகியோ ரதிகரித்தவற்றின், பொருணிலை தெரியாதுள்ளமு முகமும் புலர்ந்தனர் ... போத்த, நிருமலவலவென்றவனெறபித்த னொருவன் வந்தான்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்தில் வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தபடலத்திற் காண்க.

பிரணவ அக்கரங்களும் அதிதேவதைகளுமாவன:—அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதம் என அக்கரங்களைந்து. அகாரம்-பிரமா, உகாரம்-விஷ்ணு, மகாரம்-ருத்திரன், விந்து-மகேஸ்வரன், நாதம்-சதாசிவனென அதிதேவதைகளைந்து. விந்து-ஞானசக்தி, நாதம் கிரியாசத்தியாம். இந்த மூன்று அட்சரங்களுங்கூடி ஓர் ஓங்காரம் பிரணவமெனப்படும். அகாரம்-ரேசகம், உகாரம்-பூரகம், மகாரம்-கும்பகமெனப்படும்; இலக்கத்தில் எட்டாகிய அகாரமும், இரண்டாகிய உகாரமும், எட்டிரண்டுங்கூடி தொகைக்குப் பத்தானது போல அகர உகரஞ்சேர்ந்து யகாரம் வருணமெனப்படும்.

பஞ்சாட்சரமாவன:—முதல்வன் ஆன்மாக்கள் தரிசிக்கத் தக்க பஞ்சாக்கர திருமேனிகொண்டபோது திருவடியிலே நகாரமாகவும், திருவுந்தியிலே மகாரமாகவும், திருத்தோளிலே சிகாரமாகவும், திருமுகத்திலே வகாரமாகவும், திருமுடியிலே யகாரமாகவும் கொண்டருளி நிருத்தஞ்செய்தாரெனப்படும். பஞ்சாட்சரத்திற்பதியட்சரம் சிகாரமென்பர்; அருளாட்சரம் வகாரமென்பர்; சீவாட்சரம் யகாரமென்பர்; திரோதாட்சரம் நகாரமென்பர்; மலாட்சரம் மகாரமென்பர்;

சாட்சரம் தூலசூக்குமகாரண மகாகாரணமென்றும்; முடிவில்லாதசகலீக்கத்தாலாகியபவரோகத்தில் மூழ்கச்செய்வது திரோதா, நிலாட்சரமிரண்டென்றும்; பவசாகரத்தைக்கடக்க ஜீவாட்சரம் நடுவாக பதியட்சரம் சத்தி அட்சரங்களிரண்டும் முன்னும் பின்னுமாகப் பொருந்திய முத்திபஞ்சாட்சரம் தெப்பமென்றும்; தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் பஞ்சாட்சரத்தி லடங்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அக்கரங்களோடும் அகரஞ்செறிந்து உயிராய்நின்றதுபோல, அனைத்து ஜீவான்மாக்களோடும் முதல்வன் பிரிவறச்செறிந்து பரமான்மாவாகநின்றா னெனப்படும். (விரிவு மந்திராட்சர விளக்கப்படலத்திற் காண்க.)

(உ - ம்.) "அவ்வுடனுவ்வுமவ்வு மீனம்புத்தோங்காரங்கள், செவியிலிந்துநாதஞ்சித்தமோடுள்ளமாறு. இயம்பவெனு மெழுத்தான்மந்து முணர்வுதித்தொங்குமாறு, பவ்வழு நிரையும்போதும் பார்க்கிவிப்பண்புத்தோன்று" மென்றும்; "அயனரியுரனுமீசர் சதாசிவரதிதெய்வங்க, ளூயவருமவ்வோடுவ்வு மவ்விந்து நாதத்துக்குப், பயனுறுமஞ்சிலான்மா பரவிடினசித்தாம்பார்க்கிற், சயமுறும்வளியிரண்டுந்தவிர்த்துநிற்றுறுனுந்தோன்று" மென்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "எண்ணிலவ்வோங்காரத் தீசர்சதாசிவமுன், னண்ணியவிந்துவொடுநாதத்துக் - கண்ணிற், பகரயன்மாலோடு பரமனதி தெய்வ, மகரவுகரம் மகரத்தாம்" என்று சிவ ஞான போதத்தினும்; "அஞ்சுமூன்று மெட்டதாய நாதியானமந்திரம், நெஞ்சிலே நினைந்துகொண்டு நாறுருசெபிப்பரேற், பஞ்சமானபாதகங்களூறு கோடிசெய்யினும், பஞ்சுபோற் பறக்கு மென்று நான்மறைகள் பன்னுமே" என்றும்; "எட்டிரண்டுங்கூடிய யுயிர்லிங்கமானதேவனை" என்றுஞ் சிவவாக்கியரும்; "அகரஉயிரெழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றேயுலகு" என்றுநாயனார்குறளிலும்; "எட்டுமிரண்டுமுருவானலிங்கத்தே, நட்டம்புதல்வர் நவிலக்கேள் - சிட்டன், சிவாயமெனுந் திருவெழுத்தஞ்சாலே சிவாயமற்றின்றுடுவோன்" என்று உண்மைவிளக்கத்திலும்; "ஆயிரம் உகாரசிகார நவொய், வகாரயகாரவாகியெனவே, நகாரமகாரமிரண்டுமெறிந்து, சிகார முதல்வன்சிரந்துநின்றுனே" என்று திருமந்திரத்திலுங்காணக.

வேதவாக்கியவுபதேசம், குருமுகமாய்ப் பெறவேணு மென்பது.

ஒருவன் பந்தங்கள் முழுவதையும் நீக்கினாலும், பெண்
மர் முதலியசுற்றத்தாராகிய உயிர்ச்சார்பும், கிரகமுதலிய

க்ஷேத்திரதனதான்னியங்களாகிய பொருட்சார்புமாகிய ஆசைகளனைத்தும் இந்திரியவாசனைகளெல்லாவற்றையும் பற்றறவிட்டாலும், ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களைக் கிரமமாகவாசித்து அவற்றினருத்தங்களைப் பூரணமாகக்கிரகியம் பண்ணி நுட்பங்களை யுக்தியாலும் பிரமாணங்களாலும் அறிந்தாலும், தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிவதற்கரிதாகு மென்றும்; அருளிறைவடிவமாய் வந்ததேசிகர் கிருபையினாலனுக்கிரகிக்கத்தக்க ஒப்பற்றமகாவாக்கியத்தைப் பெற்று பிரமஞான நிஷ்டாசாதனஞ்செய்து, தோற்ற ஒடுக்கங்களாகிய சகலகேவலங்கணீங்கி, ஸ்வானுபூதி சாட்சாக்காரத்தை யடைந்தாலல்லது ஜனனமரணமொழிந்து முத்தியைப்பெற மாட்டானென்றும்; தீவிரபக்குவனுக்கு சற்குரு தரிசன முண்டாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "தேசிகன் விசாரத்தாற் சனகர்யென்றபாடத்தில் "தேசிகரில்லாவிடைக் செய்தொழிலாற் பெறலாமோசிற்சொரூபம்" என்று ஞானவாசிட்டத்திலும்; "கட்டறத்துறந்தே யுயிரொரு டசார்பைக்கருதிடும் வாசனையனைத்தும், ஒட்டறவிடுத்துஞானாலனைத்து மோர்ந்திடி னென்பயனுதவும், எட்டுதற்கரியசற்குருவருளாவியம்புமோர்மொழியினைப்பெற்றே, நிட்டைசாதித்தேசகலகேவலங்கணீங்கிடிற் பிறப்பிறப்பறுமே" என்றும்; "விதிதகமாகப்பலகலையின்று மெவகற்பயன்களை யறிந்தும், தத்துவமுழுதுங் கசடறவுணர்ந்துந் தன்னிலை யறிவதற்கரிதாம், சுத்தமெஞ்ஞான தேசிகன்மகிழ்ந்து சொல்லாமற்சொல்லுமோர் மொழியாம், முத்திரைமோனநிலையினாலன்றி முத்தியினிலைகிடையாதே" என்றும் நிஷ்டானுபூதியிலும்; "தூவுணர்வுணரா நுண்ணியோன் காண்க" என்று திருவாசகத்திலும்; "கற்றதுங்கேட்டதுந்தானே யேதுக் காகக் கட்டமென்றுட்டுதற்கோகல்லாலெம்மான், குற்றமறக்கைகாட்டுங் கருத்தைக்கண்டு குணங்குறியற்றின்பநிட்டை கூடவன்றோ" என்றும்; "சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்தமணற்சோற்றை யொக்கு, மன்னுங்கலைஞானமார்க்கம் பராபரமே" என்றும்; "குருமொழியேமலையிலக்கு மற்றமொழி யெல்லாங் கொடின்றிவட்டாடல் கொள்வதொக்குங்கண்டா" என்றும் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "கற்றதனாற்றொல்லை வினைகட்டறுமோநல்லகுலம், பெற்றதனாற்போமோபிறவிநோய்-உற்றகடல், நீஞ்சாந்துகொண்டருணாதரடித்தாமரையை, நெஞ்சகத்து கொள்ளாநெறி" என்று அருணகிரியந்தாதியிலும்; "குருவினடிபணிந்து கூடுவதற்கல்லார்க்

கருணையாளர்க்குஞ்சிவம்" என்றும், "நெறிபட்டசற்குரு நேர்வழிகாட்டல், பிறிவற்றிருக்குஞ் சிவம்" என்றும் ஔவைக்குறளினும்; "குருமார்க்கமில்லாத குருடருடன் கூடி, கருமார்க்கத்துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே" என்று பட்டினத்துஸ்வாமிகளும்; "சற்குருவை நின்முதரியாம நீயும்பிறவிநீங்கிடுமோ" வென்று குருநமசிவாயரும்; "கொண்ட குருவைப் பொருளாக்கொள்ளார் பயனேது" என்று குகைநமசிவாயரும்; "குருவினுருவங் குறிக்கொண்டிடக்கத், திரிமலந்தீர்த்துச் சிவனவனாமே" என்று திருமந்திரத்திலும்; "தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவா, மன்னுபெருஞ்சிய மதயானை - தன்னடைமேற், சேரன்றி" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலுங் காண்க.

நாலுவேதவாக்கியங்களுபதேசமாவன.

தீவிரபக்குவனுக்குத்தரிசனமாய் ஆசாரியரால்பிரக்ஞானம் பிரமமென்று முதல்வாக்கியத்தையுபதேசிக்க, பிரக்ஞையாவதேதென்றுகேட்டசீடனுக்கு, அயமாத்மாபிரமமென்றிருக்கிறதே அதுவென்று இரண்டாம்வாக்கியத்தையுபதேசிக்க, அநேக அகத்திலே எந்த அகமென்றுகேட்டசீடனுக்கு, தத்வமசியென்று சிவேஸ்வரராகப்பார்க்கப்பட்ட பிரமமென்று மூன்றாம்வாக்கியத்தையுபதேசம்பண்ண, சிவேஸ்வரனுமுபாதியுந் தள்ளுபட்டபோதே தோய்தமாச்சுதேயென்று கேட்டசீடனுக்கு, அந்நியமான தோய்தமும் பிரமத்தைத்தவிரயில்லையென்று நாலாம்வாக்கியத்தையுபதேசிக்கப்பட்டதெனப்படும். வாக்கியமுக்கியமாவது: சகலவுபாதிகளையுந் தள்ளிப்பிரக்ஞையேதானாயாகாமியம்பற்றுதபடியினாலே முதல்வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; வேஷதாரிபோல, சகலகிருத்தியமுந் தானல்லவாகில் அகமாகின்ற பிரமமேதானெனவாக்கிவிச்சபடியினாலே இரண்டாம்வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; சிவேஸ்வர பிராந்தியைத்தள்ளிப்பார்க்கப்பட்ட பிரமமே தானெனவாக்கிவிச்சபடியினாலே மூன்றாம்வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; சஞ்சிதத்தைப்போக்கிச் சகலமுந்தானாக்கிவிச்சபடியினாலே நாலாம்வாக்கியம் முக்கியமென்றுங் கூறப்படும்.

வாக்கியப்பிரகாரமாவது: நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரிபூரணமெனப்படும். நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே ஆவரணம், விட்சேபம்,

35

மாயை, அவித்தை, அஞ்ஞான நிவர்த்தியெனப்படும். வாக்கியத்தியானமாவது: நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே தசருஞமூர்த்திசாட்சி, குருபரிபூரணமெனப்படும். அவிதியாவது: நாலுவாக்கியத்திற்கும் யானென்னும் சிவேஸ்வர பிராந்தியென்று சொல்லப்படும். நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே குருச்சரிய தேசத்து சக்கிலி, இராட்சதன், வேடுவச்சி, பிராமணன் கதைகளெனப்படும். கதைகளடியிற் காண்க.

கதைகளாவன.

சக்கிலிகதை முதல்வாக்கிய முபதேசம் பெற்றவன்:— தினமொன்றுக்கு ஐஞ்ஞூறு பசுக்களைக் கொலை செய்து வந்த ஓர் சக்கிலி, ஓர் பிராமணன் செய்த கோஹத்திப் பிரசங்கத்தில், பசுமார்ச்சனஞ் செய்தால் கெட்டியை மேல் தோலைச்சீவிப்போட்டு தெவிடிக்கவேணுமென்று சொன்னதைக்கேட்டு மிகவும் பயமடைந்து, தான் செய்த கோஹத்திதோஷம் நிவர்த்தியாய்ச் சென்மசாபல்யமாக பிரமக்கியான முபதேசம் பண்ணவேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் பிராணச்சேதம் பண்ணிக்கொள்ளுவேனென்றும்; ஒருமண்டலம் அன்னம் ஆகாரமில்லாமல் வைராக்கியஞ் செய்ததில், கோஹத்திபண்ணவனுக்குப் பிரமவித்தையுபதேசம்பண்ணப் போகாதென்று சொல்லியதுக்கு, மகாஞானியான அவர்புத்திரன் புருஷனைப்பார்த்து, நிர்விகாரியாயிருக்கிற பக்குவிகாரமில்லையே, சர்வத்திரபரிபூரணராகிய சிந்தைநிரைகையால் கொல்லப்பட்ட பசுவும் நீரே, கொன்றவரும் நீரே, புசிக்கிறவரும் நீரே, இவ்வாம் முனைமுக்கால் நாடிகைதானந்த நீரே யங்கு நீரே, இதைத்தான் பண்ணவேணு மென்று ஆயுசு இதற்குள்ளவனுக்குபதேசம் பண்ணவேணு மென்று சொல்லி, அந்த நீசனுக்கு பிரக்ஞானமுபதேசம் பண்ணின மாத்திரத்தில் அக்கினிச்சுவாலையினாலே சக்கிலியின் தேகம் கரைந்து பிரக்ஞையே பிரமமான சாட்சியில் ஏகீபவிச்சு மோட்சமடைந்ததெனப்படும்.

இராட்சதன்கதை இரண்டாம் வாக்கியமுபதேசம் பெற்றவன்:—ஓர் இராட்சதனோர் வனத்திலிருந்துகொண்டு நீயே காரனென்று சொல்லும் பிரமஞானிகள் தவிர, யாரென்று கேட்

டால், பேர் வூர் சொல்லும்வழிச்செல்வோரை பட்சணம்பண்
ணிக்கொண்டிருக்கையில், பிரபஞ்சங்கள் ஸ்வரூபந்தெரி
ந்தவராய், சித்தாகாரமாய், சிஷ்யாலாதிகளுடன் கூடியிருக்கும்
தத்தாத்திரேயரான மஹானுபாவர், தனக்குண்டாயிருக்கும்
நாலுபெண்களை பிரமக்கியான முண்டானவர்களுக்கு விவா
கம் பண்ணச் சங்கற்பித்திருக்கையில், பெண்களெல்லாம் பக்
குவதிகளாய்விட்டபடியால் வனாந்தரத்தில் நாலுபிள்ளைகள்
நாலுபெண்களுடனும் போய்ப் பூரணயோகமாவோமென்று
பார்பட்டு அந்தராட்சதனிருக்கும் வனமார்க்கமாய் வரும்
போது, யெல்லாரையுங் கேழ்ப்பது போலந்த இராட்சதன்
நீயார் யெவ்விடமென்றுகேழ்க்க, நாமெங்குமிருப்போம் மெ
ன்றுசொல்லி அந்தராட்சதனைக் கிருபைவீட்சண்ணியத்தால்
பார்க்க, ராட்சதனுக்கு தத்துவஞானமுதயமாய்த் தத்தாத்தி
ரேயர் பாதநமஸ்காரம்பண்ணி தனக்கு சென்மசாபல்லியமாய்
மோட்சமடையப்பண்ணவேணுமென்று கேழ்க்க, அப்படி
யே பண்ணிவைக்கிறோமென்று சொல்லி, நாலுபெண்களையு
மந்த பிராட்சதனுக்கு விவாகம் பண்ணி அந்தப்பெண்களு
க்குப் பிறந்த நாலுபெண்களையுந்தன் பிள்ளைகளுக்கு விவா
கம் பண்ணிவைத்து, அந்த இராட்சதனுக்கு பிரமக்கியானத்
தையுபதேசம்பண்ண வுடனே அவன்சரீரத்தில் அக்கினிச்சு
டெழும்பி தேகம்பஸ்பமாய் அகமப்பிரமத்திலே பூர்த்தி
யாய் மோட்சமானானெனப்படும்.

வேடுவச்சிகதை மூன்றாம்வாக்கிய வுபதேசம்:—ஞானவ
திவோடுங் கூடியவோர் பிராமணன் சிவனுடைய அனுக்கிரகத்தா
லே பிரமாண்டம் அதுவேபிருத்திகை அந்தபிருத்திகையாகிய
மணலை அன்னமாகப்பண்ணித்தரும் பெண்ணை விவாகம் பண்
ணிக்கொள்ளவேணுமென்று இராச்சியமெங்கும் போய் மண
லைக்கொடுத்து கேட்டுவருகையில், வேடர்குடியிருப்பிலே ஓர்
கன்னிகையாகிய வேடப்பெண்ணானவள் தானேயிந்தமணலை
அன்னமாகப் பாகம்பண்ணிக்கொடுக்கிறேனென்று, ஞானவ
ளாய் பாவித்து தன்கிருபையவனிடத்திலே செலுத்தி, மணலை
வாங்கிச் சமைத்து அன்னமாகப் பாகம்பண்ணிக் கொடுத்த
மாத்திரத்திலே புஷ்பமாரிபெய்து, தேவர்கள் ரிஷிகள் சகல

ராள் சகலரும் வந்து அந்தப்பெண்ணை அந்தப் பிராமண
னுக்கு விவாகம் பண்ணுவித்துக்கொடுக்கப்பெற்று, அவர்க
ளாலே ஆசீர்வாதம்பெற்று, மகா ஐஸ்வரியத்தையுங்கொண்டு
போகபாக்கியங்களையு மனுபவித்து, தேகாந்தத்திலே சோதி
விமானம்வந்து அதிலே யேறிப்போகையில் அந்த வக்கினி
சோதியினாலே வேடுவச்சிதேகம் பஸ்மமாய்போய்ச் சிவிஷ்
வரானுக்கப்பாற்பட்ட பிரமத்தில் பூர்த்தியாய் மோட்சத்தை
யடைந்ததாகச் சொல்லப்படும். அருந்ததியு மிந்தப்படி
யென்று சொல்லுவர்களெனப்படும்.

பிராமணன்கதை நாலாம்வாக்கிய வுபதேசம்:—ஓர் சந்
நியாசியாரிடத்தில் சுசுருஷைபண்ணிவந்த சகலவேதசாஸ்தி
ரங்களையுமப்பியசித்த ஓர் பிராமணப்பிள்ளைக்கு, சன்னியாசி
யார் தமக்குப் பூரணயோகமாகிற சமயத்தில் பூரணயோகத்
தைப்பண்ணுவோமென்றிருக்கையில், சன்னியாசியாருக்கு
பூரணயோகமாகிறதற்கு தேகத்திலே யக்கினிகண்டு அதி
னால் தாகமுண்டாய் சிஷனைத்தண்ணீர்கொண்டு வரும்படி
சொல்லி, அவன்போய்வருகிறதற்குள் சரீரத்திலக்கினிபற்றி,
சிட்டனுக்குபதேசிக்க வராதேபோனதேயென்று கிலேசமாய்,
மணலிலே மகாவாக்கியத்தில் நாலாம்வாக்கியத்தை யெழு
தி வைத்தவுடனே, சன்னியாசியார்தேகம் அக்கினியால்கரைந்
து பஸ்பமாய்விட்டது. மணலிலெழுதிவைத்ததை வொரு கூத்
தாடிச்சி கண்டு அந்தவட்சரத்தைத் தன்காதோலையில் முள்ளி
னலெழுதிகாதில் போட்டுக்கொண்டு அந்தயெழுத்தையழித்
துவிட்டுப்போய்விட்டாள். தண்ணீர் கொண்டுவந்தசிட்டன் குரு
வின்சரீரம் பஸ்பமாய்ப் போனதும், வாக்கியரேகையழியப்
பட்டிருப்பதுங் கண்டு கிலேசப்படுகையில் பக்கத்திலிருக்கிற
வர்கள் பார்த்த கூத்தாடிச்சி பண்ணிப்போன சேதிசொல்
லவிடத்து, அவளிடத்திலேபோய் நமஸ்காரம்பண்ணி யிந்தவ
மனுசொல்லவேண்டும் அவளிருதயவனுசாரியாய் சுசுருஷைபண்
ணி, கழுதையுமேய்க்க, பனிரண்டு வருஷம் ஆகியபண்
ணுகையில், காதோலை வாக்கியலிகிதவதிசயத்தினாலேயிந்
கூத்தாடிச்சிக்கு வெகுஅதிசய வித்தைகளுண்டாய், வெகு
கீர்த்திபெற்று, ஒருராசாவின் முன்பாகக் கம்பமேறிட

அதின்மேலிவள் கூத்தாடுமிடத்து, கீழே நிற்கின்றஇந்தப் பிராமணசிஷனைப்பார்த்து தீர்த்தம்வேணுமென்று கேட்கின்ற பன்னை, தன்கையிலிருக்கிற செம்புசலத்தை யுபரீட்டின வுடனே (மகத்துவத்தால்) கூத்தாடிச்சி காதோலைக்கழன்று யிவன்கையிலே வந்து, திரும்ப அந்தவோலையை யிவனுயர நீட்டினதே அவள்காதில் போய்விட்டது. இதைப்பார்த் திருந்த இராசாஞானியாகையாலிவள்கூத்தாடிச்சியல்ல பிரம சித்தியுண்டானவளென்றறிந்து, அந்தப்புரத்திலேபோயிவளை வரச்சொல்லி கேழ்க்கும்பிடத்துமுன்நடந்த சேதியெல்லாஞ் சொல்லி, காதோலையிலிருக்கிறமகாவாக்கியம்பெறுகிற நிமித் தம் சுசுருஷைசெய்து வருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட ராசா அதிசயப்பட்டு கூத்தாடிச்சியை வரவழைத்து, இந்தப் பிராமணனிமித்த மவனுக்கு வேண்டிய திரவியம், ஆபரணம், ரத்தினநிமுத்துமாலை, கனகதண்டிகை முதலான வாகனங்கள், வெகுமானஞ்செய்து சந்தோஷப்படுத்திவிட்டு, உன்னுலே உனகாதோலை இவனுக்கு வேண்டுமென்று கேட்டு. அவளும் மனப்பூர்வமாகக் காதோலையைக் கழட்டிக்கொடுக் கையில், பிராமணன்குருநீஷன் முறைமைக்கவாங்கிப்பார்த்து அந்தவாக்கியத்தை உச்சரித்தவுடனே அக்கினியால் கரைந்த கற்பூரம்போல அக்கினிச்சுவாலையினாலே அவன்தேகங் கரைந் து அகண்ட சாட்சாத்காரத்தில் பூர்த்தியாய்மோட்சமடைந் தானென்பது.

(உ-ம்.) "போதமென்பதாசானுஞ்சீடனுமுத்தர்ஞானம்பிரம மென்று, நியந்தவேதென்றுரைத்தானகமென்று ரெந்தவகமெ ன்றுன்சீடன், மாதவனின்றேகாகஞ்சொரூபமகயிரண்டுமொன்று மென்று, வேதவினுலிரண்டுபட்டதென்றுமெல்லாம் பிரமமெ ன்றுனெங்கோன்" என்றும்; "முக்கியமாமகாவாக்கியசாலின்முதன் மொழிக்காகாயம்போ முதவுகானத், தக்கவிரண்டாமொழியாற் சீவான்மா பிரமமதாய்த்தானறிந்து, மிக்கருளிப்படி மூன்றும் வாக்கியத்தாலேயெண்ணிநிர்மலனென்றனீங்கு, ரெக்குருசொலாம்வா க்கியத்தாலேசஞ்சிதமுநீங்குந்தானே" என்றும்; "தூயபிரகாசத்தான் முந்தியவாக்கியமதனூற்றலங்கருஞ்சத்தே, யாயவிரண்டாமொழியா ற்சித்துதான்பிரகாசமாகுமூன்றில், யேயதொருவானந்தம்பிரகாசமா லாம்வாக்கியத்தாலே யெண்ணி, னேயபரிபூரணந்தான்பிரகாசமெ னமறைகளிகழ்த்துமாறே" என்றும்; "கோதில்கதைமுதன்மொழி

யார்க்குச்சரிய நாட்டிற்கோ வதைசெய் சக்கிலியன் குறைகடவிர்க் தடைந்தான், நிரண்டாமொழியாற் கெற்பணியே குருவாய் நீசி சான்றன் பலமகத்தி சேர்மையில் வீடடைந்தான், சோதிசெய மூன்றுமொழியா லஞ்ஞான சுதராய்த்தன்புற வேடலச்சி பாகக மடைந்தாளிவையே, யோதியநால் மொழியா லந்தமான் செய் விளையாவுதவியிலாப் பொசிப்புதவி யுயர்ந்தடையும் கதையே" என்றும் மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்திலும்; "அறிவுசிவமாக நின்றி ருக்கூத்து, அறிவு சிவமாயறிந்தவர்க் கெல்லாம், அறிவுசிவமாயறி வுடன் வொன்றிரும், அறிவு பரசிவமானந்தமாமே" என்றும்; "அறிவினுள்ளே அறிவதனைக்கண்டு அறிவதாசத்தி அதுவே சிவம், அறிவுசிவமா யறியவல்லார்க்கு அறிவினுள்ளே ... மே" என்றும்; "தன்னையறியத்தனக்கொருகேடில்லை, தன்னை மறந்து கெடுகின்றான், தன்னையறியு மறிவை யறிந்தபின், தன்னையர்ச்சிக்கத்தானிருந்தானே" என்றும்திருமந்திரத்திலுமறிக.

முத்திவிஷயம். (பழிசேர் முத்தியென்பது.)

சமயிகளில் உலகாயதன் ... ரீரிடத் ... டாகிய போக மே முத்தியென்றும்; புத்தரிற் சௌந்திராந்திகன் பஞ்சகெந் தங் கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; சமணனென்றும் ஆரண ரில் நிகண்டாவாதி மூக்குணங்கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; பிரபாகரன் காரிககன்மங்கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; அகச்சமயத்திற் பேதவாதி ஆணவமலங்கெடுகிறதே முத்தி யென்றும்; அகச்சமயத்தில் சிவசமவாதி முத்தியிலும் சரீர மழியாதென்றும்; மாயாவாதி ஜீவான்மாவுக்கு விமோசனமுண் டாகிறதே அதாவது: "நிர்மலமாயிருக்கின்ற ஆகாயத்தை "மேகமறைத்ததன்மைபோல, சுத்தமாயிருக்கிற பரப்பிரமம் "மாயாவுபாதிகளின்மேலாதிக்கப்பட்டு மயங்கியிருந்துமேகங் "ளும், அந்த ஆகாயத்திலே ஒருவாயுதோன்றி மேகத்தை "நீக்கினதுபோல, தன்னிடத்திலே குருவிமலஞானந்தோன்றி "அந்தமாயாவளித்தையைநீக்குகிறது" முத்தியென்றும்; இதற் "குப்பிரமாணம் "இவ்வியற்பந்தமெல்லாமகல, நின்றுநீங்கி "கொண்டுமப்படலத், திருளறவிரித்தாற்கவிசேடகந், தன்னிற் "றோன்றிச்சாதக மனைத்துமுயர, மன்னகப்பிரிப்பு மடியுமாறு "வாங்கலும், போலஞாலம் பொய்யுறக்கழித், தானேதானா "யத்தன்னிற்றன்னைத், தானேகண்டுதன்னலமுற்றும்" என்று

சங்கற்பநிராகரணம்; "மாயாவாதத்திற்பாக்கரியன் ஆன்மா கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; அக்கீச்சமயத்திற் சங்கிராந்தவாதி ஆன்மா பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாகிறதே முத்தியென்றும்; பாடாணவாதி முத்தியிலுமொன்று மறியாமற் கிடக்கிறதென்றும்; சொல்லுவார்களெனப்படும். பாஞ்சராத்திரம் நாராயணனைப்பஜித்து அவனுடைய சர்வகுணசாம்யத்தை நித்யமாகப்பெற்று தேகாந்தத்திலே அப்ராக்ருதலோகத்தை யடைந்து அவருடைய சந்நிதானத்திலிருப்பதே மோட்சமென்றும்; பூதத்துவவாதிகள் அக்கினி, சூரியன், இந்திரன்முதலியோரை வழிப்பட்டவர்கள் பதத்தை யடைந்தவர்களைப்போல விருக்கின்றதுதானே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லுவார்க ளெனப்படும்.

சைவசித்தாந்த முத்தியென்பது.

ஆன்மா ஆணவம், மாயை, காமியமென்னு மும்மலங்களுநீங்கிச் [சிவனுடை]ய திருவருண் ஞானத்தைப்பெற்று, சிவானுபவமாய் அருளோடுகூடி நிற்கிறதே சித்தாந்த முத்தியெனப்படும். அருளாகியசத்தி ஆன்மாக்களுக் குண்டாகிய மலங்களை பாகம்வருத்தித் தனக்கு முதலாகியசிவத்துடன் கூட்டுமென்றும்; தற்போதச் சேட்டைகெட்டு ஆன்மா நின்றதே சிவானுபவமென்றும்; சிவத்தோடு ஆன்மாகூடிப்பிரிவற நிற்குமென்றும்; சிவம்பிரகாசிக்குமென்றும் கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "அரிவையாள்புறமுத்தி கந்தமைந்துமறுமுத்திதிரிகுணமுமடங்குமுத்தி, விருவினை[யொப்பு]முத்தி மலம்போமுத்திவிக்கிரக நித்தமுத்தி விவேகமுத்தி, [பிராண]வுயிர்கெடுமுத்தி சித்திமுத்தி பாடாண்முத்தியிவை பழி[த்த]ர்முத்தி, தரிமலமுமகலவுயிரருள்சேர்முத்தி திகழ் முத்தியிதுமுத்தித்திறத்ததாமே" என்றுசிவப்பிரகாசத்திலும்; "பவமேவிய[ப]ந்திபராதிக்கு மீசன் பசுக்கடமை, யவமே வியூபோகங்களால் [ஒழி]ற்றவங்கிலேயே, தவமேவியநெறி சத்திகளுள் சென்று சார்ந்து தன்னைச், சிவமேவுவநின்றுகாண் கொச்சைகாவலன் சித்திரப்பே" என்று தத்துவ விளக்கத்திலும்; "உரைதருவுணர்வுமின்றி யுதன் முதலுள்ளதென்றிங், கரைவதேநின்னிலண்ண ருமெண்ணமதுவேயன்றி, நிறைவொளி முதலன்றின்றிநின்றிட நிமலதாகும், இறையவன்முதல்வன்றன்ஞானிலன் கருட்சத்தியாமே" என்றும்; "சாக்கிரத்தேயதீதத்தைப்புரிந்தவர்க

ருலகிற் சர்வசங்க நிவர்த்திவந்த தபோதனர் [ஞானி]யர்கள், பாக்கியத்தைப்பகர்வத் வெண்ணிம்மையிலே யுயிரின் பற்றறுத்துப்பரத்தை யடைபராவுசிவரன்றே" என்றும்சிவஞானசித்தியாரிலும்; "தன்னைம்றந்தா டன்னாமங்கெட்டா டலைப்பட்டாணங்கை தலைவன்றாளே" என்று தேவாரத்திலும்; "ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும்போய், நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங்கொட்டாமோ" என்று திருவாசகத்திலும்; "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம்புகும்" என்று திருக்குறளிலும்; "நினைப்புமறைப்புமிலாதவிடத்தே, வினைப்பற்றுக்கும் விமலனிருப்பான், வினைப்பற்றறும் விமலனைநாடி, நினைக்கப் புகுவனணியனுமே" என்று திருமந்திரத்திலும்; "உணராதேயாதுமுணராதேயுன்னிப், புணராதே பொதுவேநிற்கில்" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிலுங்காண்க.

வேதாந்தமுத்தி.

கிளிஞ்சில்வெள்ளியாயும், கானல்நீராயும், பழுதை பாம்பாயும், கட்டைகள்வனாயும் [ஜுவ]ருகமாகத் தோன்றுவதுபோல, பிரமத்தினிடத்து இல்லாதமாயை வ்யா[வ]ஹாரிகமாகத் தோற்றுகிறதென்றறிந்து, இம்மாயாமயக்கஞ் சிறிதுந்தோன்றா திருந்தவிடம் வீடென்றுகூறுவது வேதாந்தச்செல்வமெனப்படும். போதமொழிந் தலதீதப்படுவது அத்வைதமெனப்படும்.

இரண்டறக்கலத்தலென்பது.

சுருதிகுருயுத்திகளாற் றன்னைச் சாட்சிமாத்திரமாயறிந்தபடியே ஏகமான தன்ஸ்வரூபத்தைச் சுத்தப்பிரமமாகச் சுவானுபவத்தாற்கண்டு, தனக்கு அன்னியமாய்த் தோற்றிய தேகாதிகளைத் தன்னைவிட்டுவேறாயில்லை யென்றும்; அப்படித் தோற்றுகிறது [மித்தை]யென்றும்; அறிந்தசித்தவிர்த்தியைச் சின்மாத்திரத்தி லக்கியப்பண்ணி, அவ் வைக்கியமெனுஞ் சித்திருப்பாகிய அறிவுங் காணாவென்றறிந்து, கேவலரூபமாய்த் துவிதமறக்கலந்து விளங்குவதே இரண்டறக்கலத்தலெனப்படும்.

வேதாந்த சித்தாந்த முத்திசமமென்பது.

தானென்றெதிரிட்டெழும் தற்போதமொழிந்தோர்க்கு ஆனந்தாதீதத்தில்வேதாந்தமுத்திசித்தாந்தமுத்தியிரண்டும்

சட்டனைப்படும். பேத அறிவிரண்டாயும், போத ஒழிவொன்றாயுமிருக்குமென்றும்; இரண்டில் பதமுத்திபெயன்றி ஐக்கியமுகதி கூடாதென்றும்; வேதாந்திபைப்போலவொன்றென்றார்; பேதசித்தாந்தியைப்போல இரண்டென்றுங் கூறாது கூறுவதற்கேதுவாய தற்போதத்தை யொழித்து சிவானந்தமாயிருக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அறியுமறிவும் அறிவிக்குமறிவும் சுத்தஅறிவுதானேயென்று கூறுந் தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாதிலக்கும், சீவத்துவம்போய் பிரமத்தைப் பிரியாதிலக்கும், அவ்வாகமவேதங்கள் கூறிய வாக்கியம் சரியேயாகுமாம். அந்நிலையில்லா துவாசக ஞானமாக நீ அதுவென்றால் அஞ்ஞானமென்று இ[illegible] பரிபிடமாதிகளேயும் அலக்குமாம். பரிசமறியுங் கையுங் கந்தமறியும் [illegible] யும், ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையினது அதிக்கைக்[illegible] ன்னையின்றிச் சிவமும், ஆன்மாவு மிரண்டற்றிருக்கும் அத்வைதமாகியபரமானந்தத்தை வாக்[illegible] கூறுங்கல்வைகளும் பனேயாவங்களுக் [illegible] னையும் பிறரையு மொருவனுக்கறிவிக்குங்கால் பலவற்றையுங் கடந்[illegible] காக்கையிருந்த பனையை யுடையென்றும், பிறையையறிவிக்குமிடத்து கைவிரன்மேற பிறையென்றும் அறிவிக்கவதிவதுபோல, தத்துவங்களைக் கடந்து முடிவில்நின்ற சை[illegible]ன்னியம் நீயென்று சிவத்தைக்குறிப்பாலறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் விசாரித்தறியில் நீயு மச்சிவமான [illegible] யும்; கை நாசியைப்போல பிரிபடாமலதுவேயி[illegible] ராய். இதுவே அதுவாயிருப்பதுபோல, சிவமென்றும் ஆ[illegible] வென்று மிரண்டுஞானங்கள் வேறாயிருந்தும் ஐக்கிய[illegible] ப் பிரிபடாது அதுவே யிதுவாய் இதுவே அதுவாயிரு[illegible] குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சிவனிடத்தில் விளங்காநின்ற திருவருளானது அந்தச் சிவனுக்குச் சமவாயச் சத்தியெனப்படும். சித்தாந்தமுத்தியில் அருளைமுன்னிட்டுச் சிவத்தைக் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதாகச்சொல்லு மச்சத்தியா லான்மாக்களுக்கின்பம் விளையாதெனப்படும். அதெ[illegible] முடியெனில் சத்தியும் பெண் ஆன்மாவும் பெண்ணாத[illegible] யால் இரண்டுபெண்கள்கூடி யநுபவிக்கவின்பம் விளை[illegible] யாததுபோல.

பெத்தரிடத்தில் ஏகதேசத்தில் சிவ[illegible]றிக்கொள்வாயல் சிற்சத்திமிளிர்குதலால், அநுக்கிரகானுக்கிரகம் [illegible]தமென்றும்; முத்தரிடத்தி லெங்குமெயாக்கச் சிவசத்திக்கேதத்து சிற்சத்திவிளங்குதலால், சாதூர்சிய சம்பந்த சம்பந்தியாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்) (வேதாந்தம், அத்வைதம், வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலை, இவைகளுக் குரிய வுதாரணங்களையும் பார்க்க); "என்றுமே என்றுமே [illegible] உயிரண்டென்றுமற சும்மாயிரு" என்று சிவாரத்த[illegible]லைமியிலும்; "அப்பொருளுநீயொன்றாவு மாரணரால் [illegible] தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதி [illegible] - வெப்பொ[illegible] [illegible]றவிதந் சிவாகமமே சொல்லு நிட்டைப் பாருமிடத் தத்துவிதமாம்" என்று தாயுமானஸ்வாமிகளும் (சத்தி[illegible] ம்பம். விளையாதென்பதற்கு) "இருவர் [illegible]ரையருக்கின்பமில்லை. பெண்டாம், ஒருவனொருத்தியோ[illegible]" என்று திருவருட்பயனிலும்; "தாயுமன்சென்று தாதைவயக்கூடிமின் தாயைமறந், தேயுமே [illegible] டைபெய[illegible] நெஞ்சேயெம்பனே" என்று பட்டினத்துஸ்வாமிகளும்; "ஆறுகடற் சென்றொன்று மாபோற்சிவத்திலே [illegible] ன்றென்றமற ஒன்றாயுறு கென்று" என்று அத்துவிதக் கலிவெண்பாவிலும்; "நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லாமீர்த், தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும் பாழுலப்பில் தனையுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றாங் கின்பதுன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால், அன்றேயப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே" என்று திருவாய்மொழியிலும்; "யாதொன்றினைப் புலனறியா வண்ண[illegible]ல்லமாயிருக்கும், யாதொன்றினைச் சென்றடைந்தோர்கள் பின்[illegible] தனி னிரண்டாகார், யாதொன்றினைப் பெற்றவர்தனியின் மிக் கேட்பு டென்றார்கள், யாதொன்றிந்த வழியிலே யறிவாய் [illegible]குமதின்றோர்" என்று பகவற்கீதையிலும், "சகளமய [illegible] ரன்றெழுமொருசை தழைப்பனவாகாதே - சாதிவிடாத குணங்களோம் மொடுசிவித்தி மாகாதே, யங்கு நன்றிது நன்றெனுமாயை யடங்கி மாகாதே - யாதையெல மடியாரடியோமெனுமதுவே யாகாதே, செங்கமலமலர்கன மடந்தையர் சிந்தைதிளைப்பன வாகாதே - சேடியார்கள் சிவந்துபவங்க ளொழிந்தி மாகாதே, பெங்குநிறைந் தரு[illegible] தலை சுடரெய்துவ தாகாதே, புரிதியாமுறையோ னெனையாள வெழுந்தருளப் பெறிலே" என்று திருவாசகத்திலும்; "நானுமிங் கெல்லாமொப்பு மற்றின்புற் றிருப்பதுவே, சொல்லாரு முத்திச் சுகம்" என்று சொரூபசாரத்திலும்; "தம்மா லறிந்தன யாவையுந் [illegible] லவென்றகிந்து, மும்

மாயை மும்மல முக்குண நீங்கு முழுதறிவாற், சும்மாவிருக்கத் துரியங்கடந்த சுகமுதிக்குஞ், சன்மார்க்க முத்தியதென்றுன் றடங் கச்சியேகம்பனே" என்று கண்ணுடையவள்ளலும்; "மித்தையுடல் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந், தத்துவமுங் கேவல முஞ் சார்வகற்றிச் சுத்தத், தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற், சனியானிது சத்தியம்" என்று சிவானந்த மாலையிலும்; "வாரேறு புனல்பார் வன்மாருதமோ, ஞானேதயமோ கவிநான் மறையோ, யானே மனமோ வெனையாண்டவிடம், தானே பொருளாவது சண்முகனே" என்று கந்தரனுபூதியிலும்; "தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சகசமாயான் மாவிற், பிறந்ததனு ... நமெய்பற்றி போல் முத்திதனில், ... மலமற்று ... சென் றுமறை, சத்தியமாயோ இருந்தான்" என்று உண்மைவிளக்கத்துசியத்திலும்; "அவ்வறிவு சங்கற்பத்தாற் கட்டென்னும் அதனால் விடுமந்த அறிவு தனை ... செவ்வி திரியறிந்தனையாம் போகத்திச்சை ... காட்சி யனைத்தி ... த்தீர்தியாறுய, எல்லா நிறைமனத்தா ... டையீபால யாவு மடைந்தாய்காட்சிக் கெட்டாதொன்றிம், கவலையறவசை இன்றாய் முத்தனாய் கருத்திலுநி மயக்கமுறுங் கழலைதீர்வாய்" என்று ஞானவாசிட்டத்திலும்; "பார்த்தபார் ... வெய்யா லடம்புண்ட நீரெனப்பருகுந், தீர்த்தந் தன்னையுந் ... குலமொழி தன்னையுந் தம்மைப், போர்த்தபாசமுந் ... மையுமறந்து மெய்ப் போதமூர்த்தியாமொன்று மறிந்திலர் வாதவூர் முனிவர்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும்; "பிறந்த துண்டாலென்றே பிறகு சாவதுதானுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரமமாவதுவு நானே, பிறந்தது நானன்றாகில் பிரமமென்றுந்தானே, பிறந்ததுமிறந்ததற்றபிரமமாகானேநானே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக.

பிரமநிச்சயம் (வேதாந்தம்.)

பிரமம் சுயம்பாகிய நிர்மல சைதன்னியம் ஒன்றே. அந்த பிரமவஸ்து சுருதிவாக்கிய ... கோசரமும் ஆமெனப்படும். அந்த பிரமவஸ்துவை பிரத்யட்சம், அனுமானம், உபமானவுபமேயங்களென்னும் பிரமாணங்களாலும், பஞ்சபூதபஞ்சேந்திரிய விஷயங்களாலும், நிச்சயித்தல்கூடாதென்றும்; அக்குற்றமுள்ள குணவிசேடங்களைப் பொருந்தாமலிருத்தலால் சத்தரூபமாகிய வேதத்துக்கும், வாக்குக்கு மெட்டாதென்றும்; சுருதி சத்தரூபத்தால் அறிவிக்காமல் அருத்தரூபத்தால் அறிவிக்குமென்றும்; வாக்குக்கு எட்டாதபொருளென்று சொன்ன அவ்வேதமானது

மகாவாக்கிய விசாரத்தாலப்பிரமப்பொருளைக் காட்டுமாம். தன் நாயகனல்லாதவர்களை இவனல்ல இவனல்லவென்று கூறிய கலியாணப்பெண் நாயகனைக்காட்டிக் கேட்டபோது அப்பெண் வெட்கமுற்றுப் பேசாதிருந்தாளென்று கூறுவது போல ஒவ்வொரு தத்துவங்களையுந் தனித்தனிவிசாரித்து இதுவல்ல இதுவல்லவென்று தள்ளிச் சேஷித்துநின்ற பிரம்மவஸ்துவை வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லுமாம். இந்திரியங்களுக்குத் தலைமை ஞானமாம். அதின் நினைவுகள் புத்தியென்னும் ... புறம்பிலும் உள்ளிலுஞ் சஞ்சரிக்குமாம். ... கண்ணாடிக்குள்ளே ஓர்முகங்கண்டது போலச் சைதன்னிய ஸ்வரூபச்சாயையே அறிவைப்போல புத்தியில் பிரதிபலிக்குமென்றும்; அச்சாயையின் ... மாகச் சஞ்சரிக்கும் நின்மலநிருக்கியை அறிவென்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். உண்மையான பிரம்மவஸ்துவைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு விருத்திஞானம் வேண்டுமாம்.

பிரமத்தின் குணபரியாய லிலக்கு நாமங்களென்பது.

வேதஸ்மிருதிகள் சொல்லும்விதியால் குணபரியாயநாமங்களும், விதிவிலக்கு நாமங்களும், நிர்க்குணமாகிய பிரமத்தின் குணமல்லவென்றும்; அதனர்த்தங்கள் பிரமஸ்வரூபமே யாகுமென்றும்; அந்நாமங்களினர்த்தப்படிச் சிந்திக்கில் இக்குணரூபமிறந்தக்குணாதீத ஸ்வரூபம் வெளிப்படுமென்றும்; மற்றொன்றால்வெளிப்படாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். வேதஸ்மிருதியில் பிரமாணபிரமத்தின் பரியாயநாமங்கள், விதியால் குணபரியாயநாமங்கள், விலக்குநாமங்களெனக் கூறப்படும்.

விதியால் குணபரியாய நாமங்களாவன:—நித்தியமென்றும், பூரணமென்றும், ஏகமென்றும், பரமார்த்தமென்றும், பரப்பிரமமென்றும், நிதானம் (மூலகாரணம்) என்றும், சாந்தமென்றும், சத்தியமென்றும், கேவலமென்றும், துரியமென்றும், சமமென்றும், திருக்குஎன்றும், கூடஸ்தனென்றும், சாக்ஷிஎன்றும், போதமென்றும், சுத்தமென்றும், லக்ஷியமென்றும், சநாதனம் (அநாதி) என்றும், சிவனென்றும்,

தத்துவமென்றும், விண்ணென்றும், விடுவென்றும், சூக்குமமென்றும், சோதியென்றும், ஆத்மாவென்றும், முத்தியென்றுங் கூறப்படும்.

விலக்கு நாமங்களாவன:—சலனம் இன்மையும், சூக்கம் இன்மையும், பிந்தம் இன்மையும், பிரமேயம் இன்மையும் (அறியப்படாதது), மலம் இன்மையும், வாக்குக்கெட்டாமையும், சடம் இன்மையும், ஆமயம் இன்மையும் (நோயில்லாதது), சங்கம் இன்மையும், தூலம் இன்மையும் (கனமில்லாதது), அந்தரம் இன்மையும், அணு இன்மையும், ரூபம் இன்மையும், கண்டம் இன்மையும், சன்மம் இன்மையும், அந்தம் இன்மையும், நாசம் இன்மையும், குணம் இன்மையும், சகளம் இன்மையும், அவயவம் இன்மையும், ஆதி இன்மையும், சரீரம் இன்மையும், விகாரம் இன்மையும், துவிதம் இன்மையுமாம்." இன்னும் பலவகையுமுள்ளவாம்.

(உ-ம்.) பிரமநிச்சயத்திற்கு "...ப்பிரமாணத்தால் வஸ்து நிர்ணயங்கூடாதே, உற்றறிதார் ... முயற்சியால், குற்றமாங்குணவிசேடங்கூடாமலிருக்கையாலே, இற்றது ...தெட்டாதென்பதுமறிவாய்நீயே" என்றும்; "வாக்கியந்தனக்கெட்டாதவஸ்துவென்றுரைத்தவேதம், வாக்கியவிருத்தியா லவ்வஸ்துவைக்... என்றே" என்றும்; "தன்பதியல்லரப்பேரெட்டமையல்லனல்லனென்று..., அனபனைக்கேட்ட நேரமவனுவெட்கி மௌனமானாள், என்பதுபோலநீக்கிநிதன்றிதன்றெனச்சேடித்த, பின்பரப்பிரமந்தன்னைப்பேசாமற்பேசும்வேதம்" என்றும்; "இந்திரியங்களுக்கிராசனிதயமாமதினெண்ணங்கள், புந்திமனமுமெய்ந்நேபுறத்தகத்துலவியாடும்" என்றும்; "உன்முகம்போற் ... டிக்கொளொருமுகங்கண்டாற்போல், சின்மயவடிவின்சாயை சித்தம்புறப்புத்திதோன்றும், நிர்மலவிருத்தியந்தநிழல்வழியாயுலாவு... சன்மகன்மகனையிந்தைத்தானன்றேஞானமென்பார்" என்றும்; "புரிகின்றவிருத்தி யொன்றேபோது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "ஆணல்லன் பெண்ணல்லனலியுமல்லன், காணவுமாகாதுளனல்லனில்லன்" என்று சடகோபரும்; "உருவன் றருவன் றுளதன்றிலதன், றிருளன்றொளியன்றெனநின்றதுவே" என்று அருணகிரிநாதரும் சொல்லியிருப்பதையுங்காண்க. (குணபரியாயநாமங்கள் விலக்கு நாமங்களுக்கு) "நித்யம் பூரணமேகம்பரமார்த்தம்பரப்பிரம கிதானஞ்சாந்தம், சத்

தியங்கேவலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் ...ன் சாக்ஷியாத்மா, ...தம் ...யஞ் சனாதனஞ்சிவன் றத்துவம் விண்சோதியான்மா, மூர்த்தாவிபுருக்கும மென்றிவ்வண்ணம் விதருணங்களை மொழியும் வேதம்" என்றும்; "அசலநிரஞ்சன மபிர்தமப்பிரமேயம் விமலம் வசன... தம், அசடமநாமயசங்கமதூல நிரந்தரமகணுநிருபாகண்டம், அசமமநந்தமவிநாசிநிர்க்குண நிஷ்களநிரவயவமநாதி, அசரீரமவிகாரமத்து விதமெனவிலக்குமனேகமுண்டே" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "நித்தியமாய் நிர்மலமாய்க் கேவலமாய் நிராமயமாய் நிறைவாய் நீங்காச், சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறைகடராயெல்லாம்பற் றைத்திருந்த தராகமற்றியானந்தமயமாகி மனவாக்கெட்டாச், சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச் சிந்தை செய்வாம்" என்றும்; "நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்பநிர்விஷய கைவல்யமா - நிஷ்கள வசங்கசஞ்சல ரகிதநிர்வசன நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த, தற்பரவிஸ்வா தீதவ்யோம பரிபூரண சதானந்தஞானபகவ - சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்று நான்சர்வகாலமுநினைவேனோ, வ... கோசரநிவர்த்திபெறு மன்பருக்கானந்த பூர்த்தியான - வத்துவித நிச்சயசொரூப சாக்ஷாத்காரவனுபூதி... ஆதமுங், கற்பனைய... க்ஷீணமூக்கனுடன் படிறழக்கனவிலு... ருந்தருளவே - ... ரிய சிற்சுகோதயவிலாசத்து நிர்த்தமிடுகருணைக்... கடவுளே" என்றுந் தாயுமானசுவாமிகள் பாடலிலுமறிக.

சச்சிதானந்த ஒற்றுமையும், வியல்பும்.

சத்து, சித்து, ஆனந்தமென் மூன்றுபதமும் சச்சிதானந்தமெனப்படும். இத மூன்றுமியினும் ...றயாம்: சத்தென்பது:—தன் சரீரம் மாறிமாறி நசிக்கினுந் தானெப்பொழுதும் நசியாமலிருப்பதாம். ஆத்மா யிருள், சுழுத்தி, சூனியப்பிரகாசம், வஸ்துக்கள், இவைகளை யறிவாயிருந்து அதனை ... விடயங்களினத்தினு முள்ளப் பிரியம்நீங்கினுந் தன்னுடைம் நீங்காமையே ஆனந்தமாம்.

சத்து, சித்து, ஆனந்தமெனுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு பதமாயினு மவையுணர்த்தும் பொருள் ஒன்றான அத்துவித வஸ்துவெனப்படும். அதெப்படியெனில்:—சலமானதைப் படி குளிர்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மை யெனவும்; அக்கினியானது பிரகாசம், சூடு, சிகப்பு எனவும்; ஒரேபொருள் சொற்களினால் மூன்று பொருளாச்சுதோ அதுபோலவும்; கையமல்லி, கரையடி, புழக்கைகயெனுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு

[illegible] மங்களின் பொருளாரம் பானி, பின்னபாகு மெ லொன்றேயாலதுமேபு ரர்; ஓர் புருடனே பிதாமகன், தம்பி யெனா [illegible] சொற்றைலாற் சொல்லியவனமேக மாரும் லொருவனேயாவது போலுமாம். ஒருமலரில் வடிவமும், சுவையும், பரிசமும், ஒன்றாயிருந்தாலும் இந்திரியங்களால் [illegible] றுகெகர்ந்த வொவ்வொருவிடயந் தெரியுமே யல்லது ஒன்றிற்குமற்றொன்றின் விடயந்தெரியமாட்டாதது போல சச்சிதானந்தவியல்புகள் ஆத்மஸ்வரூபமானாலும் சக த்துருவ்யானவிருத்தியின் வேற்றுமையால் வேறுபட்டிருக்கு மென்றும்; மன் கல், முதலிய மூடவிருத்தியான தமோகுணத் தில்சத்தும், காமமுதலியகோரவிருத்தியான ரசோகுணத்தில் சத்தும், சித்தும், ஒழிவுமுதலிய சாந்தவிருத்தியான சத்துவ குணத்தில் ஆனந்தமுமுதிக்கு மெனவும்படும். அவர்தசட ஆக்க வியர்த்திபில்லாமையால் சத்தாம். சடத்தின்விலட்சண மானபிரகாசமாகலின் சித்தாம். அக்கத்தின்வேறாய முக்கிய பிரீதிக்குவிஷயமாகலின் ஆனந்தமாம்.

[illegible]ங்களிலுண்டாகும் பிரியம் நிலையின்றி யாருமாம். ஆத்மாவிடத்திலுள்ள பிரிய மெருக்காலு மாறாதாம். தனங் களின் [illegible]த்திரன் பிரியமாம். புத்திரனிலுந்தேகம்பிரியமாம். தேகத்திலும் இந்திரியம் பிரியமாம். இந்திரியங்களிலும்சீவன் பிரியமாம் [illegible]லும்கூடஸ்தன் பிரியமாம். ஆத்மபிரியமே முக்கியமெனப்படும்.

(உ - ம்.) "தன்மாயவுடல் கெடினுமிவணிருப்பது கொண்டு சத் தென்பதோக்கும்" என்றும்; "மருளாமலிருளோயும் [illegible] யுங்கெலி யின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே" என்றும்; "அரு[illegible] சுகத்தில்வருமாதலா லானந்தமா" என்றும்; "ஒளிபிளகல் வெண்மை யென்ற பதங்களிறுள்ள மூன்றுகூறுயிற்றே, வொளிதவனொரு செம் மையென்ற பதங்களாலக்கினியுமொருமூன்றுமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடபிடமெனப்பிரித்து விலக்கிவேதம், எரிதறிய மூர ண்மொழிந்த சத்தாதியெனும்பிரமமேகந்தானே" என்றும்; "இன்ன வகைவிதிவிலக்கு குணங்கணன்றுச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்ன பொருளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொரு ளைச் சொல்லுஞ்சொற்கள், பின்னபதமாமதனாற் சத்தாதிகுணப் பொருளாம் பிரமமேகம், அன்னபொருளொருமையறிந்தகண்டபரி

[illegible]ரணமாயாவாய்மையே" என்றும்; "தாக்கபவெப்பொருளிலும் மனம் பிரியமாந்தயலிலுமுடலில் பிரியமாம், அந்த [illegible]பிரியம் [illegible] பிரியமாம் [illegible]ரண மதனிலும்பிரியமும்பராம், [illegible]ளிலாம் வெருபிரிய மின்மை விலித்தவன்மை முக்கியம், ஏகத்திருற் கொளாமித்தை [illegible]மூன்று மொன்றிமெறன்றதிகமாமே" என்றும்; "தாமத மிச்சதஞ்சாத்துவித முக்குணத்தால் வரும்விருத்திமூன்றும், [illegible] வைகண்மூடமுங்கோரமுஞ் சாந்தமும் மயிதானமாகும்" என்றும்; "சடமான மூடத்துருக்கல்லுமண்களிற் சத்தொன்றுமேதோன்று மால், விடமானகாமாதிகோரத்திலானந்தம்விலாயா [illegible]மைந்தவைக ளாம், இடமானவொழிவாதிசாந்தத்தில்சச்சிதானந்தமூவிறும்வெ ளியாம், மடமானமூடங்கள் கோரங்கள் விசொந்தமனமாகிலானந் தமே" என்றும்; "உருவங்களிரதங்கள் பரிசங்கள் [illegible]பூவிலொன் ருருமென்றாலுமே, காணங்களோ ரொன்றிலேரொன்றதெரியுங் [illegible] கனன்றிலாராதுகாண், அருமந்தசச்சிதானந்தசுபாவங்களான் மாவின்வடிவாகிலும், பிரபஞ்சமபமாம்விருத்திபேதத்திறைந்தேதங் களாமைந்தமே" என்றுங் கைவல்லிய நவநீதத்திற்காண்க.

சுத்தப்பிரமம் பரப்பிரமமென்பது.

சுத்தப்பிரமமாகிய சர்வசாட்சியினிடத்திலே அக்கினி யிற் சூடுபோலவபின்னமாகவிருக்கின்ற ஒருசத்தியுண்டாம். அந்தச்சத்திபிரமத்தினிடமே லயமாய் அப்பிரமம் [illegible] நிற்குணத்தில் நிற்கையினாதற்குச் சுத்தப்பிரமமென்றும், [illegible] தச்சத்திவிசிருப்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கையிலப் பிரமத்தினிடத்தில் பசவியாபகமுண்டா[illegible]சுத்தபிரம மெனும் பெயர்போய்ப் பரப்பிரமமென்று பெயராமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "பெயருருவமின்றியொன்றாயிரண்டற்றதாம் பிர [illegible] சுத்தபிரமத்தினிடத்தே, யுமருக்கனிடத்தன [illegible] லொழிதோங்க பின்னமாகவோர்சத்தியுளதாமச்சத்தி [illegible] முக்குணங்களிலடங்கிதல் போன்றே யப்பிரமத்தினிடத் [illegible] பிரமந்தானும், [illegible]கையிலே யப்பிரமத்தின் [illegible] பெயர்தான் உறுத்த சுத்தப்பிரமமெனச் செப்புவர் பெரியோர்" என்றும்; [illegible] சுபருமமாக்கே, [illegible] சத்திவெளிக்கொண்டே யெழுந்தசுத்தப்பிரமத்தை வியாபிக்குந்தரு ணத், தழுக்ககலப்பிரமத்தினிடம் பரவியாபகமுண்டாக [illegible] பிரமமெனவும் சுத்தப்பிரமமெனும் பெயர்போய், [illegible]

ங்குமென்றே மறையந்தமுணர்ந்தவர்கள் வகுத்துரைத்தாரன்றே" என்றும் ஞானநுபவசாரத்திலும், நானாசீவவாதக்கட்டளையிலுமறிக.

பதிநிச்சயம். (சைவசித்தாந்தம்)

பதிமுதலொன்றே. அப்பதியாகிய பரமேஸ்வரன் நித்திய சர்வவியாபக சித்ரூபநிர்விகாரியென்றும்; சந்நிதிமாத்திரத்தாலே பிரபஞ்சஞ் சீவித்தொழிற்படுமென்றும் வேதங்கள் கூறுமாம். எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருந்தாலும் இவ்விறைவனுக்கு அசேதனமாயுள்ள மாயாசம்பந்தமில்லையாம். பஞ்சகிருத்தியமாகிய கிருத்தியம் பண்ணுவனும். பரமேஸ்வரன் சர்வ ஆன்மாக்களிடத்திலும் வியாபித்து உயிர்க்குயிராயும், அறிவுக்கறிவாயும், நின்று சர்வத்தையு முள்ளே யுணர்த்துவனென்றும்; மனோவாக்குக்கெட்டாத ஞானசொரூபியென்றும்; தனக்குச் சமமான முத்தியைக் கொடுப்பவனென்றும்; அவனுடைய அருளாதாரகமாய் நின்று சுவானுபூதியாலவனையறிவதன்றி மற்றவற்றாற் காணப்படானென்றும்; ஆன்மபோதத்தாலவனையறியப்படாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஈஸ்வரன் அறிபொருள்-சத்தாதலால், பக்குவான்மாக்கள் சத்போதமாகவும் வாக்குமனோதீதகோசரமாகவுந் தமக்குவேறற அவனையறிவர்களென்றும்; ஆன்மபோதத்தாலேசுட்டறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அசத்தாதலால் வைசடமாயழிந்துபோகுமென்றும்; அறியப்படாத பொருளெல்லாம் ஆகாயபுட்பமும், முயற்கொம்பும் போலில்லாத பொருளாய்விடுமென்றும்; அறியப்பட்ட பொருள் அறியப்படாத பொருளிரண்டிற்கும் வேறாய், பரிபூரணமாய், சிவன் சைதன்னியசொரூபனாய்ப் பிரிவின்றி நிற்பவனென்றும்; அவன் சர்வான்மாக்களிடத்தும் எள்ளுக்குளெண்ணெய்போலக் கலந்து வியாபித்து உயிராய் நின்றறிவிக்கையினாலே இந்த வான்மாதானே சிவமுமாமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வனுந் தோய்வின்றித்தானே சொப்பிரகாசமாய் நிற்குந் தன்னுண்மையிற் சிவமெனவும்; உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய் அவ்வாறுயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையிற் சத்தியெனவும்; தாதான்மியத்தானிருந்திறப்பட்டு பின் ஐந்தொழிற்செய்யுந் தன்மையிற்பதி

யெனவும் பெயர்பெற்று நிற்பனென்னவும் சிவாகமநூலுணர்ந்தோர் பகுத்தோதினரெனப்படும்.

(உ-ம்) "இறைவன்றன் சந்நிதிக்கணுலகின்றன் சேட்டையென்னு, மறைகளுமறைந்தாய் மாயைமருவிடான் சிவனவன்க, ணுனைத்தாய தத்சதனத்தா லுருவுடையுயிர் கட்கெல்லா, நிறைபரன் சன்னிதிக்கணீடுணர் வுதிக்குமன்றே" என்றும்; "ஐந்தூகலமிகு தொழில்களோடு நாடகநடிப்புநாதன்" என்றும்; "விரிந்திடு மூணர் வுங்கூட்டி வீட்டையுமளிப்பன் மேலோன்" என்றும்; "அறிவொருளசித்தசத்தா மறியார தின்றுமெங்கும், செறிசிவமிரண்டு மின்றிச் சித்தொடுசத்தாய்நிற்ப, னெறிதருஞ்சத்தின்முன்ன ரசத்தெலாநின்றிடாவே" என்றும்; "வைத்திடுஞ் சத்தேயாகுமனுத்தொடு வாக்கிறந்த, சித்துருவது வசித்தாமனத்தினுற் றேர்வதெல்லாம்" என்றும்; "அறிபவனருளினாலே யந்நியமாகக்காண்ப, னறிபொருளறிவிலாய் வேறா யறிவருளுருவாய் நிற்கும்" என்றும்; "தன்னறிவத்தாற்காணுந் தகைமையனல்லனீசன்" என்றும்; "இன்றனன் வேறாய்த் தன்னினீங்கிடா நிலைமையாலே, பின்றியவுணர்வுக் கெட்டாப் பெருமையனறிவினுள்ளே, யென்றுநின்றிடுதலாலே யிவனவனென்னலாமே" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரினும்; "அதுவென்னுமொன்றன்றது வன்றிவேறு யதுவென்றறிவறிவு மின்றேயதுவென், றறியவிரண்டல்லனாங் கறிவுநிற்ற, லறியுமறிவே சிவமாம்" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "வழித்தலைப்படுவான் முயலின்றேனுன்னைப் போலென்னைப்பாவிக்கமாட்டேன்" என்றும்; "ஆனந்த வார்கழலே யொப்பறநகவொப்பிலி வித்தவுள்ளத்தாருள்ளிருக்கும்" என்றும்; "என்னைப்புன்னிலொன்றுய்வித்து" என்றும் தேவாரம், திருவாசகம்; அலங்காரத்திலும். "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமாயானந்த பூர்த்தியாகி - யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே யகிலாண்ட கோடியெல்லாந், தங்கும்படிக்கிச்சைவைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததெது மனவாக்கினிற் - றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென், றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது வெங்கணும் பெருவழக்கா-யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற், கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெது வது கருத்திற்கிசைந்ததுவே - கண்டனவெலா மோனவுருவெளியதாகவுங் கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்" என்று, தாயுமானஸ்வாமி பாடலினுங் காண்க. (அநாதி முத்தசித்துருவாகிய முதல்வன் [illegible]). "உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமா யொளியாயோங்கி, யலகிலாவுயிர்கள். கன்மத்தாணையினமர்ந்து செல்லத், தலைவனாயிவற்றின்றன்மை

னைச்செய்தலின்றித்தானே; சிவனுஞ்சிரமலனுமின்றான நீங்காதெய்தும்" என்றுசிவஞானசித்தியாரினும்; "சித்ரூபமாத்மசொரூபம் த்ருக்கிரியாகுணலக்ஷிதம், ஞானைஸ்வர்யதஸ்யாபி - ஸ்வரூபம் த்ருக்கிரியாத்மிகம், சைதன்னியம் த்ருக்கிரியாரூபத்தஸ்த் யாத்மநிசர்வதா, சர்வதச்சயதோ முக்தெள ஸ்ரூயதே ஸர்வதோ முகம், அநாதிமலோபேதஸ் ஸகலக்ருத்ஸர்வவித்சிவ" என்றவசனத்தையுமறிக.

பாச, பசு, பதிஞான வியல்புகளாவன.

பாசஞானமாவது:—நாலுவேதங்கள், நூல் சாஸ்திரங்கள், ஸ்மிருதி, புராணங்கள், பலகலைஞானங்கள், உச்சரிக்கத்தக்க வசனையகந்திரங்கள், வைகரி முதலாக நாலுவாக்குகளும், எல்லாத்தாக்குமேலான நாதமீறுகவுண்டாகப்பட்டவிவையெல்லாம் ஆன்மபோதத்தினால் அதாவது, அதோபரமாயிருவண்டாகிய திருவிதகரணங்களா லாராய்ந்தறிகையினாலே பாசஞானமாம்.

பசுஞானமாவது:—எல்லாதத்துவங்களுக்குமூன்றாவிடத்து ஆசையின்மிருதியினாலே நானேகர்த்தா அதாவது நான் பிரமமென்று சொல்லப்பட்டவற்றை, அன்னமாக்கத் தேடாகவொருசரீரத்திலே கூடிநின்று, ஒன்றையறிப்பிட்டு வெவ்வேறிந்திரியங்களினாலே வெவ்வேறு விஷயங்களையுணர்ந்து நிற்கையால் பசுஞானமாம்.

பதிஞானமாவது:—சிவபரமஞான சொரூபியாகியபரமேசுவரன் தன்னுடையஞானசக்தியினாலே சர்வத்தையு மேககாலத்திலே ஒருவரறியாமல் தனக்குள்ளாகியல்பாகத்தானேயறிந்து நிற்பதால், சிவன், பதிஞானமாம். பிரகாசத்தைப் பெற்றவர்கள் ஞானதிருஷ்டியாற் காண்பார்களென்னப்படும். பாசபசுஞானமிரண்டும் முத்திக்குக் காரணமன்றெனப்படும்.

(உ - ம்.) "வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம்விரும்பசபைவைகரியாதிச்சிறந்தகன்மேலா, நாதமுடிவான வெல்லாம் பாசஞான மறுகியான்மாவிவை நிழ்நாடவாமே, காதலினா லுன்பிரமமென்றஞானங் கருதுபசுஞான மிவனுடலிற்கட்டுண், டேர்நிலைணர்ந்தொன்றொன்றா வுணர்ந்திடலாற் பசுவதென்றாகச் சிவனியல் பிறனுணர்ந்திவெங்கானே" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

44

சைவமென்பது.

சைவமென்னும் பதத்துக்குப்பொருள் அறிஞர்-சிவத்தோடு சம்பந்தமென அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். ஆகமங்களிற் சொல்லியபடி ஞானாசாரியரிடத்தில் தீக்ஷையைப்பெற்று சரியை, கிரியை, யோக, மிவைகளின்வழிநின்றனுட்டித்து, அம்முதிர்ச்சியினாலே ஞானமுண்டாயந்தஞானத்தினாலே சிவனுடைய சீர்பாதத்தை யிறவாடறச்சென்று பொருந்துவர்களெனப்படும்.

(உ - ம்.) "சைவஞ் சிவத்துடனே சம்மந்தமாதலெனக், சைவாகமமுரைக்குஞ் சத்தியங்கேள் - செவ்விதாய், நீங்காமீதுட்புறம்பு நீங்காத நற்சிவனை, நீங்காமை சைவமென" என்று அத்துவிதக்கலிவெண்பாவினும்; "சைவசமயமே சமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக், கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறிபுகுதவேண்டா முத்திதரும், தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே" என்று தாயுமானசுவாமிகளும்; "புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன் மிருதிவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத், திறத்தடைவரிதற்சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்" என்று சிவஞானசித்தியாரினுங் காண்க.

வீரசைவம்.

தொந்தத்தசியென்னு மகாவாக்கியத்தைத் தாழ்வி யிராநின்ற வாதுளாகம முக்கியவற்றில் ஜாதிக்கும் சைவமானது சாமான்னியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவம், வீரசைவமென நான்குபிரகாரமாம். சாமான்னியாதிசைவமூன்றும் பூர்வபாகமென்றும்; வீரசைவம் உத்தரபாகமென்றும், அங்கலிங்கசையோக வீரசைவமென்றுஞ் சொல்லப்படும். பசுவால்லாத மந்தாதிகாரிகளனுட்டித்துய்தற் காரணபாகர் சாமானியாதிசைவ மூன்றையும் பூர்வபாகமாகவும், சத்திநிபாதராகிய மோக்ஷாதிகாரிகளனுட்டித்துய்தற்காரணமாகிய நான்காவதான வீரசைவத்தை யுத்தரபாகமாகவுஞ்சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "உரைக்கு மெச்சமயத்திற்கு முத்தராபாகஞ் சைவந், தரிக்குமச்சைவத்திற்குத்தரமென வீரசைவம்; தெரிக்குங் காமிகாதி மொத்தினிற் றிகழுங்கண்டாய், மக்குறத்திலம்பரற்றமடி மலர்த்தடங்களல்லாய்" என்னுமிப்புலிக்கவியிலேயிதுவும்; இருக்குமுன் நான்கின் என்றபாடத்தில் "இருக்குகளின்றி யங்கலிங்கைக்கியஞ் செப்பிடு முத்தராபாகம்" என்றும் சுத்தசாதகத்திலுங்காண்க.

அஷ்டாவரணங்களாவன: பரமசிவன் அருளே திருமேனியாகக் கொள்ளப்பட்ட, லய, போக, அதிகார, சத்தி, யுக்த, பிரவர்த்தராய், சிவன், சதாசிவன், சகலநிஷ்களர், [illegible]ட்களும், நிட்களரும், சகளரூபமாயுள்ள; இஷ்டப்பிராண பாவமென் னுந் திருநாமத்தினையுடைய சிவலிங்கங்களை வாதுளாகம விதிப்படி மந்திரக்கிரியா வேத தீக்ஷைகளாற் பிரதிட்டை செய்து, அவ்விருந்த கலந்தற்சிவிருத்திநி, ஆதி, சூட்சும, காரணதேகங்களில் விட்டுநீங்காத பிராணத்தம் பூர்த்தாய் வரப் பட்ட யாதொரு விடயங்களினாலான ரூபு, ருசி, திருத்தியென்னு மூன்றினையும் பகுத்து [illegible]தஞ்செய்து, அச்சிவப்பிரசாதத்தியும், அதினால் ஆன்மாவான சிவாவனானிய சம்பந்தவாழ்வும் வுண்டாகுமெனப்படும்.

லிங்கதாரணம்: கன்னிகைக்கு மங்கலியமான திருமாங் கலியமே புருடனுக்குரியவளென்பதைக் காட்டுவது போல, சிவலிங்கதாரணம் சம்பந்தமே சைவமென்னும் பொருளைக் காட்டுவதனைவும் சகலசாதியினருக்கு லிங்கதாரணஞ் சைவத்திற் சொல்லுமெனவும்படும்.

(உ - ம்.) "பூவர்ட பதிவாளது பெற்பூடைய நாயகனுக்கின் னுரிய வென்றுறுதிவிட்டனவே - மின்வொருவன், பாரியென மங்கிலியம் பண்ணுதல்போலங்க, காரணத்தாற்சைவனென்றுகாண்" என்று அத்துவிதவெண்பாவிலறிக.

விபூதிருத்திராட்சம்:— உட்சமயமான சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மாயாவிரதம், காளாமுகமென்னு மாறுக் குள், சரியையாதிகளன்குபாதத்திலையுடையோர்க்கும், பொது வானதென்னும், சுத்திசெய்யுமென்னும், முத்திக்கேதுவாகிய பரிபாகத்தைச் செய்யுமென்னுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "நீறுடனே கண்டிகைக்கலின்ற சிவசம்பந்தம், பேதகம்போ வென்னிலதுபேசக்கேள்-கூறுகின்ற, மந்திரமுங்கோமயமுமா கிலஞ்சுத்திசெய்ய, வந்ததுபோன்மற்றமதி" என்றுஅத்துவித வெண்பாவிலறிக.

சாமவேதமகாவாக்கியம் (வீரசைவக்கோள்கை.)

தொந்தந்தசியென்னும் மகாவாக்கியத்தைத் தாழனியிரா னின்ற வாதுளாகமம், வீராகமம், மகுடாகமம், அசிந்தியாகமம், காமிகாகமம், முதலியவற்றில் தொம்பதார்த்தமான சீவன், தற்பதார்த்தமான அருள், அசிபதார்த்தமான சிவலிங்கத் துக்குடனாயிருந்தலறுதிசித்தமென்னும்; இவ்வுடலுக்குமுயி ருக்கும் விட்டுநீங்காத சையோகசம்பந்தமிருக்கதல்போல அவ் விங்கமும் [illegible]ங்கமு மிரண்டறச்சிவாத்துவிதமாகச் சையோகித் திருப்பதே சிவசம்பந்தமென்று பிரதிபாதிக்கின்றனவாம்.

(உ - ம்.) "முற்பதமான தொம்பதப்பசுவே மூடிருளிங்கிச் சுத்தமதாய், நிற்பதமானதற்பதவருளிற் பிறங்குறந்தானமிய மடைந்தே, சிற்பதமானவசிபதசிவத்தைச் சேர்ந்ததற் சங்கமாய் நின்றால், மற்பதமுத்தி முடிந்ததுவாகு முற்றவைதனினிற்சிற்குறை யே" என்று சுத்தசாதகத்திலறிக.

மாயாவாதி முதலாயினோர்கோள்கை வித்தியாசமென்றறு.

கூடத்த பிரம ஐக்கியமென்று மகாவாக்கியத்திற்றிப் பொருள்கோடல், அறுவேதவுபநிடதங்களைக் கூர்ந்து விசாரித்தறியாத மாயாவாதி முதலாயினோர் புத்திமயக்கத்தாலன்றி வாம் பொருள்கோடலேயன்றி, சற்குருகடாக்ஷமுபெற்றவு ணருமெய்யறிவாளராகிய சைவாசிரியாது கொள்கையன் றெ ன்பதாம், தின்மலனை, திருவருளுங்குமுதன்மையான், சிவத் திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் வுயிருமுடலும்போலுங்கண்ணொளியு மாதித்தியவொளியும்போலும் பிரகாசமற்ற வத்துவிதசம்பந்த மேயுயிர்க்குறுதியான சிவசம்பந்தமாம்.

(உ - ம்.) "கங்கையுமிடைச் சேதுமொன்றுங்கொன்றுசைவி ட்டது விட்டதொக்கு, மிங்ஙனங்குற்றமும் மொருவனுக்போல விடைவிடாதது விடாதொக்கு, மெய்ஞ்ஞமலது பிவறு மற்றிடை விட்டிடை விடாதிருத்தலங்கே, தங்கவவ்விக்குப் போக்கிடு மருத்தக் தோன்றிடா மறைநெறியோர்க்கே" என்றும், "சிவனது பாதிபீசனதுபாதிதீர்ந்து நித்திரண்டதுமொன்றே, பாவது விட்டு

விடாதலக்கணையென்றறைந் திடிற்பந்தமோரிரண்டு,மேவலோங்கல்
விட்டலக்கணையாம் விளங்குஞ் சித்திரவேடுமொன்றே, யாவது
விடாதலக்கணையாகு முதற்றேமெலிலக்கணையின்றும்" என்றும்;
"விட்டலக்கணையும் விடாதலக்கணையும் விட்டுவிடாதலக்கணையும்,
இட்டமதுநாவே தோந்திடும் பந்தந் தீர்ந்திடல் விட்டலக்கணையா,
மிட்டநல்லதிட்டானம் மதுதாருயிருத்தலே விடாதலக்கணையா,
மெட்டாறு சிவத்துக்கங்கமாயிருத்தல் விட்டு விடாத லக்கணையே"
என்றும் சுத்தசாதகத்திலும்; "பேதமேலேகதேசமுத்தியிற் பிரா
ணனுமேக, வாதமுமயக்கஞ்செய்யுமவின நாசகனுமொன்றே, வாதி
லாவிரண்டுமெல்லவபேதமேயமலனுவி, வேதகரஞ்சியுங்கண்ணும்வே
றனுவொன்றுமென்னுர்" என்று சிவதருமோத்தரத்திலுங்காண்க.

சாமவேத மகாவாக்கியம் (சைவசித்தாந்தக்கொள்கை.)

ஆன்மாவுக்கும் சிவனுக்குமிருக்கிற வயிக்கியத்தையறியாமலிம்மாயாவாதியொன்றென்றுசொல்லுவதெப்படிகூடும். அத்துவிதமென்ற சொற்பொருளைமுன்னே ஆசிரியர்கள்சொன்ன முறைமையில் விசாரிக்க, அத்துவயமென்ற சொற்பொருளையு மவ்வாறே விசாரித்தறிக. அநாதிமலமுத்தனும் தனக்கொப்பொருவருமில்லாதவனென்று வேதமெடுத்துக்கூறும் வுண்மைப் பொருளையறியாமல் நின்மலனுகிய பரமசிவனையும் சகலனுகிய வான்மாவையும் அவித்தையாகிய மலத்தையும் ஒன்றென்று கூறுவது கூடாதாகுமாம், எல்லைவான்மாக்களுமவனுக்கு வடிவாகவும் அச்சிவனைவ்வடிவுக்கு மூர்த்திமானுகவுமிருக்கிற முறைமையை விசாரித்தறிந்தாலந்தவஞ்ஞானம் நீங்குமாம். ஆசாரியனைத்தேடி, தற்பதமாகியசிவனையுந்தொம்பதமாகிய வான்மாவையும் அசிபதத்தா லயிக்கியஞ்செய்யப்பண்ட வுபதேசமிலைத்தால் பொல்லாத அஞ்ஞானம்போக்கிச் சித்தியையடையுமோபிரமம் இதையறிக. தத்வமசியைத்தை ஒன்றென்பதானுல் தன்னிடத்து விளங்கிய வனுபவத்துக்கு மாறுபாடாய்விடுமாம். அண்டசமூசவியநால்வகைதோற்றமும் அவனிடத்திற்றோன்றியதல்ல அதற்கு அவன் பின்னமென்று யார்கொண்டவர்கள்; அவர்களை சரீரபந்தம்நீங்கினவர்கள். பரம்சிவன்சிறபாதமடைந்தவர்களென்பதாம். ஆன்மாவும்சிவனும் ஒன்றல்ல இரண்டுமல்லவென்று வேதாகமங்களெல்லாமவர்களிருக்கின்ற வயிக்கியத்தினுல்அபேதமென்றே

சொல்லுமாம். இப்படிவிவேகித்து பிரத்திய (அறிவு) மென்னுஞ்சாத்திரத்தினுலே இதற்கு வயிக்கியமென்றபதத்தின் அருத்தத்தைதமென்றென்று சொல்லுவர்களாம். மாறுமம்கிழுமொன்றென்று சொல்லப்படமாட்டா, அல்லது இரண்டென்றுஞ் சொல்லப்படமாட்டா, ஒன்றுக்கொன்று இப்படி பிரிக்கப்படாததுபோல பரமசிவனும் ஆன்மாவுமிப்படிபிரிக்கப்படாமலிருக்கிற வயிக்கியத்தை விசாரித்தறியாதவர்கள் சொல்லுஞ் சித்தாந்தமெல்லாம் ஏகதேசமேயென்றும்; அறிவில்லாதவர்களே சிவனும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பார்களென்றும்; வியாமயகவான் முதலாயினோரால் சொல்லப்பட்ட குற்றம்மைமந்த சாத்திராதி யதனுண்மையை யறிந்தார்களேயானுலுமவர்களறிவு விளங்கினவரேயல்லவென்று நிச்சயமாயறியவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "மோசகனுயிர்க்கிருளாதிமலமுத்தன், பேசமியல்
வேதமொழி பெற்றுமறிவற்றூர், மாதறிவினுரிலர்கண்மற்றைறையியல்
பெற்றூர், தேசிலருணர்ச்சியினு மென்றறிகதிண்ணம்" என்றும்;
"பொத்தையுடலூறு மறவேயருள்புரிந்து, தத்துவமசிப்பொருடரு
ங்குரவனுரென், றத்தவுதயத்து மலமாசினையறுத்தேசித்திபெறு
மோபிரமமென்கொலிதுசெப்பாய்," "விண்டனுபவத்தெழுவிருந்த
மொழுவாயு, மண்டமவனன்றவன தாகமயலென்றே, கொண்டவர்
கள் விண்பவர்கள்கூடினர்களாகும், பிண்டபராபரனிணைக்கமல
பாதம்" என்றும்; "ஏகமென்றிரைவனுவியிரண்டுமென்றபேதமென்
றே,யாகமவேதமெல்லாமயிக்கியபதத்தினுலே,யூகமுள்ளவாகமுன்
னித்துணைத்திடும்பிரத்தியாயத், தாசுமற்றொன்றென்ப ரயிக்கிய
பதார்த்தருணர்" என்றும்; "தருநிழலொன்றோவன்றேதனித்திரு
பொருளோவன்றே, பரமனுமுயிருமிந்தப்படியெனவபேதம்பாரார்"
என்றும் சிவதருமோத்தரத்திலும்; "தொம்பதந்தற்பதந்தொன்முற்
றுரியம்போ, நம்பியமுன்றீந்துரியத்து நற்றூ, வம்புவியுண்ணவதி
ருக்கத்தப்பாலைச், செம்பொருளாண்டருள் சீர்நந்திதானே" என்று
திருமந்திரத்திலுங்காண்க.

சத்தியென்பது (சித்தாந்தம்.)

சத்தியென்பது தனியே ஒருமுதலல்ல. சூரியனுங்கிரணமும்போல தடையற்ற ஞானமெனப்படும். முதல்வனுடைய பராசத்தி யொன்றே ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி என ஐந்தாம். அவ்வக்காரிய பேதத்தாலும்

வியாபாரத்தாலும் பலவிதமுமாகுமாம். சத்தியின் ஸ்வரூபமாவதேதெனில் அறிந்தும், அறிவித்தும் நிற்பதாகிய ஞானசத்தி யொன்றேயாம். ஞானமேயானபோது சிவமெனவும், கிரியையாய் வியாபிக்கும்போது சத்தியெனவும், ஞானம் கிரியையிரண்டுமொத்து வியாபிக்கையில் சதாசிவமெனவும், ஞானங்குறைந்து கிரியைமேலிட்டு வியாபிக்கும்போது மகேஸ்வரனெனவும், கிரியை குறைந்து ஞானமேறி வியாபிக்கும்போது சுத்தவித்தையெனவும், ஐவகையாகச் சொல்லப்படும். இந்த ஐந்தும் முதல்வனுக்கு தன் ஸ்வதந்திரமாகிய அனுஷ்டானமாயிருப்பதால் சுத்ததத்துவங்களெனவும், சத்திக்காரம்பிரமெனவும், ஆதேயம் உலகமெனவும்படும். அருளென்பது சிவசத்தியாம். எல்லாவடிவங்களுஞ் சத்தி ஸ்வரூபங்களாம். அந்தச்சத்தியே சத்தனாகிய சிவனுக்குச் சத்தியாதலால் சிவசங்கற்பமெல்லாவற்றையும் சத்தியே யுண்டுபண்ணுமாம். சிவத்துக்கு சத்தி, நாதத்துக்கு விந்துசத்தி, சதாசிவனுக்கு மனோன்மணி, மகேஸ்வரனுக்கு மகேசை, ருத்திரனுக்கு கௌரி, மாயனுக்கு திரு, பிரமனுக்கு வாணி, இவ்வாறு சத்திகளாம். சிவன் எத்திறமாக நிற்பனோ அந்தச்சத்தியும் அத்திறமாக நிற்பளாம். சிருஷ்டி, திதி, சங்காரமென்னு முத்தொழிலுக்கேதுவாகிய பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்னு மூர்த்திகளாகவு மின்னமனந்த மூர்த்திகளாகவும் அம்மையு மெனப்படும்.

(உ-ம்.) "சத்திதன் வடிவேதென்னிற் றடையிலா ஞானமாகு" மென்றும்; "ஒன்றதாயனேக சத்தியுடையதாயுட் ஞெயாதி" என்றுந் திருவினை இராவணுதிகன்ற பாடத்தில்: "வரும்வடிவெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங்காழ்ப்புப் பிருமையும் போலமின்னிச் சிவத்தினோ டொன்றேநிற்கும்" என்றும்; "சத்திதானுதனாதி தனிகுஞ் சிவமுமத்த, சத்தியானதியாகுந்தரும் வடிவான வெல்லாஞ் சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச், சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்திதானே" என்றும், "சத்தியாய் விந்துசத்தியாய் மனோன்மணி தானாகி, யொத்துறுமகேசையாகி யுமைதிருவாணியாகி, வைத்துறுஞ் சிவாதிக்கிவன் வருஞ்சத்தியொருத்தியாகு மெத்திறநின்றா னீசனத்திறமவளு நிற்பள்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; சுத்தமாஞ் சத்தி ஞானசுடராகு மென்றபாடத்தில் "இரவி காட்டுமவன் றெளிபோன் மயிர்..."

என்று சிவப்பிரகாசத்திலும்; "எட்டுருவமைந்தொழிலுமிச்சைவடிவும் பயனும், சுட்டரிய ஆரணமும் சுட்டதலும்-நிட்டைகளும், உன்னிமைப்பின்பழுதித்தொடங்கு மொன்றிரண்டும், தன்னருட்கேயாந்தனை" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலுங் காண்க.

மாயை (சித்தாந்தம்.)

மாயையென்பது, ஆன்மாவின் விபுத்வத்தை யாவரித்து ஏகதேசவர்த்தியாகப் பண்ணுகையால் சம்பந்தமாம். பொய்மையுண்டாக்குகிற பேராகத்தைப்பண்ணுவதாகுமாம். அசத்தியத்தை மெய்யெனப்பண்ணி தனுவாதிகளிடத்துண்டாகிய குணதோடங்களைக் காட்டாமல் அசுசியை சுசியென்று மறைத்துநின்று மயிலுக்கியும் மயக்குகையுமாம். நெல்லுக்குண்டாகிய முளைபோலவாணவமும், தவிடுபோல மாயையும், உமிபோல காமியமும், ஆகிய மூன்றுமலங்களும் மயக்கத்தைச் செய்து ஆன்மரூபத்தை மறைத்திருக்குமாம். கன்மமலம் போகம், மாயாமலம் பந்தம், ஆணவமலம் போக்த்ருத்வமாம். இவனுடைய தரிசனமாகவொட்டாமல் மறைக்கையால் திரோதாயிமலமெனப்படும். மாயையின் காரியமாகிய கலைமுதலிய தத்துவசமூகங்கள் மாயேயமலமெனும் பெயரைப் பொருந்துமாம். ஆன்மா இந்தப்பஞ்சமலங்களையும் பொருந்தி [illegible], அர்த்தாவினுடைய வாக்கினையாலே கொள் [illegible] போலவும், தாற்றுடிபோலவும், இமைத்து விழிக்கும் மாத்திரத்திலே சுத்திவருமெனப்படும். அது நித்தியமாயும், உலகிற்கு முதற்காரணமாயும், அசித்தாயும், சடமாயும், எவ்விடத்தும் வியாபகமாயும், முதல்வனுக்கோர் பரிக்கிரக சத்தியாயும், ஆன்மாக்களுக்கு மாயேயமான தனுவாதிகளையுண்டாக்குவதாயு மிருக்குமாம்.

(உ-ம்.) "தோற்றமும் நிலையுமீறும் மாயையின் தொழிலதன்றே; சாற்றிடு மலவிகாரசாதியுக்களாக, வேற்றதேன்றின்றது [illegible] மில்லதேவில்லையாகு மாற்றமேறங்கு [illegible] மாயையைமற்றிடாபே" என்றும், "நித்தியமாயருவாயேகமிலயமாயுலகத்துக்கோர் வித்துமாய்ச் சித்தாய் எங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர் சத்தியாய்ப் புவனபோகந்தனுகரணமுயிர்க்காய் வைத்ததோர்மலமாய்மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரிலும்

வேதாந்தம் (சத்தி.)

இந்திரஜாலஞ் செய்வோன் தனது வினோதக்காட்சிகளைக் காட்டுவதற்குமுன், கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அருவமாய் நின்ற தனது வித்தைகளெங்ஙனங் காணப்படும். பிரத்யட்சத்தில் பலபல விசித்திரங்களான கந்தர்ப்ப சேனைகளாயவன் வித்தைகள் தோன்றியபின்பார்வருக்குங் காணப்படுவதுபோல, பிரமத்துக்குரிய சத்திகளனந்தமாயிருக்குமென்றும், அதைக் கண்டுபிடித்தல் கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்திரஜாலக்காரன் பிரமமாயும், விளங்கும் வித்தைகளவனது சத்திகளாகவும், கந்தர்ப்பசேனைகள் பஞ்சபூதங்களாகவும், உபமான உபமேயங்களாலுமறிக. அதிசூட்சமமான வித்தைகளெல்லாம் அறிவினுட்பமேலிடமேலிட கண்டுகொண்டேவருவதை பிரத்யட்சத்தினுமறியலாம். அதெப்படியெனில் சத்தியானது அதனைக்காட்டிய ஜாலக்காரனை விட வேறன்றாம். அறிவையன்றி யறியாமை யில்லை. மாயாவியும் ஜாலக்காட்சியும் பிரத்யட்சமாயிருப்பது போல, பிரமமும் உலகமும் பிரத்யட்சம். மாயாசத்தி அப்பிரத்தியட்சமாம். புன்முதலிய ஜடவஸ்துக்களனைத்து மதனதற்குரிய காலத்திற் புஷ்பிக்குக்காய்ப்பது சிற்சத்தியினாலேயன்றி வேறில்லை இச்சத்தியின் நியமமில்லாவிடில் அரசனில்லாத பட்டணத்தைப்போ லெல்லாமாறுபடும். மணிமந்திர ஔஷதங்களால் வாயுஸ்தம்பனம், ஜலஸ்தம்பனம், அக்கினிஸ்தம்பனம் செய்தால் அவ்வவற்றிற் சிறந்திருக்குஞ் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உஷ்ணம் ஆகிய மும்மூன்று சத்திகளெங்கேயிருக்கின்றன? இதைக் கொண்டுமறிக.

விட்சேப சத்தியெனும் இந்த மாயாசத்தி ஜெனனத்திற்குக் காரணமானாலும் மிக்கச் சத்தியே சிரவணாதி முயற்சியினால் வீடடைபவர்களுக்கு மிகவுஞ் சகாயமாம். விட்சேபம் அறிவு. விட்சேபகாரியமான தியானாதிகளாலுண்டான வினைத்தும் வீட்டிற் சேர்க்குமென்றும்; இந்தவிட்சேபசத்தியினாலுண்டாகும் முத்தியும் உண்மையேயென்றுஞ் சொல்லப்படும். குருவாக்கியப்படி உண்மையான சச்சிதானந்தஸ்வரூபமே தானாகச் சிந்திக்கி லாந்தமாயாசத்தி நீங்குமாம்.

(உ-ம்.) "சத்தி சத்தனைத் தவிர வேறன்றுகாண் சத்தன்மாயாவி, வித்தைகாட்டிய விந்திரசாலம்போய் வித்துவானும்போல, புத்திமைந்தனே சத்திமானாகிய பூரணவான்மாவின், வத்து நிச்சயஞ் சொன்ன சித்தாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே" என்றும்; "புல்லையாதியா மசேதனப்பொருளெல்லாம் பூத்துங் காய்ப்பனபாராய், நல்லயாமகனேய திற்சிற்சத்திகடந்திடா திருந்தக்கால், சொல்லையா யருஞ்சரா சரவுயிர்க்கெலாஞ்சுபாவங்களி வேறாகும்" என்றும்; "தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம்பவமானாலும், ஆற்றலான் முத்திசேர்வார்க்கனுகூல சகாயமாகும்" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திற் காண்க.

மாயை (வேதாந்தம்.)

மாயையென்பது:— அறியாமையேயென்றும்; அவாச்சியவடிவமென்றும்; ஞானவிசாரணை முயற்சியில்லாமையேயாகிய தோற்றுவதற்குக்காரணமென்றும்; உலகமே சத்தியம் நட்டிலையாமென்னுந் திடஞான முடையோர்களே அம்மாயையையுடையவர்களென்றும்; அகமுகத்திற்சிற்சத்தியாயும் புறமுகத்தில்மாயாசத்தியாயு மிருக்குமென்றும்; பொய்வந்த தெப்படியெனக் காணாததுபோல அம்மாயையுந் தோற்றுமென்றும்; பிரமசத்திகளனந்தமாகையா லம்மாயையைக்கண்டுபிடித்தல் கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். மடிபுத்திரனுந் தனுவிழ புருடனுங்கூடிக் ககனாரவிந்தபுஷ்பத்தைக் குடுமியிற்சூட்டிக்கொண்டு கந்தர்வநகரத்தில் கிளிஞ்சல் வெள்ளியை விலைமதித்து, அதைச் சுதந்திரமாக்கிக்கொள்ளுங்காரணத்தினாலே கானலே நீரென்று வழக்கிட்டுத் தமக்குள்ளே கலகமாய்க்கொண்டிருக்கையில் பழுதைப்பாம்புகடித்து அவ்விருவருமாண்டுபோயினார்களென்னுங் கதையினெழுங்கையறிந்தவன் [illegible]மான கானற்சலம்போலவும், கிளிஞ்சல்வெள்ளிபோலவும், மாயையிற்றோன்றுமிவ்வுலகமனைத்தும் பொய்யென்றே யெண்ணுவானும். பிரமஸ்வரூபத்துக்கும் சகத்துக்கு மத்தியிற் சிலசத்திகளுளவென்றும்; அவை பிரமத்திற்கு வேறுபட்டிராவென்றும், அதனால் வஸ்து இரண்டாகமாட்டாதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பொய்யை மெய்யென் [illegible] சகமேயாம். [illegible] யறிவனைவிட்டுத் [illegible] வேதங்களுஞ் [illegible] தனக்கயலாகவே [illegible]யாம். அவைகளுக்கு [illegible]

பொய்யென்பது நாமரூபங்களாக வெங்கனும் விரிந்துள்ள பஞ்சபூத மெனப்படுவதாகிய மாயையாம். மெய்யென்பது சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவாக வெங்கனும் நிறைந்துள்ள ஆன்மாவாம். அறியாமையாகிய ஆவரணசத்தியென்பது ஞானதிருட்டி தெரியாதபடி கார்காலத்து இரவில் இருளைப்போல பூரணமான பிரமஸ்வரூபத்தை மறைத்துள்ள சன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும், சீவன்முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், உண்டான நிர்சட பேதங்களெல்லாவற்றுக்குங் காரணமானது. அதனை மறைக்குமாம். வீட்டைச்சேராவொட்டாமல் கெடுக்குமாம். ஆவரணத்தின் காரியமும் விட்டேயுமாம். மாயையைச் சீவன் முத்தர்கள் சோகம்பாவனையால் கொல்லுவார்களாம். சோகமென்பது போக அப்பியாசகாலத்தில் பிராணவாயுவை புச்சரித்தலால் சுவாசமடங்கித் தத்துவாதிகள் தன்வசப்பட்டுச் சலனமற்று நிற்பதாம்.

(உ-ம்.) "அதனோடின்னதென் றுரைத் திடப்படாமையாலவாச்சியவதிலாகும், இதனைக்குள தடலியானுலகுமெய்யெனுமவருடையோர்கள், கதையிலாதபொய்வந்ததிப்படியென்று கண்டபேரிலைமைந்த, விதமாயையேன் வந்ததென்றுரைப்பதில் விசாரமற்றதனே" என்றும்; "அருவமாகுமாயாவி வித்தைகள் விளையுமென்றெறியாவே" என்றும்; "பிரமசத்திகளனேகமாகிதக்கன்றிப்பித்திடல்கூடாதே" என்றும்; "பெரியப்பிரமத்துக்கு முலருக்கும் பிறிதசத்திகளுண்டே" என்றும்; "கொழுந்தவாவரணமுத்திகூடாமற் கெடுத்ததே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "ஆகையாலிந்தமாயையறிவினைமுழுதுமூடித், தேகமேயான்மாவென்றுஞ்சேபண்ணும்; சோகம்பாவனையாலத்தைத்தொலைப்பர்கள் சீவன்முத்தர்" என்று வள்ளலார் சாத்திரத்திலுமறிக.

மூலப்பிரகிருதி. (வே - ம்.)

அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த பிரமத்தினிடத்திலே கானலில் சலம் கற்பிதமாகத் தோற்றியதுபோல மூலப்பிரகிருதியென வோர்சத்தி தோன்றியதாம். இதற்கு ஆதி, பிரகிருதி, மூலம், ஆதிமூலம், வித்தாதத்துவம், அகங்காரதத்துவம், மூலாகங்காரம், இந்திரியம், காலதத்துவம், அவ்வியக்தம்,

பகாதத்துவமென்றும் நாமங்களும் இன்னுமனந்தநாமங்களுமுள்ளனவாம்.

(உ-ம்.) "அகண்டபரிபூரணசச்சிதானந்தப் பிரமத்தைவிட்கானலினிற் சலமாரோபித்தாற்போலத், திகழ் மூலப்பிரகிருதி யெனச்சேர்ந்ததொருசத்தி செப்புமிச்சத்திக்காதி பிரகிருதியொடுமூலம், அருமாதிமூலம் வித்துதத்துவமகங்கார தத்துவமூலாங்கார மிந்திரியமுடனே, மிகுகாலதத்துவமவ்வியக்தமுடன் மேலோர் விளம்புபகாதத்துவமோடிதும் பெயர்வெவ்வேறே" என்று ஞானவாசாந்திரத்திற்காண்க.

வே-ம். முக்குணங்கள்:—சத்துவம், ரஜஸ், தமஸென்னு முக்குணங்களில் சத்துவம் சாந்தவிருத்தி, ரஜஸ் கோரவிருத்தி, தமஸ் மூடவிருத்தியாம். சுத்தசத்துவம் மாயையாம். ரஜஸ் தமஸிரண்டும் வந்துசேர்ந்தவைகளாம். மனது தன் சன்மார்க்கதமஸிரண்டும் விட்டகன்றிருந்தபோதுமற்றவிரண்டுகுணங்களுமவைகளின்விர்த்திகளும் நசித்து மனமானது நிர்மலமாகச் சத்துவகுணத்தை விட்டிருந்தபோதுமற்றவிரண்டுகுணங்க ... தேசயம்போமாகுமாம். ரஜோகுணமிருந்தால் உலகவாசனை தேகவாசனை சாஸ்திரவாசனையுமாம். தமோகுணமிருந்தால் அசுரவாசனை ... சத்துவமேசத்துவமாய் ரஜோதமோ செல்வமுண்டாகுமாம். அப்படிநீங்கின்ற குணம்நீங்கினால் மனமென்பதுநீங்குமாம். அப்படிநீங்கிநின்ற நிகழ்செல்காலத்திற்போனபொருளைக் கருதிவாடார்களாம். எதிர்காலத்திற்கிடைத்தவுண்டியைப் புசிப்பார்களாம். யானெனதென்னுமிருபோகங்களைக்குறித்துமிழார்களாம். யானெனதென்னும் ... பகந்தையொழிந்து அகர்த்தா யந்தக்கரணவிர்த்திகளையு மவஸ்தாத்திரயங்களையும் பார்ப்பவராகி ஜீவன்முத்தர்களாயிருப்பார்களாம். சத்துவமான மனதிறைவெற்றையும் புசிக்கிறவைகளால் விரும்புசுகதுக்க மவர்க்கில்லையாம். வவ்வகாரங்களைகளால் விரும்புசுகதுக்க மவர்க்கில்லையாம். சாத்திரையிலுமவர்கள் மனஞ்சஞ்சலப்படாதெனப்படும். சாத்விககுணமுடையவர்கள் தேவதைகளையும், ரஜோகுணமுடையவர்கள் பிசாசர்கள் யக்ஷராக்ஷசர்களையும், தமோகுணமுடையவர்கள் பிசாசங்களையும் பூதங்களையும் ஆராதிப்பார்களாம். முக்குணங்களை யதிக்கிரமித்தவர்கள் மாகர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகி யெனப்படுவர்களாம். இவை சீவன்முத்தர்களின் பேதமாம்.

மாகர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகி களிலக்கணம்.

மாகர்த்தன் இந்திரியங்களுக்குந்தனக்குஞ் சம்பந்தமி

லில்லையென்றும், சர்வஞ்ஞனாக்குஞ் சாக்ஷிதானேயென்றும், அவை
வைகளுடன் கூடாமல் கூடியிருப்பவனும். மாயையின் அநேக
வைகளின் குணங்குற்றங்கள், சுத்தாசுத்தங்கள், பத்தியா பத்தி
யங்களின்ன வுணராயாமல் பாராமல் சாந்தத்தோடுகூட
டுத்தீப்போல போகங்களை யநுபவிப்பவனும், பாத்திரபேத
கத்தின் தன்மைபோல் சித்தப்ரகாசப்பின்றிறிப்பவனும்.

(உ-ம்.) "கருதுமனோவுருவமென்று முன்றுமொன்று கதிர்செ
ழுந்தாலமைப்பிரசவசெகாத்து சித்ருக், குருமஹீசுத்துவமேலான
போதசன்மார்க்கமானதெய்வசம்பத்துண்டாம், பருவுயிரரசதாமா
இலகரகவாதனையாம்சாத்திரவாதனையாரும், அருமகனேநாமந்
மேலானபோதிலகரசம்பத்துண்டாகுமென்றுதெளிவாய்" என்றும்,
"மனதசத்துவசொரூபம் மந்திரமென்பவேதகலந்தன வஸ்துவையா
த்திருப்போம்" என்றும்; "சுத்தமாஞ்சத்துவமே பன்மையறுக்கு
ஞானிருள்போரூன் மனமென்சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா
னத்தில்வந்த வனைவையுமறிபவர் வருவதாம்போவதுமெனத்து மதி
யார் வடமார்" என்றும்: செய்வாயுஞ் சேவிக்கையுமென்றபாட
த்தில் "மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாக்ஷியானவெயில்போலென்
னுரைத்தவினை விபுராணித்தன்" என்றும்; "அறுகைவைமுகங்குற்
றம் அசுத்தசுத்தமாயசத்தியம் பத்தியமென்றறியாமல், பொ
றுமையுடன்கூடியனைத்துங் காட்டித்தீப்போற்போகங்கள்புசிப்பவன்
மாயோகியாரும், நிறுத்துவதுக்கன்றவர்களான் ஞானிமைகள்
சேர்ந்தப்படிக்க செயல்போற்றித்தும், சுபதிருக்குமுகனேமாத்தி
யானியாவன் விரதயில் முன்னதுவே விசேஷமே" என்றும்
கைவல்லியநவநீதத்திலும்; பகவத்கீதை கச - அத், ஸ்லோகம்
கய - யஉ - யய - யசு - யஎ - யஅ - யகூ, கஉ - ம் - அத், ஸ்லோகம்
ச - அ - கூ - கய இவை காண்க.

ஈசுவரசகத்து தத்துவ வற்பத்தி முதலியன. (வேதாந்தம்)

ஈசுவரசகத்தென்பது:—அநாதியாயுள்ள சித்ரூபமா
ன ஜீவகோடிகளியாவும் சுழுத்தியைப்போலச் சூனியமாயிருக்
கும் மூலப்பிரக்ருதியாகிய மாயையின்கண்ணையுமாகிய. இம்மா
யையினிடம், தெளிந்தஜலத்தில் சந்திரப்பிரதிபிம்பம் தோற்
றியதுபோல, பிரபஞ்சசொரூபமாய்ப் பிரமத்தின் சாயைத்
தோன்றியதாம். அப்பிரதிபிம்பத்திற்கு ஈசுவரனெனப்பெய
ராம். இவ்வீசுவர காரணமாகிய மாயையின் மூன்றுசங்காசதந்

துவங்களும், இவற்றின் ருசத்துவரசதமமென்னுமுக்குண
ங்களுமுண்டாயினவாம். எக்குணங்களும்பற்றுக்கவினைமிகுந்
காரணமாகிய ஈசனும். அவ்வீசுவரனிடம் சாத்விகத்திற்சாத்
விககுணம் பிரதானமாகையில் அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்
விஷ்ணுவாம். சாத்விகத்தில் ரசோகுணம் பிரதானமாகையில்
அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்பிரமனும். சாத்விகத்தில்தமோ
குணம் பிரதானமாகையில் அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்
ருத்திரனும். சத்துவகுணப்பிரதிபலினம் காரணதேகம்; அந்தர்
யாமியாம். ரசோகுணம் அவித்தையாம். இந்தரசோகுணப்பிர
திபலினம் சூக்குமசரீரம் ஜீவகோடிகளாம். இவர்களுக்குப்
போக சாதனமுண்டாக்கும்பொருட்டுத் தமோகுணப் பிரதி
பலினமிற்சாயை அறிவின்மையாகிய ஆவரணம், அறிவாகிய
விட்சேபமென் இரண்டுசத்திகளாய்ப் பிரிந்துதோன்றி விட்
சேபசத்தியில் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாயம், அவ்வாகா
யத்தில் பரிசதன்மாத்திரையான வாயு, அவ்வாயுவில் ரூபதன்
மாத்திரையான அக்கினி, அவ்வக்கினியில் ரசதன்மாத்திரை
யான அப்பு, அவ்வப்புவில் கந்ததன்மாத்திரையான் பிருதிவியு
மாகத்தோன்றினவாம். இத்தன்மாத்திரைகளில்கூடியிருக்
கும்சத்துவகுணத்தில் ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம்,
தொக்கு, சட்சு, சிக்குவை, ஆக்கிராணம் என்னுமைந்தாம்; அவற்
றின் விஷயங்களான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னுமைந்
தாம்; கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்
தமென்னுமைந்தாம்; கன்மேந்திரியவிஷயங்களான வசனம்,
கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென்னுமைந்தாம்; அந்தக்
கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னுநான்
கும்; ஆகவிருபத்திநான்கு தத்துவங்களுமுண்டாயினவாம். த
மோ குணத்திலுண்டான சூக்குமபஞ்சபூதங்களொவ்வொன்றையும்
பத்துபங்குசெய்து அப்படி பகுத்தபாதியை யொவ்வொன்றை
நான்கு பாகமாக்கித் தன்னம்சமான பாதியைநீக்கி, மற்றநான்
கொடுசேர்க்கைபஞ்சீகரணத்தாலபூதமுண்டாயினவாம். அவற்
றில்நின்று நாலுதேகமும், பஞ்சபூதசமஷ்டியான அண்டமும்,
பதப்பிராப்தி ஸ்தானமாகிய புவனங்களும், போகங்களுமா
கிய நான்கு முண்டாயினவாம்.

(வே-ம்.) சீவேஸ்வரபேதமவித்தைஅபிமானிநாமங்கள்:—
ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்குமிந்தத்துவங்களே காரணுக்குப
தூலதேகங்களாம். பஞ்சகோசங்களாம். சாக்கிர, சொப்பன,
சுழுத்தியவத்தைகளாம். தூலதேகத்தை யபிமானிக்கின்றஈச
னுக்கு விராட்புருடனென்றுஞ் சீவனுக்கு விஸ்வனென்றும்;
சூக்குமதேகத்தையபிமானிக்கின்ற ஈசனுக்கு இரணியகருப்ப
னென்றுஞ் சீவனுக்குத்தைசதனென்றும்; காரணதேகத்தைய
பிமானிக்கின்ற ஈசனுக்கு அந்தர்யாமியென்றும் சீவனுக்கு
பிராஞ்ஞனென்று மபிமானிநாமங்களாம். ஈசனுக்குக்காரண
வுபாதியென்றுஞ்சீவனுக்குக்காரியவுபாதியென்றும், இரு
வர்க்குஞ் சமட்டிவியட்டியினால் பேதமென்றுஞ் சொல்லப்ப
டும். தருக்களைப்போல சராசரவுயிர்களின் தனிமையானதேக
த்தை வியட்டியாகவும், வனத்தைப்போல் விரிந்ததூலதேக
முதலியவனைத்தையுஞ் சேர்த்துக்காண்பதைச் சமட்டியாக
வுஞ் சொல்லப்படும். சமட்டி-கூட்டம், வியட்டி-பிரிவு.
(உ-ம்.) சத்தியமாயைகளுக்குச் சொல்லிய உதாரணங்களி
லும் "தெளிநீரிற்சந்திரன்றன்பிரதிபிம்பந்தானுந்தெளிவாகத்தோற்
றுமலைச்செப்பியமாயையிலே, வண்ணரும்பிரபஞ்சத்தின்சொரூப
மாகவவிர்பிரமச்சாயை விளங்கிற்றப்பிரமத்திற், கொளிர்சுருவகி
யனுமீஸ்வரனெனவேபெயரா முறையவ்வீஸ்வரகாரணம்மாமாயை
யிலே, மிளிர்சாத்துவிகத்திற் சாத்விகமாதிருமென்றும் மேவுதலாற்
பிரதிபிம்பேஸ்வரனிடந்தோன்றினவே" என்று ஞானானுபவசா
ரத்திலும்; "ஈச்சுரன்றன்னிடத்திற் சாத்விகத்திற்சாத்விகமே,
மிசையுங்காற்றோன்றும் விண்டுவிவ்வுலகு காப்புரப்பான், ஈச்சுரன்ற
னிடத்திற்சாத்விகத்திலிராசதமேமிசையுங்காலவரும்பிரமனிவ்வுல
கம்படைப்பான், ஈச்சுரன்றன்னிடத்திற்சாத்விகத்திற்றாமதமேமி
சையவருமுருத்திரனேயிவ்வுலகமழிப்பான்," மேச்சரியபகுதியின்
ராசதகுணத்திற்கவித்தையினுஞ் சீவகாரணசரீரமெனப்பெயரே"
என்று ஞானானுபவசாரத்திலும்; அவித்தையென்ற பாடத்தில்
"பவித்திரம்போல லெண்ணிறந்தரூபங்களேற்றென்றற்கொண்டு
லவா, தன்னையியம்புதங்களாம்" என்றுசுவானுபவமாலையிலும்; "அப்
பிரமத்திற்றோன்றுமைம் பூதவிகாரமெல்லாம், செப்பியகற்பிதத்
தாற் செனித்தவென்றறிந்து கொள்ளே" என்றும்; "அதுதா
னெப்படியென்றக்காலநாமியாஞ் சீவரெல்லாம், பொதுவானசுழு
த்திபோலப்பொருந்துமவ்வி[illegible]னில், இதுகாலதத்துவப்பே
ரீசனுட்பார்வையாலே, முதுமூலசுபாவம்விட்டுமுக்குணம்வியத்த

மாமே" என்றும்; "சுத்தசத்துவந்தமேத்தோடசுத்தசத்துவம்போர்
கொல்லும், சத்துவமிழுக்கிருட்டாய்சாற்றுமுக்குணமுமென்றும்"
என்றும்; "கருவகங்காரமூன்றாய்க்காட்டியகுணமமூன்று" என்
றும்; "முக்குணங்களினுந்தூய்தாமுதற்குணமாயையாகும், அக்கு
ணம்பிரமச்சாயையந்தரியாமிமாயை, எக்குணங்களும்பரஞ்சோதி
மித்தகாரணமாமீசன்" என்றும்; "ஈசனுக்கிதுசுழுத்தியிதுவேகார
ணசரீரம், கோசமானந்தமாகுங்குணமிராசதமவித்தை, தேசறுமவி
த்தைதோறுஞ்சிற்சாயைசீவகோடி, நாசமாமுயிர்க்கப்போது நாம
மும்பிராஞ்ஞனுமே" என்றும்; "பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம்போக
சாதனமுண்டாகத், தாமதகுணமிரண்டுஞ்சத்தியாய்ப்பிரிந்துதோ
ன்று" மென்றும்; "தோற்றமாஞ்சத்திதனனிற்சொல்லியவிண்ணும்
விண்ணில், காற்றதாங்காற்றிற்றீயாங் கனலினீரின்மண்ணும்".
என்றும்; "கோதிலவ்வெண்குணத்திலைந்து கூறுணர்கருவியாகும்,
ஓதியவின்னைக்ருமோம்புந்தியிரண்டா" என்றும்; "இராசத
குணத்தில் வேறிடவெடுத்த கூறைந்துமைந்தும், பிராணவாயுக்க
ளென்றும்பெருந்தொழிற்கன்மமென்றும், பராவியபெயராமிந்தப்
பதினேழுமிலிங்கதேகம்*" என்றும்; "இவ்விடன்மருவுஞ்சீவர்க்கில
ங்குந்தைசதனென்றாகும், இவ்வுடன்மருவுமீசர்க்கிரணியகருப்பனு
ம், இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்குமிலிங்கசூக்குமசரீரம்" என்றும்; "தா
க்குமிவ்வுயிர்க்குத்தாலதேகமபோகமுமுண்டாகக், தாகுமிவ்வீச
னைந்துசிகரணங்கள்மசயதான்றே" என்றும்; "ஐந்துபூதமும்பூத
தாக்கியவையாதிரந்தான்காக்கி, நந்ததன்பாதிவிட்டுதாமெழுதுகாலுங்
கூட்டி, வர்தனைதாலபூதமுகாபூதமவற்றினின்றும், தத்தனமான்காந்
அண்டதுவண்டபுவனபோகம்" என்றும்; "தூலமேமருவுமீசன்சூழ்
விராட்புருடனாகும், தூலமேமருவுஞ்சீவன்சொல்லியவிசுவனாகும்"
என்றும்; "காரியவுபாதிசீவன்காரணவுபாதியீசன், வீரியவிதுசமட்டி
வியட்டியாற்பேதமாமே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

• தலைகீழான அஸ்வத்தமாயாவிருட்சமேன்பது.

மேலேவேர், கீழேகிளைகளுள்ள நித்யமான அஸ்வத்தவி
ருட்சமொன்றுண்டென்று சொல்லுவார்களாம். வேதங்களே
அதற்குஇலைகள், ஸம்ஸாரமே அஸ்வத்தம், சதுர்முகனே
ற்குவேர், பூமியிலிருக்கிற ஸ்தாவரமானவஸ்துக்களெல்லாம்
இலைகள், நல்லஆத்மஞானம்பிறந்தாலல்லது இதனிவர்த்தியா

* தேகதத்துவங்கள் இருபத்திநால், அகங்காரம், சித்த,மில்லாத
னைடயும் மனம்புத்தியிலடங்குமென் ஞானேந்திரிய விஷயங்களை
யும் கன்மேந்திரியத்திலும் — "பதினேழுமிலிங்கதேகம்"
என்று சொல்லப்பட்டதாகக் காணுகிறது.

கர்த்தாவையால் நித்யம். இந்தசம்சாரவிருட்சத்தை எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அவனிதைவெட்டுதற்குக் கருவியான வேதங்களையுந் தெரிந்தவனாவான். இந்தவிருட்சத்தின் மேலும் கீழும் தேவாதிரூபமாயும் மநுஷியாதிரூபமாயும் வியாபித்திருக்கிற சாகைகள் சத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால் விருத்தியடைகின்றனவாம். சப்தாதிவிஷயங்களே அந்தச்சாகைகளுக்குத் தளிர்களாம். கீழே மனுஷ்யலோகத்திலும் கர்மங்களை [illegible] அவிச்சின்னங்களான வேர்களனேகமாகச் சம்பந்தித்திருக்கின்றனவாம். இந்தலோகத்தில் இதின்ஸ்வரூபமும், நாசமும், ஆரம்பமும், அஞ்ஞானரூபமான ஆதாரமும் அறியப்படாதாம். ஸ்திரமாக நன்குபக்கத்திலும் [illegible] இந்த அஸ்வத்தத்தை அஞ்ஞானத்தினால் த்ருடமான அசங்கம் அதாவது குணங்களில் விருப்பத்தை நீக்குதலென்கிற வாளால்வெட்டி, விஷயநிராசையால் தெளிவடைந்து [illegible] வர்கள் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டார்களோ அந்தவிடந்தேடப்படவேண்டுமாம். அகாமமாகில் [illegible] ரூபியாகிய போ [illegible] விட்டு [illegible] விருப்பத் [illegible] அத்யாத்ம [illegible] விருப்ப [illegible] களை [illegible] களால் விடப்பட்டவர்களாய் அத்யாத்ம [illegible] வென்கிற விவேகமுள்ளவர்கள் அபரிமித ஞானரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்களெனப்படும்.

[illegible] மாயாவிருட்சத்தில் அபியபக்ஷிகளிரண்டுவாழ்ந்துகொண்டிருக்குமென்றார்; அதில் போகத்தை விரும்புகிறது [illegible] பக்ஷி அவ்விருட்சத்தின் பலத்தை [illegible] தன் புசிக்குமென்றார்; அதிற்கப்பெற்ற மற்றொருபக்ஷி புசியாதென்றார்; அப்பக்ஷிகளைக் குறிப்புப்பொருளாக வைத்து [illegible] தாவிகளையும் [illegible] பகுத்தவனாம் விசாரித்தறியக்கடவதெனப்படும்.

(உ-ம்.) "[illegible] மதிவிரண்டரும் பறவைகள்வாழும், கச்சமங்கொருதரு அம்மரக்கனிகன்று [illegible] நின்றும், மெச்சமங்கொரு [illegible] ன்றதெனவிளங்கிய பொருளாக, வைச்சமயமறைசிவனே [illegible] வகுத்த வாறறிவாயே" என்று

கைவல்லியநவநீதத்திலும்; பகவத்கீதை அ-ரு-ம். அத்; ஸ்லோகம் க-உ-ந-ச-லுங்காண்க.

சீவேஸ்வரசிருட்டி யென்பது. (வே-ம்)

திரிமூர்த்திஸ்வரூபமான ஈஸ்வரசிருட்டிகள், சீவர்களனைவர்க்கும் வீடடைதற்குச்சாதனமாமென்றும்; உலகத்திலியாவர்க்கும் பொதுவானதாவரசங்கமங்களைத்தும் ஈஸ்வரசிருட்டிகளென்றும்; ஈஸ்வரசிருட்டி நசிக்கில் யாதோருயிர்க்கும் [illegible] தென்றும்; காமென்னுமகந்தையாகிய அபிமானங்கள், ஆசைகள், துவேஷங்கள், காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியமென்னும்பகைகளாறுமாகிய இவைகளெல்லாஞ் சீவன்செயலாலுண்டானதேயன்றி ஈசனால் வந்ததல்லவென்றும்; காமாதிக ணசிக்கில் யெவர்க்கும் [illegible] [illegible] தென்றும்; சீவசிருட்டியாகிய துவேஷமுதலியவை இறக்கின்கொடியநரகங்களிக்குமென்றும்; சீவசிருட்டியையசனால் வந்ததென்ற அறிவிலிகள் நரகத்தையடைவார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். பிதாபுத்திரர்களைத் தக்கபடி நேசிப்பதும் கோபிப்பதும்போல ஈஸ்வரன் சற்சனருக்கிரங்குவான், துர்ச்சனருக்குத் துன்பமும் செய்வனாம். சீவர்கள் [illegible] செய்யுந்தீட்டையும் ஈஸ்வரனே [illegible].

(உ-ம்.) "திகழ்ந்தசீவனார் சிருட்டியுஞ்சிவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறு, சகந்தனிற் பொருளீசனார் சிருட்டிகள் சராசரமெனவை ருமெல்லாம், அகந்தையபிமானங்கள் கோபங்களாசைகளவையெல்லாம், திகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகளாகுங்காயமீசனார் செயலன்றே" என்றும்; "[illegible] கொண்டிருந்தவரிந்தப் போயவாம், கோபமாதிகளெல்லாம் [illegible] பந்தமாக்கொண்டிடவீசன்போ [illegible] என்றும்; "இந்தச்சீவன்ஸ்வரூபமனைத்தையுமறியாமல், அந்தத்தேவனல்லவென்று மூடர்களதோகதியடைவார்கள்" என்றும்; "குலவுமைந்தரைத்தந்தைபோற் சிட்டரைக்குளிர்த்து துட்டரைக்காய்வன், [illegible] செய்யுந்தண்டமுமுங்கருணையென்றறிவாயே" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "[illegible] மெல்லாம் [illegible] முனிவ" [illegible] வேயாகு, [illegible] முனிவ" என்று வெஞ்ஞான சித்தியாரிலுங்காண்க.

அத்தியாரோபம் அபவாதமிலக்கணமென்பது. (வே-ம்.)

[illegible] அத்தியாரோபம், அபவாதமுமென இரண்டாம். பிர

பஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிய தத்துவங்களின் பாகுபாடுகள் அத்தியாரோபயுத்தியாம். முத்திநெறியைக்காட்டுவது அபவாதயுத்தியாம். தன்னைச்சகசீவ பரமாகத்தோற்றுவிப்பதை அத்தியாரோபயுத்தியாகியபந்தமென்றும்; அத்துவிதகூடஸ்த பிரமமாகத்தோற்றுவிப்பதை அபவாதயுத்தியாகிய வீடென்றும்; உபநிடதஞ்சொல்லுமாம். ஆரோபம், அத்தியாசம், கற்பனையென்று சொல்லுவதனைத்தும் ஒவ்வொருபொருளை வேறோர் ஒவ்வொரு பொருளாகவறிதலாம். அதென்போலவென்னின் பழுதையினிடத்துச் சர்ப்பமாகத்தோன்றுதல், கட்டையினிடத்து மகனாகத் தோன்றுதல், கானலினிடத்துச் சலமாகத்தோன்றுதல், வெளிநிரந்தராகத்தோற்றுதல் என்னுந் திருட்டாந்தத்தைப்போல, நாமரூபமான இரண்டு தன்மைகளின்றிற்றுமையாயும், அவிதமின்றியேகமாயும், ஞானப்பிரகாச நிறைவாயிருக்கின்ற அந்தச் சுத்தசைதன்னியப் பிரமத்திற்றோன்றுகின்ற சக, சீவ, பரமதாவது பஞ்சபூதபவுதிக வேறுபாடனைத்துஞ் சொல்லாநின்ற ஆரோபத்தாலுண்டானவைகளெனப்படும். அயலார்க்கென்பது சர்ப்பமல்ல பழுதையெனப்படுதல்போலும், மகனன்று கட்டையென்பதுபோலும், தத்துவத்தைச்சொல்லுஞ் ஞானசாஸ்திரங்களாகிய பிரகாசத்தைக்கொண்டுதேகமுதலியதத்துவங்களன்று, புவனங்களுமன்று, பஞ்சபூதங்களுமன்று, அவைகளுக்கு அதிஷ்டானமான ஸ்திரஞானமெனவும், பிரமமெனவும், அனுபவமாகத் தெளிவுதே அபவாதமாம். அலதேகமுதல் பிரகிருதியரீயந்தம் ஒன்றிலொன்றுண்டான பிரகாரம் முறையாக அடக்கிச் சுத்தபிரமத்தைத்தரிசிப்பது அபவாதயுத்தியாம்.

(உ - ம்.) "அத்தியாரோபமென்றுமபவாதமென்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற்பரத்தைவிட்டுடன்றுரைக்கும் வேதாந்தமெல்லாம், மித்தையாரோபத்தாற்பந்தமபவாதத்தால், முத்தியாம்" என்றும்; "ஆரோபமத்தியசங்கற்பனையாவெவெல்லாம், ஓரோர்வஸ்துவினை வேறோரோர் வஸ்துவென வோர்தல், நாரூபேணியாய்த்தோன்றனமுகத்தறிவிற்றோன்றல், நீருகானற்றோன்றனிரந்தரம்வெளியிற்றோன்றல்" என்றும்; "இப்படிபோல நாமரூபங்களிரண்டுமின்றி, ஒப்பமாயிரண்டற்றொன்றாயுணர்வொளிநிறைவாய்நிற்கும், அப்பிரமத்திற்றோன்றுமைம்பூதவிகாரமெல்லாம், செப்பியகற்பிதத்தாற்

தெளிந்தவென்றறிந்துகொள்ளே" என்றும்; "அறவன்றுகயிறென்றற்போலன்றுதறியென்றற்போல், குறவன்றனுபதேசத்தாற் கூறுநூல்வெளிச்சங்கொண்டு, புரமன்றுபுவனமன்றுபூதங்களன்று ஞானத், திரமென்றும் பிரமமென்றுந்தெளிவதேயபவாதங்காண்" என்றும்; "உடன்முதற்சுபாவமீறுயொன்றிலொன்றுதித்தவாறே, அடைவினிலொடுக்கிக்காண்பதபவாத வுபாயமாமே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "சிவனாய் நின்னை நீசிந்திக்கின்வானவக, வோவில்பிறபிறப்புமோவாது - வீவிற், றுருபதைக்கு மாளாத்துயில்யோனுன்போதம், பிரிவதில்லையெக்காலுமென்" என்றும்; "விவகாரம்வந்தவிடமெல்லாம், உலகமகலச்சாமறைபுகலுஞ்சத்தியமாவாக்கியத்தைத்தோமறவுட்கொண்டுதுணி" என்றும் வள்ளலார் சாத்திரத்திலுங்காண்க.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி. (சித்தாந்தம்.)

*நினைத்தற்கரிய முதல்வனுடைய பராசத்தி அருளினாலே குடிலையென்னுஞ்சுத்தமாயையில் நாதமும், நாதத்திலே விந்துவான சத்தியும், அந்தவிந்துவிலே சதாசிவதேவரும், அந்தச் சதாசிவரிடத்திலே மகேஸ்வரரும், அம்மகேஸ்வரரிடத்திலே சுத்தவித்தையுந் தோன்றுமாம். இப்படித்தோன்றிய சுத்தமாயை, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மகேஸ்வரரெனுமிவ்வைந்தும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈஸ்வரன், சுத்தவித்தையெனவைந்து சுத்ததத்துவங்களாக நிலைபெறுமாம். விந்துவிலேசூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியெனநான்குவாக்குகளும், ஐம்பத்தோரட்சரங்களும், எண்பத்தொருபதங்களும், இருநூற்றிருபத்திநாலு புவனங்களும், சத்தகோடிமகாமந்திரங்களும், சகலசாஸ்திரங்களும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென மூன்றுவித ஆன்மாக்களும், சகலருக்குத் தனுகரணபுவனபோகங்களும், சாலோக, சாமீப, சாரூபமெனும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றினவாம். அசுத்தமாயையில் வித்தியாதத்துவங்களான காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகமெனும் ஐந்து தோன்றினவாம். (புருடன்மாயையுடன் ஏழு) கலையில் மூலப்பிரகிருதியும் சத்துவ, ரஜஸ், தாமஸ என்னு முக்குணங்களும், வித்தையில் இராகமும் தோன்றினவாம். முக்குணங்களுந்தோன்றாதவிடமான அவ்யக்தத்தில்சித்தமும், புத்தியுந்தோன்றி, அப்புத்தியிலகங்காரத்துக்கு வித்தானவான

தென்று விகற்பிக்கும் அகங்காராதிகளாகிய தைசதவகங்காரம், வைகரியகங்காரம், பௌதாதிக அகங்காரமென்னு மூன்றுந் தோன்றினவாம். தைசதவகங்காரத்திற் சத்துவகுணமும், மனமும், ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணமெனுமைந்தும்; வைகரி அகங்காரத்தில் ரசோகுணமும், கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம், எனுமைந்தும்; பௌதாதி அகங்காரத்தில் தமோகுணமும் தன்மாத்திரைகளான சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனுமைந்துவிஷயங்களுந் தோன்றி, சத்தத்திலே ஆகாயமும், ஸ்பரிசத்திலே வாயுவான காற்றும், ரூபத்திலே தேயுவான நெருப்பும், ரசத்திலே அப்புவான தண்ணீரும், கந்தத்திலே பிருதிவியான மண்ணும் தோன்றினவெனப்படும். தோன்றினமுறையே தத்துவங்களொடுங்குமாம்.

(உ - ம்) "மாயையிற்காலமொடுநியதி பின்கலாதிதோன்று, மாயவக்காலமூன்றுயர்க்கியுமளித்தும்போக்கித், காயமோடுலகுக்கெல்லாங்காலசங்கையின்கண்ணின்று, நாயகனாணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்" என்றும்; "அயர்விலாக்கலைபின்றோன்றியாணவமொழுக்கசத்தின், செயல்புரிகிரியாசத்திதெரிவிக்குஞ்சிறிதே வித்தை, உயர்கலையதனிற்றோன்றி யறிவினையுதிக்கப்பண்ணும்" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க. (பின்னுள்வரும் உதாரணங்களையுமறிக.)

தத்துவங்களொடுங்குமுறைமை. (சி - ம்.)

பிருதிவிமுதல் நாதத்தத்துவமீறான ஆன்மதத்துவங்களிருபத்திநாலும் காரணமாகிய பிரகிருதிதத்துவத்திலேயொடுங்குமாம். அதாவது கந்தத்திலே பிருதிவியும், இரசத்திலே அப்புவும், ரூபத்திலே அக்கினியும், பரிசத்திலே வாயுவும், சத்தத்திலே ஆகாசமும், இந்தத்தன்மாத்திரைகளான பிருதிவியாதிகளைந்தும் தாமதாங்காரத்திலும், கன்மேந்திரியங்களான வாக்காதிகளைந்தும் ராசதாங்காரத்திலும், ஞானேந்திரியங்களான சோத்திராதிகளைந்தும், மனமும் சாத்விகாங்காரத்திலும், இம்மூன்றகங்காரங்களும் புத்தியிலும், புத்தியுஞ்சித்தமும் குணவடிவானவைகளும் அவ்வியத்தத்திலும், ஒடுங்குமெனப்படும். வித்தியாதத்துவமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட புருடதத்துவமீங்கலாக ஆறுதத்துவங்கள் அசுத்தமாயை

யில் அதாவது இராகம் வித்தையிலும், வித்தை கலையிலும், காலமும் நியதியும் மாயையிலும் ஒடுங்குமாம். சுத்தமாயையிற்றோன்றிய சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரன், சாதாக்கியமாகிய மூன்று தத்துவங்களும் சிவதத்துவமாகிய விந்துவிலேயும், விந்துநாத தத்துவங்களிரண்டும் குண்டலியிலேயும் ஒடுங்குமெனப்படும். இப்படியாக சங்காரம்பட்டிருந்து சிருட்டிகாலத்திலொடுங்கின முறையே நாதமுதல் பிருதிவீறாகத் தோன்றிநிற்குமெனப்படும். சிறிதுஆகமங்களிற் சுத்ததத்துவங்களைந்தும் ஒன்றிலொன்றாகத் தோன்றுமெனப்படுமாம்.

(உ - ம்.) "தத்துவமெண்மூன்றுஞ்சென்றான்மதத்துவத்தொடுங்கும்," வித்தையிலொடுங்குமாறுஞ் சிவத்தினிலொடுங்குமூன்று, சித்தத்துவமிம்மூன்று மென்பர்களிரண்டுநின்ற, சுத்தமாஞ்சிவத் தொதங்குந்தோற்றமு மிதுபோலாகும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

பிரகிருதி முக்குணங்களின்றோற்றமுங் காரியப்பாடும். (சி - ம்.)

கலையிற்றோன்றிய மூலப்பிரகிருதியினின்றும் புத்திக்கு பாதானமாகிய சாத்துவிக, இராசத, தாமதமென்னுங் குணதத்துவங்கள் விளங்கத்தோன்றினவாம். ஒருகுண மிரண்டுகுணங்களையுமடக்கித் தான்மேலிட்டு நின்றபொழுது அதிலிரண்டுகுணங்கள் தோன்றிப்பிரதானகுணத்துடனே கூடமூன்றுகுணங்களாயினவாம். இப்படியே மூன்றுகுணங்களுமொன்பதாகுமாம். அதெப்படியெனில் சத்துவத்திற்சத்துவம், ரசஸ், தமஸ்; ரசஸிற்சத்துவம், ரசஸ், தமஸ்; தமஸில்சத்துவம், ரசஸ், தமஸாகவும். சத்துவத்திற்பிரகாசம், சுகம், தைரியமென மூன்றாகவும்; இராசதத்தில் பிரவிருத்தி, துக்கம், சௌரியமென மூன்றாகவும்; தாமதத்தில் அனனியமம், மோகம், ஆலசியமென மூன்றாகவும் ஒவ்வொன்றில் மூன்றாகவொன்பதாகப் பிரிந்து நிற்குமாம். இந்த முக்குணங்களுமே பிரகிருதி முதல் பூமியீறான தத்துவங்கடோறும், சாத்விகாதி குணங்களான்மாக்கடோறும், ஒன்றேறியு மிரண்டுகுறைந்து மிசிரமாய் வியாபித்திருக்குமாம். இதன்பிரயோசனங்கள் சாத்விகத்தால் மோட்சமும், இராசதத்தால் சுவர்க்கமும், தாமதத்தால் நரகமுமாக விம்மூவிடத்திலுண்டாகிய போகங்களைப் புசிப்பதற்

குப் பந்தமாகநிற்குமாம். முக்குணங்களும் விளங்காதிருத்தலால் அவ்வியத்தமாம். பிரமவிஷ்ணு காலருத்திரர், இம்முக்குணங்களை யதிஷ்டித்து சிருஷ்டி, திதி, சங்காரத்தைப் பண்ணுவர்களாம். சாத்விகம் ஸ்படிகப்பிரகாசமாகவும், இராசதம் செம்புப்பிரகாசமாகவும், தாமஸம் இந்திரநீலப்பிரகாசமாகவு மிருக்குமாம்.

(உ - ம்.) "வருங்குண வடிவாய் மூலப்பிரகிருதிகலையிற்றோன்றித், தருங்குண மூன்றுமொன்றிற்றான் மூன்றாய்மும்மூன்றாகு, மிருங்குணரூபமாகியிசைந்திடுமெங்குமாண்மாய், பெருங்குணவடிவாய்ப்போகசாதனம்பெத்தமாமே." என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

சித்தாந்தத்துக்குரிய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறெவ்வது:— சுத்தம் * பிரேரகாண்டமென்றும்; மிச்சிரம் † போக்கியகாண்டமெனும் போகஜயித்திருகாண்டமென்றும்; அசுத்தம் போக்கிய காண்ட மென்றும்; மூவகையாம். சுத்தமாயையில் பரமேஸ்வரன் கொள்ளுந் திருமேனிக்கேதுவாகிய சுத்த தத்துவங்களான சுத்தம், ஈஸ்வரன், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம், எனஐந்தும் பிரேரகாண்டம், காரணசரீரம், பரம், எனப்படும். அசுத்தமாயையி லுற்பத்தியான மிச்சிரதத்வமாகிய வித்தியாதத்துவங்களான காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயையாகிய தத்துவங்களேழும், ஆன்மாக்கள் போகம்புசிப்பதற்கேதுவாகலின் போக்கியகாண்டமெனும் போக்கிய ஜயித்திருகாண்டமெனப்படும். சாதாரண பிரகிருதிமாயையி லுற்பத்தியான அசுத்ததத்வமாகிய சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணமெனு ஞானேந்திரியங்கள் (௫), அவற்றின் விஷயங்களான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் (௫), வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்த மெனுங்கன்மேந்திரியங்கள் (௫), அவற்றின் விஷயங்களான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென (௫), அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் (௪) ஆக இருபத்திநாலு தத்துவங்களு மலவிறந்தவான்மாக்களுக்கு போக்கியமான வத்துக்கள் புசிப்பிக்கப்படுவதாயிருத்தலாற் போக்கியகாண்ட மெ-

* பிரேரகம் - ஏவுதல். போகம் - போசனம் பண்ணுமது.
† போக்கியம் - புசிக்கப்படும் வத்துக்கள்.

னப்படும். சொல்லிய சுத்த தத்துவம் (௫), வித்தியா தத்துவங்கள் (௭), ஞானகன்மேந்திரியங்கள் (௰), அவற்றின் விஷயங்கள் (௰), அந்தக்கரணங்கள் (௪) ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு.

தூலதேக தத்துவங்கள் :— சர்மம், உதிரம், நரம்பு, அஸ்தி, மச்சையென் வாறும். இது மனிதர், மிருகம், பக்ஷி, விருட்சமுதலியவாகப் பிரதிபலித்ததெனப்படும்.

தத்துவங்கள் தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரண தேகங்களாயிருக்குமாம். தூலத்திற் றூலம், தூலத்திற் சூக்குமம், தூலத்திற்காரணம்; சூக்குமத்திற் றூலம், சூக்குமத்திற்சூக்குமம், சூக்குமத்திற்காரணம்; காரணத்திற்றூலம், காரணத்திற் சூக்குமம், காரணத்திற்காரணம்; மகாகாரணத்திற்றூலம், மகாகாரணத்திற்சூக்குமம், மகாகாரணத்தில் மகாகாரணமென வொவ்வொன்று மூன்றுவிதமா யிருக்குமெனப்படும்.

(உ - ம்.) (ஆன்மதத்துவ முப்பத்தாறென்பது முதலியவற்றிற்கு) "சுத்ததத்துவமொன்றுமுன்னமே சொன்னவைந்து, மித்தகைமையினியம்புமிவைமுப்பத்தொன்றுமாகத், தத்துவமுப்பத்தாறுஞ்சைதன்னியங்களைந்து, மித்தசித்தான்மாவொன்றுமுப்பதும் சித்தேசெப்பில்" என்றும்; "ஐந்துசுத்தத்தின்கீழேழ்சுத்தாசுத்தமசுத்தம், தந்திடும்புமானின்மேன்மூன்றாய்தத்துவஞ்சிவர்க்கு, வந்திடும்பிரேரகாண்டமற்றதுபோககாண்ட, மந்தமிலணுக்களுக்குப் போக்கியங்காண்டமாமே" என்றும்; "சித்தமாமவ்வியத்திற்சிந்தனையதுவுஞ்செய்யும், புத்தியவ்வியத்திற்றோன்றிப்புண்ணியபாவஞ்சார்ந்து" என்றும்; "ஆங்காரம்புத்தியின்கணுதித்தகந்தைக்குவித்தா" மென்றும்; "பாங்கார்பூதாதிவைகாரியந்தைசதந்தானன்றே" என்றும்; "மனமதுதைசதத்தின்வந்தொருபொருளைமுந்தி" என்றும்; "ஞானமவிசோத்திராதிகன்மவிந்திரியமெல்லாம், முன்முறைசெய்தவைகாரியத்தருமென்பர்முன்னோர்" என்றும்; "சத்தநற்பரிசரூபவிரதகந்தங்களைந்தும், வைத்தனர்விடயமாகவடைவினின்மருவுமென்றே" என்றும்; "வாக்கொடுபாதம்பாணிபாயுவோடுபத்தமைந்து, நீக்கினர்முன்னேகன்மேந்திரியங்களெனநினைந்தே, யாக்கியவசனகமனதானமும்விசர்க்கானந்த" மென்றும்; "வாயாதிசோத்திராதிபுறத்துவாழ்கருவியாகு, மோயாதமனாதிகாயத்தனைருமுட்கருவியாகு" மென்றும்; "ஓசைநற்பரிசரூபவிரதகந்தங்களென்று, பேசமெய்த்தன்மாத்திரைகளைந்தும் பிறக்கும் பூதாதிசத்தி, ஞானவிந்திரியங்கட்கு நிகழ்த்திவிதனாற்காண்டு, மாசைசேர்மனதிதன்மாத்திரை புரியட்ட-

கந்தான்" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; பஞ்சபதமகாவாக்கியக் கட்டளை, நாராசிவாதக்கட்டளை முதலியவைகளிலுமறிக.

தேகக்கூறுகளாவன.

அவரவர்கையால் எட்டுஜாண் அதாவது, தொண்ணூற்றாறு விரற்கிடை பிரமாணங்களையும், சாண்பருமனும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென ஐந்துருபுகளும்; செவி (உ) கண் (உ) நாசி (உ) வாய் (க) மலமிறங்குந்தானமாகியகுய்யம் (க) மலம் பிரியுந்தானமாகிய குதம் (க) ஆக நவவாயல்களுமுடைத்தாய். தூல, சூக்கும, காரணதேகமாயிருக்குமாம். தூலதேகமழிந்து போகத்தக்கது. சூக்குமமொருக்காலுமழியாதாம் காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்ற தேகமாம். இப்பாண்டம், காமவேணடன்சாலை, பிற்றைத்துருத்தியென்றும்; யமன்வருங்காலத்து மட்கலமுடைவது போலாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "காகமோடு கழுகலகை நாய்நரிகள் சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்-காலிரண்டு நவவாசல் பெற்றுவளர் காமவேணடனசாலையைச், சோகவாரியைமுறியிட்டபெட்டியைமுமலமிகுந்தொழுகு கேணியை" என்றும்; "சீற்றுத் துருத்திதனைச் சுமந்தலைந்து வாடாமல், ஊத்தைச்சடலம் போட்டினையடைவதெக்காலம்" என்றுந் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "காயாபுரிக்கோட்டை கைவசமாய்க் கொள்வதற்கு, மாயாவனுபூதிவந்தடுப்பதெக்காலம்" என்று பத்திரகிரியாரும்; "உடம்பினைப்பெற்றபயனாவதெல்லாம், உடம்பினிலுத்தமனைக்காண்" என்று ஔவைக்குறளிலும்; "ஊற்றைச் சரீரத்தையாபாசக்கொட்டிலை யூன்பொதிந்த, பீற்றைத் துருத்தியைச் சோறிடுந்தோற்பையைப் பேசரிய, காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்றகாயத்தைக்காதல்செய்தே" என்றுபட்டினத்தடிகளும்; "ஒன்பதுவாசல், கோட்டையுமுண்டு அதின் உள்ள நிலைக்காசரஞ்சுபேராம், ஐம்புட்டனைபரிகாரர்களாறுபேர் அடக்கந்தாண்டி ஞானப்பெண்ணே" என்று கொங்கணநாயனார் வாலைக்கும்மியிலும்; "தூலவுடம்பிதுவழியு மழியாநின்ற சூக்குமவுட்ம் பொருக்காலு மழியாதென்றே" என்று ஸ்ரீசங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் உடலறிவிளக்கத்திலும்; "ஜீவர்களுக் குற்றுத்திகழுஞ்சரீரங்கள், மூவகையாமென்று மொழிவார்களாதலவை, தூலமொருக்குமஞ் சொற்காரணமென்றே, வாலறிவினோர்கள் வகுத்து" என்று சுவானுபவமாலையிலுங்காண்க.

கோசங்கள் சரீரங்களுக்காதாரமென்பது.

தூலசரீரமழியாமல் நிலைப்பதற்காதாரம் அன்னமயகோசமாம், சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்குப் பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமய கோசங்களாதாரமாம். காரணசரீரம் ஆனந்தமய கோசமாம். பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுஞ்சேர்ந்து பிராணமயகோசமாம். மனதுங் கன்மேந்திரியமுஞ்சேர்ந்து விஞ்ஞானமயகோசமாம்.

(உ - ம்.) "கோசங்களைந்தென்று கூறுவர்கள் யாவையெனிற், பேசவாமன்னமயம் பிராணமயம் - மாசின், நயமார் மனோமயம் நாடரும்விஞ்ஞான, மயமோடானந்தமயம்" என்று சுவானுபவமாலையிலறிக.

மொத்தத்தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறுவன. வே-ம்-சி-ம்.

சங்காராசாரிய ஸ்வாமிகள் தாயுமானஸ்வாமிகள் முதலாயினவர்கள் தேகத்தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறாகப்பெருக்கி நூல்களிற் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மண்ணாதி பூதங்கள் (ரு), இதிலொவ்வொன்றுக்கைந்தாக தோல், உதிரம், சோம்பல், ஓடல்காமாதிகளாகக்குணங்கள் (உரு), பொறிகளானசோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள் (ரு), வாக்காதிகன்மேந்திரியங்கள் (ரு), புலன்களான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியவிஷயங்களானசத்தாதிவசனாதிகள் (ய), பிராணவாயுக்கள் (ய), சுழுமுனையாதிநாடிகள் (ய), மனாதி அந்தக்கரணங்கள் (ச), ஆக்குமாதிவாக்குகள் (ச), தைசதாதியகங்காரங்கள் (ங), சத்தாதிகுணங்கள் (ங), கலைமாதி வித்தியாதத்துவமென்னுமசுத்த தத்துவங்கள் (எ), சுத்தமாதி சுத்ததத்துவங்கள் (ரு), ஆகமொத்தத்தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறெனப்படும். இவற்றில் உள்நிலைக்கருவிகள் (கூசு), புறநிலைக்கருவிகள் (கூய), இந்தத்தொண்ணூற்றாறுக்கும் குணமுதலியவிவரம் தத்துவவிளக்கப்படலத்திலறிக.

(உ - ம்.) "மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்வாக்காதிசுரோத்ராதியும் - வளர்கின்ற சத்தாதி மனமாதிகலையாதி மன்னுசுத்தாதியுடனே, தொண்ணூற்றோடாறுமற்றுள்ளனவுமௌனியாய்" என்று தாயுமானவர்பாடலிலும்; "முந்தவுரைப்பதுமொன்றபாடலில்-ஞானபாதம்வந்தவகைதனை விலக்குந்தத்துவங்கண் மாநிலத்திலுரைப்பதுவுந் தொண்ணூற்றாறாய்" என்றும்; "உள்ளகருவிக்குங்கொண்ணூற்றாறு" என்றும் உடலறிவிளக்கத்திலுமறிக.

தத்துவஞானம், அருவம், உருவம், அருவுருவமென்பது.

வேதாகமமுதலிய சாஸ்திரவிசாரணையினால் நிரிபதார்த்த நிச்சயமுணர்ந்து, தன்னைத்தானறிதலே தத்துவஞானமாம். தத்துவஞானமே மெய்யறிவென்றும், கர்த்தா தத்துவமாதியென்றும், மாயாகாரியமாகிய சரீரத்துடனெவ்வளவு கூடியிருந்தாலும் எவ்வளவு மறைப்போராகிய தொழிலைவிட்டு நீங்கினால் ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசிக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அருவமாகிய சிவம், சத்தி, விந்து; உருவமாகிய கல்வான்முதலியவையாவும்; அருவுருவமும்; தத்துவமென்னும் பெயர் பெறுவனாம்.

(உ-ம்.) "தத்துவரூபமாகுந்தருமருவுருவமெல்லாம்" என்ற பாடத்தில் "தத்துவஞ்சத்தாஞ்சாருஞ்சகலமுந்தத்துவங்காண்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குரிய தத்துவங்களாவன.

பிரகிருதியினுண்டான தத்துவங்களாவன:— ஞானேந்திரியங்களான சோத்திராதி-ரு, கன்மேந்திரியங்களான வாக்காதி-ரு, அவைகளின் விஷயங்கள் சத்தாதிவசனாதிகள்-ய, அந்தக்கரணங்களான மனாதி-ச, ஆக இருபத்தினாலும் வேதாந்தத்துக்குரிய தத்துவங்களாம். இந்தப்பிரகிருதித்துவம்-உச, சுத்ததத்துவம் சுத்தாதி-ரு, அசுத்ததத்துவங்களாகிய காலாதி-எ, ஆக ஙசு-ம் சித்தாந்த உயிர்க்குரிய தத்துவங்களெனப்படும். இருபத்தினாலு தத்துவங்களுக்கும் பிரகிருதியாகிய மூலப்பகுதியே தலாவதற்குக் காரணமென்றும்; ஆன்மாவை இருபத்தைந்தென்றெண்ணப்பட்டதென்றும்; அதற்குமேலாய இருபத்தாறுந்தத்துவம் பொருளொன்றெனப்பட்ட ஈஸ்வரனென்றும்; இருபத்தேழாவது பொருளொன்றெண்ணப்பட்ட ஒப்பற்றபரமேஸ்வரனென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "எண்ணுகபிரதானத்தையிருபத்திருநாலென்றென்றுக புருடன் றன்னை யிருபத்தைந்தாவனென்றே, யென்றுகயிருபத்தாறு பொருளென வீசன்றன்னை, யென்றுகவிருபத்தேழாவனென்றே" என்று சிவதருமோத்திரத்திலும், "ஐயைஞ்சினப்புறத்தானுமாரூரமர்ந்தவம்மானே" என்று நாயனாரும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவ சுத்தியென்பது.

மண்முதல் நாததத்துவமீறாகிய தத்துவங்களையும், தனுகரணபுவனபோகங்களுஞ் செய்வதும் பிரேரகமாய்நின்றதையுந், தனக்குவேறாய்க் காண்பதுவே தத்துவரூபமாம். தத்துவங்களை சுத்தாசுத்த மாயாமலகாரியமென்றும்; சடப்பொருளென்றும்; தன்னாலறியப்பட்டதென்றும்; தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பதுவே தத்துவதரிசனமாம். தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல் கானலைநீரென்றுகண்டவொருவன் விசாரித்தறிந்தவிடத் ததனை யபேட்சிக்காதது போலவும், சொப்பனத்தில் பாம்பையேறி மாம்புட்டக்கண்டவொருவன் விழித்தபின்னதனைப் பொய்யாகக் கண்டதுபோலவும், தன்னறிவின்மேல் கண்டு நீங்கித் தானானைசுவற அன்னியமறவெங்கு நிறைவாய், சித்தமாய், அறிவாயுள்ளமுறைமையையறிந்து நிற்பதுவே தத்துவசுத்தியாம். (மெய்கண்டசாத்திரத்தாலறிக.)

நியதிநீதல். வே-ம்-சி-ம்

நியதிகளையுபேட்சித்து அறுசுவையைப்புசித்தல். இனிப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கைப்பு அறிவதுபோல போதத்தை முன்னிடாமல் தத்துவங்களிற்பொருந்தி ஒவ்வொன்றையும் விசாரித்தறியவேண்டுமாம்.

தேகம் உயிரா? சவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையாலும், தேகமென்றறிவது வேறாயிருப்பதாலும், தேகந்தனக்கன்னியமாயிருப்பதாலும், தேகம்உயிரல்ல.

பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும்உயிரா? என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், நன்றாய்க் கேட்கவில்லையென்றும் சொல்லப்படுவதாலும்; இந்திரியங்க ளொன்றறிந்த தொன்றறியாதாகையாலும்; ஒன்றுமற்றொன்றையறியாதாகையாலும்; இந்திரியங்கள்பஞ்சபூதங்களின் கூறாகையாலும்; பஞ்சபூதங்களையும் இந்திரியங்களையுமறிவது வேறாயிருப்பதாலும்; பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும் உயிரல்ல.

பிராணவாயு உயிரா? வெளியினின்று காற்றை வீசுவதுபோல் மூக்கினால்வீசும் ரசோகுண விகாரமாகிய பிராணவாயு

வை ரேசித்தும் (விட்டும்), பூரித்தும் (அடக்கியும்), கும்பித்தும் (ஸ்தம்பித்தும்), தன்வசம்பண்ணிக்கொண்டு மூச்சுபோக்குவரவு செய்வது வேறாயிருப்பதாலும்; என்பிராணனென்றறிவதாலும்; பிராணவாயு உறக்கத்திற்கண் ணறிவின்றியிருப்பதாலும்; பிராணவாயு உயிரல்ல.

சூக்குமவுடம்பு உயிரா? கனவிற்றோற்றுவனவற்றை நனவின் கணறிந்து நிற்றலால் சூக்குமவுடம்பு உயிரல்ல.

சூன்னியம் உயிரா? அவ்வாறு சொல்லுவோனுண்டாகையால் சூனியம் உயிரல்ல.

அந்தக்கரணங்கள் உயிரா? என்மனம், என்புத்தி, என்சித்தம், என்னகங்காரமென்றுசொல்லப்படுதலாலும்; மனம் வாயுவின் கூறாயும், புத்தி தேயுவின் கூறாயும், சித்தம் அப்புவின் கூறாயும், அகங்காரம்பிருதிவின்கூறாயும் இருப்பதாலும்; கண்ணுக்குக்காட்டுகிற விளக்குப்போல உயிருக்கவைகாந்தரங்கக்கருவிகளாயிருப்பதாலும்; அந்தக்கரணங்கள் உயிரல்ல.

பிரமம் உயிரா? ஐந்தவத்தைப்பட்டு ஆன்மா அறிதலால் பிரமம் உயிரல்ல.

அனைத்துங்கூடியசமுதாயம்உயிரா? அது தத்துவங்களுக்குள்பட்டதல்லாதாகையாலும்; பஞ்சகோசங்கள் சத்துவாதி குணங்களின் விருத்திவிகாரங்களாயிருக்கையாலும்; ஆன்மா அனைத்துங்கூடிய அசிபாகிதத்திலுண்மையாதலாலும்; அனைத்துங்கூடிய சமுதாயம் உயிரல்ல.

இவையெல்லாமுயிரல்லவாகில் உயிராவதெதெனில்? கண் காட்சிகளையறிவதுபோலக் கருவிகளையெல்லாம் இது இதுவென்று பகுத்தறிந்து அவையெல்லாஞ் சடமென்றொதுங்கி அவற்றின் முடிவிலே நின்ற அறிவாகிய நீயே ஆன்மசைதன்னியமென்றுணர்க.

(உ-ம்.) "எனதென்றமாட்டிடனதலாதென்ன, தனதலாதுன்னை காலாக்கை எனதென்று, மென்னறிவதென்று முரைத்திடுநிற்றிகா, றுன்னிலவை வேறுமுணர்" என்றும்; "அறிவுசூக்குமமென்னில்வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலஞ், செறிவுதானுடலத்தேனிற்கவமானபோதுடல்தேறுமோ, குறிகொளாதுடல்வாய்வான

வைகூடிடாமையிலென்னினி, பிறிதரர்துயிர்நிற்கஞானமுறக்கமே ன்பிறவாத்தே" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "அறிவதைம்பொறியேயென்னி லுறக்கத்தினறியவாகு, மறிவதுவொன்றொன்றாக வொன்றொன்றுவறியுமென்னி, னறிவுகளொன்றையொன்றங்கறிவொன்றொன்றுவறி... டாவைந்தையுங்கொள், டறிவதென்றுண்டோதான்மாவைம்பொறி யறிந்திடாவே" என்றும்; "அறிந்திடும்பிராணவாயுவடங்குதல்விடல்செய்தாலென்றபாடத்தில்" "வறிந்திடும்பிராணன்றன்னையடக்கியும்விட்டுமான்மா" என்றும்; "உணர்வனகரணமென்னிலொன்றையொன்றுணராவெவ்வே, றுணர்தருஞ்செயல்களொன்குமறிந்தவையட்க்கியாக்கிப்,புணருமுட்கரணமாக்கிபுறக்கருவியினுமிப்பாக்கி, யிவைதருமிவற்றின்வேறாயினனதென்பதான்மா" என்றும்; "கருவியாமனமும்புத்தியாங்காரஞ்சித்தநான்கு, மருவியான்மாவேயெயான்மாவினுண்மையுணர்ந்னவருந்திபமெனமதித்து [illegible] ஞானமென்சிவஞானந்தனக்குதவர்தமையுணர்ந்தோர் [illegible] மணவுறிசத்தாதிமேலரீம்" என்றுஞ் [illegible] உண்மைதனை, வாக்குமனமாதி, [illegible] காதாந்தங்கண்டு [illegible] யறிவென்றுள் யனுவென்றேபுண [illegible] சார்பினையுங்கண்டு, [illegible] லொழுக்கத்திலும்; "பிரிதெய்படியென் ளேயுணர்" என் [illegible] மறியினை [illegible] ல்லவேண்டு றக்கால்பிணமாம் [illegible] வெரியதோர் அருத் [illegible] வியெவதுபோல மைம்பூதவிகாரம [illegible] யல்லயிராசதகுண [illegible]" என்றும்; மூக்கா, லெறிபி [illegible] தாவாமமையர் [illegible], தமுளவிர "காரணமாமனதுபு [illegible] காரம், [illegible] ணந்தமயனையும் ண்டுகோசஞ்சத்துவ [illegible] ஞானவிருத்தியின்விகாரமாமே" நானென்றுதே, விரவு தவமுஞ்ஞானவிருத்திலுமே; பத்திலக்கோடிகன் றாலாய்ந்தா என்று கைவல்லியநவநீதத்திலும்; தத்துவத்தைநித்தநித்தம் பற்றிப்பார் லென்னனென்றபாடத்தில்" தத்துவத்தைநித்தநித்தம் பற்றிப்பார் யத்துவிதந்தானுவிற்த்ததன்னையின்றுவென்றறிந்தேபந்தங்கெ, யத்துவிதந்தானுவிற்றுதன்னையின்றுவென்றறிந்தேப பெருகுந்தானே" என்றும் "அன்னபாயாகிவழியாதவீட்டின்பம் பெருகுந்தானே" என்றபாடத்தில், "பன்னரியவுட்டுன் மயமென்பதுவே அந்தேகமென்றபாடத்தில், "பன்னரியவுட்டுன் மூன்றுங்கோசமைந்தும்பகுத்தறியுமுயர்சாட்சி றும், "காரண சூக்கும தூல தேகமூன்றுங் கண்டறியமுயர்சாட்சி நீயாங்காணே" என்றும், பரமானந்ததீபத்திலும், "வான்கெட்டுமாருதமாய் என்றபாடத்தில்" ஊன்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும் போய், நான்கெட்டவாபாடித்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ" என்று திருவாசகத்திலும், "வரையற்றவுணர்சிரமற்றுவாரிதிவற்றச்செற்ற, புரையற்ற வேலவன்போதித்தவாபஞ்சபூதமுமற், றுரையற்றுணர் வற்றுடலற்றுயிரற்றுபாயக், கரையற்றிருளற்றெனதற்றிருக்க மெக்கட்டியதே" என்று கந்தரலங்காரத்திலுமறிக.

ஆன்மவிலக்கணமும் அவித்தைகளும் (வேதாந்தம்.)

சத்தும், சித்தும், ஆனந்தமும், சமமும், ஸ்திரமும், சாக்ஷியும், ஏகமும், நித்தியமும், பூரணமும், ஆகிவிளங்குவது ஆத்மஸ்வரூபமெனப்படும். கூடஸ்தனேபிரமம் பிரமமேகூடஸ்தனென்ன அத்துவிதமாகத்தரிசித்து அனுவர்த்தசட்டாக்கமுதலிய வற்றையுடையானின்ற வேறு பாடுகளுள்ள வஞ்சமயமான பஞ்சகோசமாகிய தேகத்துக்கு விலட்சணமாக வேண்டுமாம். சகலமும் ஆன்மரூபமென்றும்; ஆன்மாவைத் தவிரவேறொன்றுமில்லையென்றும்; ஆன்மா சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமென ஐந்தவத்தைகளைப்பொருந்தானென்றும்; தூலசூக்கும காரணமாகிய சரீரத்திரயங்களும், தோற்றுகின்ற சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் அவத்தாத்திரயங்களும், விசுவ, தைசத, பிராஞ்ஞன் என்னும் அபிமானத்திரயங்களும், திரிகாலங்களும், பிறப்பாகிய சமுத்திரத்திலுண்டான பேரலைகளைப்போலவே உண்டாகி உண்டாகி அழிக்கனவென்றும்; அவைகளனைத்திற்கும் நீயேசாக்ஷியென்றும்; ஆன்மாவே துரியபரசொரூபமென்றும்; துரியத்துவாதீதமாகுமென்றுஞ்சொல்லப்படும். உக-வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

(உ-ம்.) "சத்தொடுசித்தானந்தஞ் சமந்திரஞ்சாக்ஷியேகம், நித்தியம்வியாபியான்மாவியத்துவாயறிந்து, பொத்தொடசடர்துக்கா இப்பொருந்துபேதங்களான, குத்திரப்பஞ்சகோசக்குகைவிட்டுவெளியிலாவாய்" என்றுகைவல்லியநவநீதத்திலும்; "அகிலமாம்பூரணமான்மரூபம்-அகிலத்துக்கப்பாலாமான்மரூபம், சகலமதன்சொரூபமதாமான்மரூபஞ் - சகலத்தின்பரமாகுமான்மரூபம், மிகவுமுபசாந்தமதாமான்மரூபம்-மெய்யுணர்வானந்தமதாமான்மரூபம்" நீக்கலதாமான்மாவுக்கிலேயில்லை-நிகிலமுமேநித்தியமுமான்மரூபம்" என்றும், "ஜீவன்கள் சகலமுமேயான்மரூபம் - புவனங்கள் சகலமுமேயான்மரூபம்" என்றும், "ஆன்மமேமுக்குணமாம்பகுதியாகு - மான்மாவேயதன்செய்கையனைத்துமாகு, மான்மாவேயகங்காரம்புத்தியாகு-மான்மாவேமனதாகுஞ்சித்தமாகு, மான்மாவேயுயிராகும்பொறிகளாகு-மான்மாவேயுடலாகும் புலன்களாகும், மான்மாவேமற்றுமுள்ளதெவையுமாகு, மான்மாவுக்கயலாயோரணுவுமில்லை" என்றும் "ஆன்மாவே துரியபரசொரூபமாகு-மான்மாவேதுரியத்துவாதீதமாகு, மான்மாவேவிமலபரசொரூபமாகும்" என்றும், "சருவபூரணவான்மசொரூபமே சற்றும்வேறிலையென்றிங்கு சாற்றுதல்" என்றும், ரிபுகீதை

யிலும் "ஐந்தவத்தையென்றே யறைவாரவ்வைந்தவத்தை, யிங்ஙனே பெறுநாமம் விளம்பக்கேணிங்கையுறும், பார்சாக்கிரஞ்சொப்பனஞ் சுழுத்தி யுடனே, சார்துரியந்துரியாதீதம்" என்று சூதானுபவமாலையிலும் "தூலசூக்கும மஞ்ஞானந்தோன்றுமூன்றவத்தைதாமும், காலமோர் மூன்றுஞ்சன்மக்கடலெழுங்கல்லோலங்கள், போலவே வந்துவந்து" என்றும் "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக

சுத்தசைதன்னிய அறிவேதானெனநிச்சயித்தல் (வே-ம்.)

ஆரோபமான அவித்தை முதலியவைகளுக்கெல்லாஞ் சாக்ஷியாய்நின்ற ஆத்மசைதன்னியம் ஒன்றேயாம். சுயஞ்சோதியான பிரகாசத்தை யறிவிப்பதற்குப் பிரகாசம்வேறொன்று முளதோ? அதுபோல அனைத்தையும் பார்த்தறிகின்ற சுயஞ்சைதன்னிய வறிவாகிய தன்னையறிவது தன்னைக்கொண்டேயன்றி அதற்குவேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையே? சுயஞ்சைதன்னியத்துக்கும் அறிவுக்கும், ஞானம் மற்றொன்றிருக்கின்றதென்று நினைக்கிறவுணர்வற்ற குதர்க்கஞ்செய்யும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அனுவஸ்தா தோஷம் பிரயோசனமாய் முடியுமாம். கிரியாவஸ்துக்களும் நீயல்லை, அறிவருமையான சைதன்னியவஸ்துவான ஞானியவஸ்துக்களும் நீயல்லை, தாத்மஸ்வரூபத்தை நீ அநுபவித்துணர்க. சித்திப்பாகிய கருப்புக்கட்டி சேர்த்துச்சுடப்பட்ட மாப்பலகாரங்களனைத்தையு மதுரமாகச்செய்த அவ்வெல்லக்கட்டிக்குமதுரமான துசுபாவம் போல, அதுவென்னுஞ்சமட்டியும், இதுவென்னும் வியட்டியுமான கிரியாவஸ்துக்களை யறியும்படியான ஞானதிருட்டியைக் கொடுத்துச் சீவேஸ்வர அனிதமாகாத தானாகிய அத்துவிதவஸ்துவை நீயேதரிசிக்கவேண்டுமாம். இத்தன்மையுள்ள கூடஸ்தனை நீயே தொம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாம். எப்பொழுதும் மாயாரகிதமான பிரமமாவ அதுவே தத்பதத்தினுடைய லட்சியார்த்தமாம். தோன்றியழியுஞ் சீவேஸ்வரர்கள் வாச்சியார்த்தமாம். பேதமான சீவேஸ்வரர்களுக்கு ஏகமாதல்கூடாதாம். கூடஸ்தபிரமம் அபேதமாக லினவர்கட்கு ஐக்கியங்கூடுமாம். தத்வமசி என்னும் மகாவாக்கியத்தின் திரிபதார்த்த உண்மையை வேதாந்த விசாரணையினாலறிந்து நிதித்தியாசனஞ்செய்ய விளங்குமாம்.

தொம்பதத்தை விட்டலக்கணையாலும், தத்பதத்தை விடாதலக்கணையாலும், அசிபதத்தைவிட்டும் விடாதலக்கணையாலும் தரிசிக்கவேண்டியதாம். அத்வைதசுத்தவேதாந்த தத்வமசிவிளக்கப்படலத்தில் தொம்பததத்பத அசிபதசோதனை தரிசனம்,சிரவண,மனனம்நிதித்தியாசனமுதலியவைகளறிக.

(உ - ம்.) "எல்லாங்கண்டறியுமென்னையேது கொண்டறிவேனென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ்சோதிச் சுடருக்குச்சுடர்வேறுண்டோ" என்றும்; "அறிவுக்குமறிவுசெய்யுமறிவுவேறுண்டெனவுண்ணும், அறிவற்றகுதர்க்க மூடர்க்கனவத்தின் பலமாய்த்தீருமே அறிபடும்பொருளுமீயல்லை யறிபடாப்பொருளுமீயல்லை, அறிவுருனாகு முன்னை யனுபவித்தறிவாய்நீயே" என்றும்; "மதுரமாங்கட்டி கட்டமாப்பணியாரமெல்லாம், மதுரமாக்கியவதற்கு மதுரக்தான் சுபாவமன்றோ, அதுவிதுவெனுஞ் சடங்களறிவாக வறிவைத்தந்தே, அதுவிதுவிரண்டுமாகாவகம்பொருளறிவாய்நீயே" என்றும்; "இந்த நீ தொம்பதத்தினிலக்கியப்பொருளாமென்றே, பந்தமில்பிரமமேதற்பதந்தனில்லக்கியார்த்தம், அந்தமாஞ்சீவனீசனவர்களை வாச்சியார்த்தம், சந்ததம்பேதமாவூர்தமக்கயிக்கியங்கூடாதே" என்றும்; "இடமான பிரமஞ்சாக்ஷியிடண்டுமெய்ப்பேறதுமேகம்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "சிவமல்லகாமெனுஞ்சிவனுமென்றும், விவகாரம்வந்தவிடமெல்லாந்-துவமகலச், சாமமறைபுகலுஞ்சத்தியமாவாக்கியத்தை, தோமறவுட்கொண்டுதினி" என்று வள்ளலார் சாஸ்திரத்திலுங் காண்க.

சப்தாவத்தைகளென்பது (வேதாந்தம்.)

ஆத்மாக்களுக்குச்சொல்லிய விருவிதமாயைகளால் அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம், பரோட்சஞானம், நித்தியாபரோட்சஞானம், துக்கநிவிர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தம் ஆகிய ஏழுமவத்தைகளின் நாமங்களெனப்படும். பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னை யறியாமையே அஞ்ஞானமாம். பிரமமில்லையிருந்தாற் காணுமென்று சொல்லுதல் மூடமெனும் ஆவரணசத்தியாம். ஒருபுருடன் ஓர்நினைப்பினால் நான்சிவனெனால் விட்சேபசத்தியாம். ஆசாரியருபதேசத்தினால் பிரமத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்துக்கொள்ளுதல் பரோட்சஞானமாம். பிரமவிசாரஞ்செய்து எல்லா ஐயமுநீங்கி கூடஸ்தபிரம ஐக்கியமான அத்துவிதஸ்வரூபங் காணுகவிளங்குதல் அபரோட்சஞானமாம். அகம்பாவமானசீவேஸ்வரபேதநீங்கலே துக்க

நிவர்த்தியாம். சகலதுக்கங்களினின்றும்விடுபட்டவனுய்ச்செய்யத்தக்கனவினைத்துஞ் செய்து, அடையத்தக்கன வனைத்துமடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே ஆனந்தமாம். அஞ்ஞானம் ஆவரணமிரண்டும் அசுத்த மாயாசம்பந்தமாம். விட்சேபம், பரோட்சமிரண்டுஞ் சுத்தாசுத்தமாயாசம்பந்தமாம். அபரோட்சமுதலியமூன்றுஞ் சுத்தமாயாசம்பந்தமாம். அவைகளில் அபரோட்சஞானத்தினால்பரோட்சமும், விட்சேபகாரியமான கிரியையும், துக்கநிவர்த்தியினால் ஆவரணமும், தடையற்ற ஆனந்தத்தினால் அஞ்ஞானமு நீங்குமாம். அவைகணீங்கவே இவைகளின் நாமங்களுநீங்கி நிரதிசயானந்தமாகத்தானே விளங்கப்படுமென்பதாம்.

சப்தாவத்தையை விளக்கத்தக்க தசமன்திட்டாந்தம்.

பத்துப்பேர். ஓர்நதியைநீந்திக்கரையிலேறி ஒருபுருடன் எண்பதுபேரையெண்ணி, எண்ணினதான்பத்தாவானென்று தெரியாமல் பிரமித்துக்கலக்கத்துடன் நின்றபோது புண்ணிய வானை நெறிச்செல்வோன் ஒன்பது பேரை யெண்ணினனீ பத்தாவானுவாயென்று சொல்லவே தன்னைத்தசமனைக் கண்டானென்னுந் திட்டாந்தத்தால் தன்னைத்தானைக் காணவேண்டுமெனப்படும். *

தன்னைத்தெரியாதமயக்கமே அஞ்ஞானமாம். அந்தப் பத்தாவானில்லை இல்லாமையாற் காணவிலேமெனல் அறியாமைநீங்காத ஆவரணமாம். தசமனைக்காணேனென்று துன்பமுற்றலாரல் விட்சேபமாம். வழிச்செல்வோனிவன்கருத்தறிந்து பதின்மனுளன் இவ்விடத்திருக்கிறனென்று சொல்லிய வசனத்தைக் குறிப்பாக நினைத்தறிந்துக்கொள்ளல் பரோட்சஞானமாம். நெறிச்செல்வோன் சொல்லியபடி தன்னைத் தசமனைக்கண்டது அபரோட்சஞானமாம். அழுகைநீங்கினது துக்கநிவர்த்தியாம். உள்ளத்தில் சந்தேகந்தீர்தல் தடையற்ற ஆனந்தமாம்.

* தசமனென்பது :—ஆன்மா, விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞன்,வைசுவாநரன், சூத்திராண்மா, அந்தரியாமி, சிற்சொலிதை (சிவசாக்கிரம்), பொற்பிவிசாந்தன் (சிவசொப்பனம்), பிரசாபத்தி (சிவசுழுத்தி), எனப்படுவதாம்.

(உ-ம்.) "பிரமமாந்தன்மைதந்தபேதைமையேயஞ்ஞானம், பரங்கொலகாலேருறவும்ஒபகர்தலாவரணமுடல், நரனெருகருத்தாற்சிவ ஞானமுனைத்ததோற்றம், குரவன்வாக்கியத்தாற்றன்னைக்குறிக் கொளல்பரோட்சஞானம்" என்றும்; "தத்துவவிசாரஞ்செய்து சகலசந்தேகமும்போய், அத்துவிதந்தானுதலபரோட்சஞானமாகும், கத்தனுஞ்சீவபேதங்கழிவதேதுக்கம்போதல், முத்தனுமியல்லாஞ் செய் வுமோடித்ததானந்தமாமே" என்றும்; "புதுமையாங்கனாதிகேள் பத்துப்புருடரோராற்றைத்தி, உத்தநீரந்தினெதியொருவனென் றமோகம்னேனி, அதனெதசாலுமென்றறியாமல்மயக்கிற் [illegible] ருன்" என்றும்; "அறியாதமயலஞ்ஞானம்வளிலக்காலேறும்மன் றல்,பிறியாவாவரணமாகும்மீடைக்கொண்டமுல்வீட்டுசேபம், [illegible] னன்றசமனென்டுநிற்கின்றுமென்றசொல்லைக், குறியாகவெவ்வினி நோக்கிக்கொள்வதுபரோட்சஞானம்" என்றும்; "புண்ணியபதி கன்பின்னும்புருடரொன்பதின்மர்தம்மை,ஈண்ணியடீபத்தாவாவெ ன்கவேதன்னைக்காணல், கண்ணிவிந்தழுந்து ஞானக்கைதப்போ வதுநோய்போதல், இன்னியமனத்[illegible]ள்தலாநந்தமாமே" என்றுங்கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

(அத்துவிதம்) ஐந்து பதங்களாவன.

தொம்பதம், தத்பதம், அசிபதம், அதிபதம், நிசபதம், என ஐந்தாம்.

தொம்பதம்:—தூல சூக்கும, காரணசரீரங்கள், சீவன், சாக்ஷி எனஐந்தாம்.

தத்பதம்:—விராட்டு, இரணியகருப்பன், மாயை- அவ்வி யாகிருதன், ஈஸ்வரன், பிரமம் எனஐந்தாம்.

அசிபதம்:—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வ சாக்ஷி எனஐந்தாம்.

அதிபதம்:—சத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதீ தம், எனஐந்தாம்.

நிசபதம்:—அகாரத்தம், சகசியம், அவதி, ஒடுக்கம், மோ னம் என ஐந்தாம்.

உரு-க்கும் அங்காங்கபஞ்ச உபக்கிரமங்களாவன.

ஏகாரத்தத்தில் சத்தமும், சத்தத்தில் தத்துவமும், சத் துவத்தில் விராட்டும், விராட்டில் தூலசரீரமும்; சகசியத்தில்

சூன்னியமும், சூன்னியத்தில் சித்தும், சித்தில் இரணியக ருப்பனும், இரணியகருப்பனில் சூக்குமசரீரமும்; அவதி யிலே சுபாவமும், சுபாவத்தில் ஆனந்தமும், ஆனந்தத்தில் மா யையும், மாயையில காரணசரீரமும்; ஒடுக்கத்தில் ஒழிவும், ஒழிவில் பரப்பிரமமும், பரப்பிரமத்தில் ஈஸ்வரனும், ஈஸ்வர னிடத்தில் சீவனும்; மோனத்தில் அதீதமும், அதீதத்தில் மகா காயத்தில் கடாகாயமுண்டானதுபோல, சர்வசாக்ஷியும்; சர்வ சாட்சியிடத்தில் ஈஸ்வரனும்; ஈஸ்வரசாட்சியில் மடாகாயத் தில் கடாகாயம்போல சிவசாட்சியும் உண்டாயினவாம். இது பஞ்சபதங்களுக்கிரமக் கட்டளையிலறிக.

ஞானஞ்ஞானபூமிகளாவன. (வே-ம்.)

அஞ்ஞானபூமிகள்:—தனிமையாக விதை நனவு, நனவு, மகாநனவு, நனவிற்கனவு, கனவு, கனவுநனவு, சுழுத்தியென எழாம். அகண்டமாகியசத்திலிருந்த சீவர்களவாகிய அநாதி விதைநனவாம். இவ்விதை[illegible]னவில் அகங்காரமிலாது முளை போலுண்டாம், இதுவேநனவு சொப்பனாக்கிரமாம். உண்டாகிய நான் எனதெனக் [illegible] மையுடன் [illegible]குவதால் நனவு பக்குவமாகிய மகாசாக்கிரமாம். சனித்தவன் இதுவென் தெளிவு கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ்செய்வது சாக்கிர சொப்பனமாம். புசித்துண்டுத்தூக்க மனோ ராச்சியஞ்செய்வது கனவாம். சாக்கிரத்திற்பார்த்து மறந்து விட்டதைத் தெய்வாதீனமாய்க் கண்டது கனவுநனவு சொப்பனசாக் கிரமாம். இருளடைந்திருக்கும் சுழுத்தியாம்.

(உ-ம்.) "விளைவுமிடைத்தஞ்ஞானபூமிகளேழு ஞானபூமிமே லேழென்பர், இனியவற்றுளஞ்ஞானபூமிகளைத்தெரிந்துப்பின்பவிதை நனவு,நனவிற்றுக்கிரமாகச்சாக்கிரஞ்சாக்கிரசொப்பனங்கா ண்க, கனவுகனவுசாக்கிரஞ்சுழுத்தியெனவிதழுமேழாககவித்தை மேலோர்" என்றுகைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

ஞானபூமிகள்:—சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்வாபத்தி, அசம்சத்தியாகியமசம்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, அத்திடமில்லாத காயமுடையவராகியதுரியம், [illegible] வாம். சாதனைசதுட்டயமுதிர்ந்து பார்த்தசங்கற்பமில் லிவரதோ மயிய [illegible] சிவிக்கவிருப்புடைய சுபேச்சையோடு முதற்

பூமியாம். சாதுசங்கத்தைச்சார்ந்து அவர்நுரைக்கும் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஞானசாஸ்திரத்தை யப்பியசிப்பதுவிசாரணையெனு மிரண்டாம்பூமியாம். இச்சைகளைநீக்குதல்மனஞ்சிறுகுதலாகியதனுமானசியெனுமூன்றாம்பூமியாம். சொல்லியமூன்றுபூமிகளிலுஞ் சகந்தோற்றுதலாற் சாக்கிரமெனப்படும். இந்தமூன்றுபூமியுமறிந்தவர்கள் சாதகர்களாம். சீவன்முத்தரல்லவாம். முதற்பூமிகைவசமானால் மோட்சமுங்கைவசமானதெனப்படும். சித்துவாசனை மிகுந்து அதுவேயுபாயமாய் மனதில் மெய்யுணர்வு பிறத்தல் சத்துவாபத்தியாகிய நான்காம்பூமியாம். இதிற்சகம் நினைவுருவாகத் தோற்றலின் சொப்பனமெனப்படும். இந்தப் பூமியிலேறியவன் மேலானசீவன்முத்தன்பிரமவித்தெனப்படுவனும். மனம்ஸ்திரப்பட்டுப்பொய்யானவைகளை நினைதயுமறந்துவிடுதல்சங்கற்பமறுகையாகிய அசமுசத்தியெனுமைந்தாம்பூமியாம். இதில் சகந்தோன்றாமல் தான் தோற்றுகையாற் சுழுத்தியெனப்படும். இதிலேறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரனெனப்படுவனும். அத்துவிதானந்த முண்டாதலும் திரிபுடி நீங்குதலும் பதார்த்தவெண்ணமறுத்திடலாகிய பதார்த்தபாவனையாம். ஆனந்தோதயமாயிருந்திட யாவுந் தானே தானாயிருத்தலாம். இதில்சகம் சின்மாத்திரமாகத்தோற்றலின் துரியமெனப்படும். இத்துரியத்தில் காண்பானுங் காணப்படுஞ் சகத்தும் சத்தாமாத்திரமாக விளங்குதலின் அதுதுரியாதீதமெனவும் படுமாம். இதிலேறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரியனெனப்படுவனும். பிரமவஸ்துவின் நிச்சயம் இருந்தவண்ணமிருக்கின்ற மோனத்தன்மையே ஆறாம்பூமியாம். துரியாதீதமதனை ஏழாம்பூமி ஒருகற்பனையுமற்றவிடமென மோனமார்க்கச் சுருதியானது தரிசிப்பிக்குமாம். ஐந்தாம்பூமியாகிய சுழுத்தியில் சகந்தோன்றாமற் றான்றோன்றிநிற்றல் துரியமாகவின் துரியமெனுமாறாம் பூமியைக்காட்டிச் சுழுத்தியெனக்கொண்டு அதனோடுசேர்த்து இரண்டையுஞ்சுழுத்தியெனப்படுமாம். ஏழாம்பூமியிலேறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரிட்டனெனப்படுவனும். அதுபவிக்கும் பூமிகளைத் தவத்தையானதெனக்கொள்க. சகலசமயங்களுக்கு மேலானது ஞானபூமிகளெனப்படும். "என்னிலங்களிலுமிக்கவெழுநிலம்" என்பதினுலறிக.

(உ - ம்.) "சாந்தனுகிச்சமநிலையாய்ச்சாலகொய்தாயறிவிருவை, வேந்தனைசந்ததநினைவாயென்று மனுமீண்டேரசெய்வா, ரியந்தனூலாகல்லோராலறிவைவளர்க்கவேண்டுமுதல் லேய்ந்தயோகத்துக்குமுதற்பூமியிதுயோகிக்கிவ்வே" என்றும்; "அயர்வில்விசாரமிரண்டாகுமசங்கபாவமூன்றாகும், பயிலுகாலாம் விலாபினியேபடர்வாதனையைப்பற்றறுக்கு, மயர்வில்சுத்தகல்லறிவின்மயவானந்தவடிவைந்தாம், துயில்சாக்கிரமுபாதிகளில்லாற்றெருட்சிவனின்முத்தியுமிதுவே" என்றும்; "அறிவிலாவிமவடிவாகி யசலானந்தமொன்றுதோய்ந், செ[..]யும்வடிவாய்ச்சுழுத்தியைப்போற்றிகழுமாறாமுயர்பூமி, பிறிவில்சமமா[..]ரொய்தாய்ப்பெரிதுமொன்றாய்ச்சாந்தமதாய், வெறியதுரியகேவல[..]வீடேயேழாம்வியன்பூமி" என்றும்ஞானவாசிட்டத்திலும்; "நற்சங்கநிவர்த்திவந்துசிவஞானம்விரும்புவதுசூபேச்சையாகும், நற்சங்கமொழிவினவிஞானநூல்பழகல்விசாரணையானம்பி, முற்சங்கவிடனைகள் விட்டறனுமானசியிந்தமூன்றினும், சற்சங்கமனதிலுணர்வுதித்தல்சத்துவாபத்திதானே" என்றும்; "தத்துவத்தின்மனமுழுதுமித்தை[..]லாமறத்தல் அசமுசத்தியாகும், அத்துவிதானந்தமுறும் தி[..]பதார்த்த பாவனையதாகும், வத்துநிலையிருந்தபடியிருந்தமவுன[..]வன்துரியமாகும், இத்துரிய பூமியைமூன்றுரியாதீதப்பதமென்றதுவுங்கேளாய்" என்றும்; "முற்பூமிமூன்றினுமுலகந்தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாமூன்றிற்கப்பால், சொப்பனமாமதுவெள்ள கழுவுமைஞ்சாம்பூமியே சுழுத்தியாகும், அற்புதமாஞ்சுவானுபவமிகுமாறாம் பூமிதுரியமதற்கப்பாலோர், கற்பனையிலாதவிடமதீதமென்று மனமொக்காட்டும்வேதம்" என்றும்; "முன்னிலங்களிலேறியமூவருமப்பியாசிகளாமுத்தரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ்சீவன் முத்தர்பேதமாகும், சொன்னவப்பூமிவத்தஞானிகளே பிரமவித்தாந்தூயமுத்தர்" என்றும்; "காரணமுதற்பூமிகைவந்தான்முத்தியுங்கைவந்ததாமே" என்றுங்கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "ஒன்றிரண்டாய்விவகரிக்கும் விவகாரங்கடந்தேழாம்பேசுபூமி, நின்றுதெளிந்தவர்பேசாமௌனநிலையத்தைச்சிறைநிறைவைத்தன்னை, யன்றிபொருளிலதாவெப்பொருட்குந்தான்முதலாயசலமாகி" என்றுதாயுமானஸ்வாமிகளுஞ் சொல்லியிருப்பதைக்காண்க.

ஆன்மவிலக்கணம் (சித்தாந்தம்.)

ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தியென்பது ஆசாரியரருளினுலேதன்னையுந்தன்னிடத்திலேயத்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையு மெவ்விடத்துந்தோன்றுது சகசமாய் மறைத்துநின்ற வாணவமலத்தையு நீக்கி தானறியு முறை

வியும், ஞானம் அறிவுக்கறிவாய் நின்று அபகரிக்கு முறைமையும் தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பதுவே ஆன்மரூபமாம். ஆன்மாவின் செய்தியெல்லாமிடத்துந் தோன்றாமல் தத்துவதாத்விகங்களையொப்பதெனவும், பாசஞானத்தையானென்னவு நின்ற அசத்தபோத நீக்கி, பழயசிற்றறிவாகிய சுட்டுப்போதமுங் கழன்றுநிற்பதுவே ஆன்மதரிசனமாம். ஆன்மாதன் சுட்டறிவெல்லாமிடத்துந்தோன்றாது கெட்டு தன்னிடத்திலே விளக்கப்பட்ட அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லாமடங்கி ந்தகன் செய்தியெல்லாம் அனுக்கிரகத்தின்செய்தியாய்த்தன்னை மந்த ஞானமடக்கினமுறைமையும், காணத்தாவத்திலே யடங்கினமுறைமையு மெவ்விடத்துந்தோன்றாமல் தேகமே தானும் தானே தேகமாயும் நின்றமுறைமைபோன்று, சிவமே தானுகி நிற்கவந்ததாயின் ஆன்மசுத்தியென்று பெரியோர்களாற்சொல்லுமுறைமையாம்.

ஆன்மா அசேதனமான ஆகாசம்போல அரூபமுமல்லவாய், ரூபத்தமுமல்லவாய், இயாதொன்றிலேசென்று வசித்தாலதற்குள்ள வியாத்தியெல்லாந் தனக்குண்டா யொருகாலத்துமழிவில்லாத தனது இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைந்து நிற்கிற ஆணவமலந்தானேயாய், பசுவெனும் பெயரைப்பெற்று நிற்குமாம்.

என்மனம், என்வீடு, என்அறிவு, என்சித்தியென்று அபேதமாய்ச்சொல்லுவதெல்லாம் உண்மை விசாரிக்குமிடத்திற் றனக்குவேறானவைபோல தேகமுதலியனவைதன்னை விட்டு நீங்கக்காணவென்று சொல்லுவதானால், தேகத்தில் அபேதமாய் என்னுடையதென் றபிமானிக்கும் நகங்கள், பற்கள், அத்தேகத்தினின்று கழன்றபோதும், மயிரை வமனம்பண்ணிக் தள்ளினபோது மவைகளைத்தீண்டி [illegible] கைக்கருக வென்முசராங்காண்கையால், இந்தத்தேகமு மவ்வாறேநீயல்லவென்றறிக. பொன்னாற்செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள், பட்டுமுதலிய ஆடைகள், சந்தனம், பூமாலை இவைகள் தன்தேகத்திலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது என்னுடைய வாபரணாதிகளென்று மிவைகளுக்குடையவன் யானென்றுமிருக்க, அவைகளைக் கழற்றிவிட்டபோதவைகள் தனக்கு வேறுந்தன்மை

போல, விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்துச் சரீரமுந்தனக்குவேறாகவே யிருக்குமென்றறிக. இருபத்தாறுவது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

(உ - ம்.) "அசித்தருவியாபகம்போல்வியாபகமருளின்றுய், [illegible] வியாபியெனும்வழக்குடையதுசி, கசிந்திடாஞானச் செய்தியாதியேயனைத்துந் [illegible] பசுத்துவமுடையதுயிப்பசுவெனு மெய்குமானமா" என்றும்; "என்னுடல்பொறிபிராணனந்தகரணமெனு மனைத்தெனப்பகராது, தன்னைவேறாமென்றுணர்ந்தது [illegible] என்னினும், [illegible] முதிர்பயிருகவுங்காண்டி" என்றும்; "பொன்னணியாடையாதிபோ [illegible], கொன்னணியானென்றுன்னி யிருந்தனைப்பிரிந்தபோது, நின்னணிநீயுமில்லை யாவனையாயினின்னி, னன்னியமாகுமென்னையறிந்து [illegible]" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியார் [illegible] "கண்டசாத்திரத்தாறும்" "தங்குறுபோகந்துய்ப்பேர்த்தையறப்பவுந்தேய்வோ, [illegible] சிவம் வேறியாம் வேறென்றெனலுந்ஞானம், புங்கமாரிதுறந்தியபாசம்போகவேதன்றேற், சங்கச்சகலசநத்தமாலே" என்றுஞ் [illegible] "[illegible] முறையமா முருவமற்றுமோருருவமறைமுதலாக [illegible], செய்யுமெல்லாம்வேறுமோருருவஞ் [illegible] [illegible] முருவஞ்சொல்லி [illegible]" [illegible] "[illegible]" என்று அவிரோதவுந்தியாரி லறிக.

ஆன்மாபஞ்சகோசசரீரத்துக்குவேறாய்நின்றபடிக்குமுறைமை.

பந்திக்கப்பட்ட அன்னமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் பஞ்சகோசங்களைத் திரும் ஆன்மாவேற்றுமையின்றி போக்குவரவுசெய்து, கன்மத்துக்கீடாகத் தன்னை பந்திக்கப்பட்டவெவ்வெனிறந்த தேகத்திலுலவுதலாயவசித்து, அன்னமயகோசத்தில் தேரை நடத்தினோர்போலும், பிராணமயகோசத்தில் பரிபாலனையினை விசிக்குவோர்போலும், மனோமயகோசத்தில் தோற்பாவையையாட்டுவோர்போலும், விஞ்ஞானமயகோசத்தில் பரகாயப்பிரவேசஞ்செய்வோர் போலும், ஆனந்தமயகோசத்தில் பஞ்சேடைமீறு பாடுவோர் போலும், ஆன்மா பஞ்சகோசமாயிருக்கிறசரீரத்தைப் பொரு

ந்தியதற்குவேறாய்நின்று நடிக்குமுறைமை யென்றும்; பஞ்சகோசங்களு நீயல்லையென்றுங் கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "தோற்பாவை கூத்துந்தொல்லை மரப்பாவை யியக்கமுஞ்சீர்த், தேர்ப்பரிற் செலவும்வேறாய்ச்செலுத்துவோர்செய்திதானும், பரிப்பாயவேடங்கட்டி யாடுவோர்பரிசம்போலும், மாப்பாய காயந்தன்னையான்மாநின்றாட்டுமாறே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், "செய்யுந்தொழில் யாவுமச்சிவனது வடிவென்றே, யையமற் றுணராதி யானெனுஞ்செருக்கடைந்து நாடொறுநெஞ்சே, கைவ தென்னே பஞ்சகோசங்களு நமலவெறுவுண்மை, கையிலாமலகம் மெனவுணக்கியான் கழறியுந்தெளியாயே" என்று வைராக்கியசதகத்திலும் காண்க.

ஆன்மா பொருந்து மவத்தைகளென்பது.

அவத்தையென்பது:—மாயாகாரியமாகிய கருவி கூட்டங்களின் சேட்டைகளாம். மதுபானஞ்செய்தவன் குணத்தை மாறுபடுத்தி மயக்குதல்போல ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித் தனதுகுணை போலிட் டிருளிலு நின்று மயக்குமாம். ஆட்பட்டவோர் பார்ப்பானைக் கன்மேல் தொட்டிவைத்தும் போட்டாலு யிறு பதிபாய் வேடந்தானுதாது தன்னை வேறுகண்டாற் போல, அவத்தைகளிலிருந்து மதன்மயமாகாமல் வேறுபிரிந்து நின்றுந் தன்னை மயக்காதென்றும்; இதனைமறந்துவிட்டு சாக்கிராவத்தை மறையுமென்றும்; இதனைமுதலானவற்றை யான் சொப்பனாதிகள் தோன்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இராசாவானவன் ரத, கஜ, துரக, பதாதிகளுடனே பவனி வந்து தன்னுடைய இராசதானியிலே புகும்போது வாசல்களிடத்தும் விடைகொடுக்கும் பெயர்களுக்கு விடைகொடுத்து அந்தந்தக் காவலாளிகளையும் வைத்து பின்பு தானேபோய்த் தனக்கேகாந்தமான அந்தப்புரத்திலே புகுந்து அன்னியரில்லாமல் தான் தனித்திருக்குமுறைமைபோல, ஆன்மாவானவன் மனதை ரதமாகவும், பிராணாதிவாயுக்களை ரதத்தின் பரியாகவும், புத்தியை மந்திரியாகவும், அகங்காரத்தைச் சாரதியாகவும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களைப் பதாதிகளாகவுங் கூட்டிக்கொண்டு வெளி இந்திரியங்களிற்சென்று, மீண்டு சாக்கிரத்தானமாகிய புருவமத்தியம், சொப்பனத்தானமா

கிய கண்டம், சுழுத்தித்தானமாகிய இருதயம், துரியத்தானமாகிய நாபி, இந்தத் தானங்களோடு நீங்குமித்தலங்களை நீங்கி, தேகத்துக்குப் பிராணவாயுவை சரீரக்காப்பு நிமித்தங் காவலாக நிறுத்தி, அந்தப்புரமான துரியாதீதமூலாதாரத்தின் கண் தனியேசெல்லுமாறுபோல ஐவகையவத்தையுமுறுமாம்.

(உ-ம்.) "மாயாவிகார மதுபானம் போன்றுமயக், கோயா தன்னு லொழியுமோ - நீயதுவம், போகமலாம் பஞ்சியவன் பொய்காட்டி, ஆகாது போலேயறி" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "படையொடு பவனிபோதும் பார்மன்னன் புகும்போதில்லித் கடைதோறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டுப் பின்னை, யடைதருந் தனியேயந்தப்புரத்தினில்துபோலான்மா, வுடலினுள்வத்தைதனை ந்து முறுமுயிர் காவலாக" என்று சிவஞானசித்தியாரிலுங் காண்க.

ஆன்மாபொருந்து மவத்தைகளைந்தும் சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்களென்பது.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீத மென வவத்தைகளைந்தும் சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்களெனப்படும். முப்பத்தாறு கருவிகளோடான்மா தேகபோகங்களை அறிதலின் சாக்கிரத்தைச் சிருட்டியாகவும், பிரசாதங்களை அறிதலின் சொப்பனத்தை நிறுத்திய திதியாகவும், இச்சொப்பனம்போலச் சிறிதுமில்லாத் தொழிலின்றிப் பிராணவாயு வொழிய மற்றெல்லாக் கருவிகளையுமொடுக்குதலாற் சுழுத்தியைச் சங்காரமாகவும், பிராணவாயு விளக்கமின்றி பொன்றுந் தோன்றியிருத்தலால் துரியத்தைத் திரோபவமாகவும், கருவிகளோடுமின்றி வாளாவிருந்தாயிருத்தலால் மலமகன்று தன்மையை யுணர்ந்து துரியாதீதத்தை, இருவினையொப்பு வருதல், ஆசாரிய மூர்த்தமாய் வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அனுக்கிரகம்பெறுதலின் துரியாதீதத்தை அனுக்கிரகமாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

உடலோடான்மாவின் புணர்வது சிருஷ்டி, திதி, சங்காரமாம்; உயிருள் மயக்கமுந் தெளிவுமுறுவது திரோபவமும் அனுக்கிரகமுமாம். ஓரிந்திரியத்திலான்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அதனறியும் விடயத்தை யநுபவித்தல் திதி, அவ்விடயானுபவத்தை யொழிதல் சங்காரம், அதனிலிச்சைப்படுத்தல் திரோபவம், அவ்வனுபவத்தினின்று விடுதல் அனுக்கிரகமுமாம். ஆன்மாவாகமுத்தியி

மருள்வழி போகாதல் சிருஷ்டி, ஆனந்தப் பேறுடைதல் திதி, இதினின்று தப்பித்தல் சங்காரம், ஞானகுரு ஞானோபதேசம் பெறும் பக்குவம் வந்தோர்க்கு மறைந்திருத்தல் திரோபவம், இவ்வைந்தும் செய்யுங் காலமும் விடுத்தல் அனுக்கிரகம் என்று சொல்லப்படும்.

(உ. ம.) "அஞ்சுநிறைதாயிலாவதுவே யஞ்சவித்தைக்குற்றவிலா, அஞ்சிடத்துங் கொள்ளிலட்ட மாயிவ - பஞ்சவண்ணம், ஐந்தயம் கம்பொன்மாறு ஐவிளையக்கல், நித்திக்கூத்தாகத் தெரி" என்று திருவிளக்கத்திலும்; "சுத்ததாங்காரமூறக்கத் தகன்மூடம், வைத்தங்காரமுஞ்சக்கராதியாகுஞ் சுத்தகங்கிரிசெதே துலக்கிகவல, மூய்த்தத்தங்காரம் பாசமாகு ஞானமையே" என்றும்; "சுத்த சித்தாமிர்த வெடுமேவுதல், வைத்தசங்காரமுமையாசக்திமமாகுஞ் சுத்தாங்கார மனுநீதன் தோய்வித்த, அமிர்தசங்காரஞ் சிவனைபுணர்வமையே" என்றும் திருமந்திரத்திலும்; "ஐந்தவத்தை சியன்றேபறையாரைவைந்தவத்தை, விள்ளைபெறுகாமற்விளம்புங்கேள் - எங்கைபுரப், பார்சாக்கிரஞ் சொப்பன சுழுத்தியோடேசும், சார்துரியந்துரியாதீதம்" என்று கலாணுபவமாலையிலுங் காண்க.

அவத்தை வகைகளின் விபரம்.

அவத்தைகள்:—காரியாவத்தை, காரணவத்தை என இருவகையாம். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென அவத்தைகளைந்தும் சாக்கிராதி அவத்தைகளாம். சாக்கிரத்திற்றுறையை துரியாதீதஞ் சாக்கிரதுரியாதீதம், சாக்கிரதுரியம், சாக்கிரசுழுத்தி, சாக்கிரசொப்பனம் சாக்கிரமெனவைந்தும் கீழாலவத்தையாகிய சகலாவத்தைகளாம். நின்மலாவத்தை அதாவது நின்மலசாக்கிரம், நின்மல சொப்பனம், நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம், நின்மலதுரியாதீதமெனவைந்தும் மேலாலவத்தைகளாம். ஆகியபதினைந்தும் காரியாவத்தைகளாம். இன்பா பொருந்தும், கேவலம், சகலம், சுத்தமாகிய இம்மூன்றவத்தைகளுங் காரணவத்தைகளாம். கீழாலவத்தையெனும் சகலாவத்தையே கேவலாவத்தையாம்; மத்தியாலவத்தையே சகலாவத்தையாம், மேலாலவத்தையெனு நின்மலாவத்தையே சுத்தாவத்தையாம். அவத்தைகள், பதினாங்கேதகிரபதிலெட்டல்லவாம். கீழாலவத்தை யிற்றாக்கி ஜீவாத்மாவையுக்ரபெண்ணாயாம். நின்மலாவத்தைமேலேறுக்கி ஜீவாத்மாவாக்குமாம்.

65

சாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளினிலக்கணம் (காரியாவத்தைகள்.)

சாக்கிராவத்தை:—இதற்குத்தானம் புருவமையம்-லலாடம். இதற்குத் தத்துவங்கள்: ஞானகன்மேந்திரியங்களான சோத்திராதி (டு), வாக்காதி (டு), அவற்றின் விஷயங்களான சத்தாதி (டு), வசனாதி (டு), பிராணாதிவாயுக்கள் (ய), மனாதி அந்தக்கரணங்கள் (ச), புருடன் (க), ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தைந்தாம். புருடன் பிரபஞ்சகாரியங்களை யெல்லாமறிவனாய்ச் செய்வதனால், விழிவதாயிருப்பதால் சாக்கிராவத்தையாம். (இதற்கபிமானி விசுவனாம். ரசோகுணம். போகம் உலகத்தபிமானத்தாலறிந்து புசிப்பது. அட்சரம் அகாரம். ஜீவாத்மாவென்று பெயராம்.)

சொப்பனவத்தை:—இதற்குத்தானம் கண்டம். தத்துவங்கள்: ஞானகன்மேந்திரியங்கள் (ய), வாயுக்கள் (ய), அந்தக்கரணங்கள் (ச), புருடன் (க), ஆக இருபத்தைந்தாம். இந்தத் தத்துவங்களுடன் புருடன் கூடிச் சூக்கும தேகத்தில் நின்று சொப்பனவத்தையைப் பொருந்துவதால் சொப்பனமாம். (இதற்கபிமானி தைசதனாம். சாத்விககுணம். தேப்பு சொருபமாய்ச் சகலந்தசங்களுஞ்சஞ்சரித்து இன்பதினியதென்று பேதாபேதமில்லா தர்மகொள்வதால் புரியுத்தபோதமாம். அட்சரம் உகாரம். அந்தராத்மாவென்று பெயராம்.)

சுழுத்தியவத்தை:—இதற்குத்தானம் இருதயம். தத்துவங்கள் பிராணவாயு (க), சித்தம் (க), புருடன் (க), ஆக மூன்றும். இந்தத் தத்துவங்களுடன் புருடன் கூடிக்காரணசரீரத்தில் கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப்படாமலிருக்கையால் சுழுத்தியவத்தையாம். (இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனும். தாமதகுணம். ஆனந்தபோகம். அட்சரம் மகாரம். பரமாத்மாவென்று பெயராம்.)

துரியாவத்தை:—இதற்குத்தானம் நாபி. தத்துவங்கள் பிராணவாயு (க), புருடன் (க), ஆக (உ). இவ்விரு தத்துவத்துடன் புருடன்கூடி மேற்சொல்லிய மூன்றவத்தைகளையும் விட்டு தானொருவனாக வேறேயிருப்பதால் காரணம் துரியா

வத்தையாம். (சத்தசாத்வீககுணம், ஆனந்தபரவசமேயாகம், அட்சரம் ஓங்காரம். நிர்மலாத்மாவென்று பெயராம்.)

துரியாதீதம் இதற்கு மூலஸ்தானம்:—ஓர்கருவியுமில்லாமல் மூலாதாரத்தில் அறிவேபிரகாசமாயவத்தையின்றி நின்றமையால் ரூபமில்லை ஓர்பிரணவமெனப்படும்.

(உ-ம்.) "சாக்கிரமாறுதலினி லிந்திரியம்பத்துஞ் சத்தாதி வசனாதி வாயுபத்து, நீக்கமிலந்தக்கரணம் புருடனோடு நின்றது முப்பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்கியசொற்பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்தனீ சத்தாதிவசனாதியாக, நோக்குகரணம் புருடனுடனே கூட்டநால்வ ரிருபத்தைந்தா நுண்ணியோரே," என்றும்; "சுழுத்தியிதயந்தனிற் பிராணஞ்சித்தஞ் சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிற்றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுருடனுங் கூடவயங்காநிற்கு, மழுத்திடுமூலந்தன்னிற்றுரியாதீதமதனிலேயே புருடனொன்றியமருஞானம், பழுத்திடும்பூங்குலநிகர்வத்தையைந் திற்பாங்கு பெறக்கருவி நிற்கும் பரிசுதானே" என்றுந் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "இந்திரியமீரைந்து மீரைந்து மாத்திரையு, மந்திரமாய்நின்ற மாருதமீரைந்து, அந்தக்கரணங்களொன்று மவற்றுடன், சந்தித்த சாக்கிரப்பாலனுமாமே" என்றும்; "மனவகத்தேவரு மாத்திரைபத்து, மனவகத்தேவரும்வாயு வீரைந்து, மனவகந்தாயகரணங்களொன்றும், மனவகத்தேயிருபத்தைஞ்சதாமே" என்றும்; "சுழுனையிற் சேர்ந்தன மூன்றுள் காட்டின், செழுமியசித்தம் பிராணனற் சீவன், எழுமங்கமலத்தி னுள்ளேயிருந்து, விழுமப்பொருளுடன் மேவிநின்றானே" என்றும்; "கருவரம்பாலிற்காயத்துரிய, இருவருங் கண்டபிரப்பிதப்புற்றவர், குருவரம்பெற்றவர் கூடியபின்னை, யிருவருமின்றி யொன்றாகிநின்றானே" என்றுந் திருமந்திரத்திலும்; "சாக்கிரமுப்பத்தைந்து தலையினிற் கண்டந்தன்னி, லாக்கிய விருபத்தைந்துங் களத்தினிற் சுழுனை மூன்று, நீக்கிய விதயந்தன்னி னுந்தியிற் றுரியத்தி லிரண்டொடாயி, னோக்கிய துரியாதீத நுவலின் மூலத்திலொன்றே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், "பஞ்சபதமகாவாக்கியக்கட்டளை"யிலுங் காண்க.

துரியாதீதமுதலாக ஐந்தவத்தைகளாவன (கீழாலவத்தை.)

சாக்கிரத்திற்றானே துரியாதீதமுதலாக ஐந்தவத்தைகளையும் பொருந்தி ஆன்மாவானவன் இலம்பிப்பூச்சிப்போல மேலுங்கீழும் போக்குவரவு செய்வனும். ஒருபண்டத்தை ஓரிடத்தில் வைத்துமறந்துபோனவன் பண்டம்போச்சதே

ன்று நினைத்தபொழுது பிராணவாயுவுமியங்காமல் மூர்ச்சித்திருந்தவுணர்வு சாக்கிரத்திற் சாக்கிர துரியாதீதமாம். பின் பந்தமூர்ச்சையிற் பிராணவாயு சிற்றே யியங்குதலை சாக்கிரத்திற் சாக்கிர துரியமாம். அப்பண்டத்தை யெவ்விடத்துவைத்தோமோ வென்றையப்படுவது சாக்கிரத்திற் சாக்கிரசுழுத்தியாம். அந்தப்பண்டத்தை இன்னவிடத்திலல்லோவைத்தோமென்றறிந்தவவதரம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரசொப்பனமாம். பண்டத்தைச்சென்று கண்டவவதரம் சாக்கிரத்திற்சாக்கிரமாம்.

கீழாலவத்தையைச் சீவன்முத்தித்தன்மையை யடைந்திருக்கிற ஞாதாக்களும் ஆசாரியருபதேசித்த குறிப்படியே பொருந்திச் சமாதியிலிருப்பார்களென்றும், இந்தயோகசமாதியைப் பொருந்தினவர்களந்தச்சநநம் விட்டு பின்பொருஜென்மமெடுத்து ஞானாசிரியனாலே ஞானத்தையடைந்து நிராதாரசமாதியைப்புரிந்து பரமமானமோட்சத்தையடைவார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். யோகசமாதியாவது:—மேலான்ஞானமடைதற்குத்தாழ்ந்த சாதாரண சமாதியெனப்படும்.

(உ-ம்.) "இருவகைச் சாக்கிராதி யவத்தைகளியல்பதானு, மொருவகைக் கீழாலை யுற்பவங் காட்டுமொன்று, பெருகமேலோங்கித்திய பிறப்புறுத்திடுமே யோகிற், றருவதோர்சமாதிதானுந் தாழ்ந்துபின் சநநஞ்சாரும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

நின்மலசாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளாவன (மேலாலவத்தை.)

நின்மலசாக்கிரமென்பது:—ஆன்மாவானவன் புறக்கரணமுட்கரணமாகிய இரண்டுடனுங்கூடியிருக்கிற தன்னையறிவதாம்.

நின்மலசொப்பனமென்பது:—புறக்கரணத்தை விட்டு உட்கரணவியாபாரத்துடன்கூடித் தன்னையறிவதாம்.

நின்மலசுழுத்தியென்பது:—அவ்வுட்கரண வியாபாரத்தைவிட்டு போகங்களினிருப்புமின்றி நிச்சலமான மனத்துடன் கூடியிருப்பதாம்.

நின்மலதுரியமென்பது:—அந்த மனத்தையும் விட்டுச் சித்தாகியஞானத்துடன்கூடியிருப்பதாம்.

நின்மலதுரியாதீதமென்பது: அதற்குமேலாய் நிரஞ்சனமாய் சுவசம் வேத்தியத்துக் கெட்டாத ஞானரூபமாகிய சிவனுடனைக்கியம்பண்ணியிருப்பதாம்.

அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதவபிமானிகளானபஞ்சசத்திகளும், ஆன்மாவினுடைய அனுக்கிரகார்த்தமாக கிரமத்திலதாவது உத்தரோத்தராதிகமாகச் சிவப்பிரகாசத்தைக் கொடுத்தல் செய்யுமாம். சித்தவியாபாரமே பந்தமாம். சித்தம் நீங்குவதே மோட்சமாம். அகாராதிகளுக்கும் பஞ்சாட்சரத்தினுண்மை குருவினாலறிந்து அனுபவிக்க விளங்குமெனப்படும்.

(பூர்ஞானத்தினாலே சித்தஸ்திரத்தைப்பண்ணினவனே பிரமாவும், சிவனும், விஷ்ணுவும், இந்திரனும், சுப்பிரமணியனும், குருவும், சர்வதேவதாஸ்வரூபனும், யோகியும், தபோதனனும், பண்டிதனும், மஹாபாகனும் (பாக்கியமுள்ளவன்), க்ருதார்த்தனும் (பயனடைந்தவன்), பரமார்த்தவித்துவும் (உண்மையறிந்தவன்), என்றுசொல்லப்படும். சிவஞானசித்தியார் சு-ப் சூத்திரம், கூ-வது செய்யுள், சிவாக்ரயோகியருரையிலறிக.)

கேவல, சகல, சுத்தாவத்தைகளாவன. (காரணாவத்தை)

கேவலம், சகலம், சுத்தமெனக் காரணாவத்தைகள் மூன்றாம். ஆன்மாக்கள் காரியாவத்தைகளைப் பொருந்துவதற்குக் காரணமாக விருக்குமெனப்படும்.

கேவலமென்பது:—சங்கார காலத்திற் றன் இச்சாஞானக் கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினால் மறைப்புண்டு கிடத்தலாம்.

சகலமென்பது:—தனுகரணாதிகளோடு முதல்வன் றனது இச்சத்தியால் கலைமுதலிய கருவிகளைத்தோற்றுவித்து கருவிகளை ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டிகாரியப்படுத்திப் போகங்களைப் புசிப்பிக்கையாம்.

சுத்தமென்பது:—பஞ்சமலங்களு மெல்லாக்கருவிகளு நீங்கப்பிறவியொழிந்து சுத்தனாய்ச்சிவத்தோடிரண்டறக்கூடியின்புறுவதாம். சுத்தாவத்தையாகிய நின்மலாவத்தை சீவன்முத்திபேதத்தினாலே சதேகை, விதேகையென இருவிதமாம்.

சதேகை:—சீவன்முத்திதன்மையி னிட்டையைப்பொருந்தியிருத்தலாம்.

விதேகை:—முத்தியையடைந்தகாலத்திற் சிவானந்தானுபூதியைத் தியானித்திருத்தலாம். சுத்தாவத்தையே பரமமுத்தியாம்.

(உ-ம்.) "கேவலசகல சுத்தமென்று மூன்றவத்தையான்மா, மேவுவன் கேவலந்தன்னுண்மை மெய்ப்பொறிகளெல்லாங், காவலன் கொடுத்தபோது சகலனு மலங்களெல்லா, மோவினபோது சுத்தமுடையனுற் பவந்துடைத்தே" என்றும்; "இருவினைச் செயல்களொப்பிலீசன்றன் சத்திதோய்ந்து, குருவருள்பெற்று ஞானயோகத்தைக் குறுகி முன்னைத், திருமலமறுத்துப் பண்டைச்சிற்றறி வொழிந்தஞானம், பெருகிநாயகன்றன்பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "இருவினை நேரொப்பின்னருட்சத்தி, குருவெனவந்து குணமலநீக்கித், தருமரன் ஞானத்தாற் றன்செயலறுத், திரிமலநீங்கிச் சிவமாதல் சுத்தமே" என்று கிரணாகமத்திலும்; "தற்கேவலமுத்திதானே தனிமையாம், பிற்பாற்சகலங் கலாதிப்பிரழ்வதாந், தப்பாற்புரிசுத்த கேவலஞ்சாக்கிரத், தப்பாற்புரியவதி சுத்தமாமே" என்று சுவாயம்புவத்திலும்; "நீக்கமிலதீத மாசுநிறைந்த கேவலமாநீர்மை, சாக்கிரங்கலாதிசேர்த்த சகலமாந் தன்மையாகு, நீக்கமிரண்டுங் கூடாதொழியவேரிலையினீடுஞ், சாக்கிரவதீதஞ் சுத்தத்தகைமைய தாகுந்தானே" என்று சிவப்பிரகாசம் உண்மையினுங் காண்க.

ஆனந்தப்பேறு பெறும்வகை. (சி - ம்.)

போதமாகிய அரையன் புருடனாகிய புரவிமேலேறிக் கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிகளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்விரிசுபோல பவனிசெல்வதாகும். போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன் ஏறினவப்பொழுது போக்குவரவற்றுநின்ற மௌனாநந்த முண்டாம் இதையறிக. போதம் புருடனோடுங்கூடிப் பஞ்சேந்திரியவழி செல்லவொட்டாம லவற்றை நீங்கியப் போதத்தை யுள்ளே யடக்கித் திருவருளை நாடவே இவ்வருளப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித்தான்மேலிடாய்ப் பிரகாசிக்குமாம். அப்பொழுது ஆனந்தோதயமுண்டாமாகலினவ்வழிமை கூறப்பட்டதாம். போதவிடயானந்தம் பெறுதற்கேதுவாய்நின்றதே புருடனு

கழிணிப்புருடனைப் புரவியாக்கப்பட்டதாம். சொரூபானந்தம் பெறுதற்கேதுவாய அருளைபோத முன்னிட்டுக்கொண்டு சேரலிணிப்போதத்தைப் புரவியாக்கப்பட்டதாம். இந்தநாட்டம் வைத்தாலிந்தநாட்டமறந்து சுழலுமாம். அந்தநாட்டம் வைத்தாலிந்தநாட்டமறந்து அசைவற்றிருக்குமாம்.

(உ - ம்.) "போதப் புரவிபுருடனை இலேந்து, வீதிப்பவனி விரிசாரும் - போதம், புரவியருளேறிறைற் போக்குவரவற்ற, பரமசுகமாங்காண்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "நினைவொன்று நினையாமினிற்கினைகலுமன்பார் நிற்குமிடமே யருளாநிட்டையருளொட்டுங், தனையென்று மறந்திருப்ப வருள் வடிவானதுமேற்றட்டி யெழுந்திருக்கு மின்பந் தன்மயமே யதுவாம், பினையொன்று மிலயந்தவின்பமெனுநிலயம் பெற்றோரே பிறவாமை பெற்றோர் மற்றுக்தான்" என்றும்; "ஓசாமலே யொருகாதென்னுமுள்ளொளியைப், பாராமலுள்ளபடிபார்த்திருந்தால் வாயுதோ, பத்துத்திசையும் பரந்தெழுந்தானந்தவெள்ளந், தத்திக்கரைபுரண்டுதான்" என்றும்; "நானென்றொன்றுமயக்க நண்ணுங்காலென்றனை, வானொன்னை நிறையமாட்டாய நீயூன்றமல், வைத்தமௌனத்தால் மாயை மனமிறந்து, துய்த்துவிடுஞான சுகம்" என்றும்; "அன்றென்றுமா மென்று முண்டோ-உனக்கானந்தம் வேண்டினறிவாகிச் சற்றே, நின்றறிந்தெரியுமெனவே-மறைநீதி யெம்மாதி நிகழ்த்தினன் தோழி-சங்கரசங்கரசம்பு" என்றும் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "அன்பினாலடியேனாவியோடாக்கையானந்தமாய்க் கசிந்துருக" என்று திருவாசகத்திலும்; "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்ன திபோ; தென்னுமிக்கோஞானவெரியால் வெதுப்பிநிமிர்த்துத், தான்செவ்வே நின்றிடவத்தத்துவன்றானேரதனையளித்து முன்னிற்கும் விளையொளித்திட்டே" என்று சிவஞானசித்தியாரினுங் காண்க.

பழக்கவாசனை விருத்திகளையொடுக்கு முபாயம். (வே - ம்.)

அறிவென்னும் முண்மையில் அந்தர்முக திருஷ்டியில் இடைவிடாத அப்பியாசத்தால் மனமானது தன்வசமாகயிருந்து சைதன்னிய ஸ்வரூபமானால் வெறுக்கப்பட்ட சரீரத்திலிருந்தாலும்பிரமானந்தசாகரஸ்வரூப மாவரென்றும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூன்றவத்தைக்குள்ளுதிக்கின்ற விருத்திகளைத்தன்னில் பரிபூரணமாயிருந்து நிரதிசயானந்தத்தை படையலாமென்றும்; ஞானவாசனைப் புத்திருதவிய விடயங்களைத்தந் தன்னை வலாளாக விருக்கப்பெற்றுக்கா

ணமாகக் கடித்த ஒட்டியற்ற அவத்தைகளையும் நீக்கினால் பழக்கவாசனை விருத்திகள் யாவுமொடுங்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "சித்திலுன்விழிப்பார் வையரயிப்படி நிரந்தரப்பழக்கத்தால், வசத்திலுன்மனநின்று சின்மாத்திர வடிவமாகிடன்மைந்தா, சுசந்த தேகத்திலிருக்கினு மனந்தக்கடல் வடிவாவயே" என்றும்; "இந்த மூன்றவத்தை தம்முளெழுந்திடும் விருத்திகேக்கில், அந்தவாரிருந்து மேயமானந்த மடையலாமே" என்றும்; "போதமாமிரசன்றனுப் புத்தியைப்புலன்களெல்லாம், தாதராயிருக்கப்பெற்றுச் சகலமுமடங்குந்தானே" என்றும்; "காரணசரீரமாகிப் பெருத்ததோரவித்தைதன்னைப் பிடுங்கிடிலடங்குந்தானே" என்றுங் கைவல்லிய நவநீதத்திலறிக.

ஆனந்தவகைகளாவன. (வே - ம்.)

ஆனந்தமென்பது:—இத்துவிதங்கிய பிரமானந்தம், வாசனானந்தம், விஷயானந்தமென மூவகைகளாம். இவை எட்டுவகையாகவுமேதாவது பிரமானந்தத்திலடங்கிய ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், ஞானானந்தமெனுமைந்தையுஞ் சேர்த்தெட்டாகவுஞ்சொல்லப்படுமாம்.

போகங்களில்வரும் ஆனந்தம் விடயானந்தமாம். சுழுத்தியாலத்திலுள்ள ஆனந்தம் பிரமானந்தமாம். மயக்கமாகிய நித்திரைதெளிந்த விருஞ்சமயத்திலுள்ள ஆனந்தம் வாசனானந்தமாம். எங்கிருந்தனது பிரியவடிவாகக்காணுஞ்சுகம் ஆத்மானந்தமாம். சமாதியிலுள்ளசுகம் முக்கியானந்தமாம். உதாசினத்திலுள்ள ஆனந்தம் நிசானந்தமாம். அத்துவிதமான ஆன்மனொடாகிற்குஞ்சுகம் அத்துவிதானந்தமாம். மகாவாக்கிய விசாரத்திலுதயமான ஆனந்தம் வித்தியானந்தமாம்.

ஆனந்த இயல்புகளாவன. (வே - ம்.)

விடயானந்தம்:—இன்பம்பொருந்தாதசாக்கிரத்தில் கற்பவனுண்டிய துன்பம் நீங்கும்பொருட்டு நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தில் மனமானது அந்தர்முகமாய்ச் சிதானந்தச்சாயையானது சேருவதுபோல சமாதியில் ஆகமுகமாய்ச்சென்றறிவு பிடித்து உண்டானது பிரமசுகமாயினும் அதைவிட்டு மனமகிழ்தலானசுகம் விடயானந்தமாம்.

பிரமானந்தம்:—பிரமத்தை எதிரிட்டரியின் அநுபவன், அறிவு, அறிபொருளென மூன்றும் அலைபளால் துன்பமாம். பருந்தானது தன தாகூண்டில் அடங்குந்தொழிலைப்போல மனஞ்சலியாமல் நித்திரைசெய்கின்ற சீவனானவன் முடிவில்லாத பிரமத்தோடுகூடுவனும், மனத்தையடக்கிச் சொரூபசமாதிசெய்கின்ற ஆத்மா பிரமத்திற் கலக்குமாய் அங்ஙனம் பிரமத்திற் கூடிய ஆத்மா அப்பிரமானந்தமாக ஆனந்திப்புறும். இதே இடைவிடா பிரமானந்தமாம்.

வாசனானந்தம்:—துயிலைப்போல சமாதியினின்று நீங்குஞ் சமயத்தில் பிரமானந்த சம்ஸ்காரத்துடன் விருத்தலின் அச்சுகம் வாசனானந்தமாம்.

முக்கியானந்தம்:—சமாதியில் அறிவறியாமையின்றி அறிவே முதலாகச் சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் முக்கியானந்தமாம். இது தனது உதாசினத்திலுண்டாகு மானந்தமாம்.

நிசானந்தம்:—முக்கியானந்தத்தையே நிசானந்தமென்றுஞ் சொல்லுவார்களாம்.

ஆத்மானந்தம்:—சமாதியில், தன்னிடத்திற்றானே சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் ஆத்மானந்தமாம்.

அத்துவிதானந்தம்:—சமாதியில் ஆனந்தம், ஆனந்தியென்னு மிரண்டற்ற சுகம் விளங்குதலின் அச்சுகம் அத்துவிதானந்தமாயிற்றும்.

வித்தியானந்தம்:—சமாதியில் அதுநீயென்பதின்றி ஆனந்தமே தமாய்ச் சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் வித்தியானந்தமாம்.

இந்த அஷ்டவித ஆனந்தங்களும் அதிசூயமாகச் சமாதியில் கலைவமாக விளங்குதலின் அதிசயானந்த மெனக்கூறப்படுவனவாம். (சத்தியானந்தவிரிவு 5, 67-வதுபக்கங்களிலறிக.)

(உ - ம்.) "போகத்தில்வருஞ்சுகம்விடயசுகித்திலைரப்போதுளது பிரமசுகமாம், யோகத்தனந்தலிற் சுகம்வாசனைச்சுகமுழுப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்திலுளது முக்கியசுகமுதாசீனமூற்றசுகஞ் சுகம்தாம், ஏகத்தை சேர்க்கலத்துவிதசுகம் வாக்கியமெழுந்தசுகஞானசுகமே" என்றும்; இவ்வாறுரைசெய்த சுகபேதமென்றபாட

த்தில் "தெவ்வாமல மக முகமாமதிலெலர்ளிர் சித்தின்சுகநிழல்சேருங் காண், அவ்வாரிவனு மழிழ்வாமனுபவமதுதான்விடயசுகானந்தம்" என்றும்; "ஆனந்தரு கவிடயத்திரிபுடியிடராமனமல்சயாமல்" என்றும்; "தூங்குஞ்சுகம் பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்பொருள் விழித்தில்லோர்கள்" என்றும்; "நிசமானது முக்கியமோ குடத்துள்நீரன்றோவெளி யிருந்தான், சமாமகங்கர மறைந்தானிசமது படித்தான் முக்கியவகையாகும், இலையார் இரிசிய மறிவாதே துயில்கெடியாதேயுடறறிபோலே, அசையா த மதி சமமாகிய நிலையதுதான் முக்கியவானந்தம்" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "நீக்கமில்லவறிவதுதானகமுமாகனவினிட்டைநிலைபெற்றுத், தாக்கருமீம்மறேலயங்கண்டதுவிடயானந்தமெனச்சாற்றுவாரே" என்றும்; "சமாதியிடைத்தன்னிடத்துத்தான்சுகித்தலாத்மானந்தமதாமந்தச், சமாதியிடையானந்தமானந்தியறலத்விதானந்தத்தான், சமாதியிடையதுரியதீதசுகம்வித்யானந்தானமின்ன, சமாதியிடையுறுதலினதிசயானந்தமெனச்சாற்றுவாரே" என்று ஞானானுபவசாரத்திலும்; "தூங்கிவிழித்தென் பயன்றூங்காமற்றூங்கிநிற்கும் பாங்குகண்டாலன்றோபலன்காண்பெண்ணைங்கிளியே" என்றும்; "ஆங்காரமுள்ளடக்கிஐம்புலனைச்சுட்டறுத்து, தூங்காமற்றூங்கிச்சுகம்பெறுவதெக்காலம்" என்று தாயுமானசுவாமிகளும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

தன்னையறியா அறிவும், யாவும் அறிவுமயமென்பதும் (சி-ம்.)

தத்துவங்களையெல்லாம் விடுவித்து முடிவில்நின்ற வருணையும் பூரணையுங்கடந்ததன்மேற்றோன்று மானந்தத்தையு மெதிரிடாபலததுள் ளதிதப்புட்டிருந்ததே தன்னையறியாவறிவெனப்படும், அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நானென்றுவெளிப்படுவனும். நாவுணர்ந்து தன்பெயரை நாவென்றுகூறினும் அப்பெயர்க்குரியபெயர்வேறின்றித்தானாயிருந்த அங்ஙனமைப்போலும் நீ, நான், என்று சொன்மாத்திரமேயன்றித் தானுமெனதிருமதற்குண்டாகாதென்றும்; எல்லாம் அறிவுமயமாயிருக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) "மோனவாரிதியைஞானமாம்புனையான் முற்றுமகடந்தின்றிதனும், வேகமாம்ராக த்வேஷராக்கதரைவிவேகமாம் வளினுற்றடிந்து, சோகமில்சாந்திசமத்தமுதலாஞ்சுத்தநற்குணமுனையோடு, யாகமாமாண்மராமனுத்தோன்றி விளங்குறுமிராமுமேயுத்தில்" என்று ஆத்மபோதத்திலும்; "இளைப்பினையகற்றியிருமுன்னிலைமைக்கட்டு, யளப்பிலைப்புலனடக்கி பின்பயர்ந்த

னை வைத்து, துளக்கமில்லிக்கைசெய்து தோன்றுஞ்சுடர்விட்டாங்கே, விளக்கினை விதியிற்காண்பார் மெய்ம்மையைக்காண்கிற்பாரே" என்று திருவாய்மொழியிலுங் காண்க.

ஆனந்தாதீதத்துக்குமேல் வேறுநீட்டையில்லையென்பது. சி-ம்

இதுவிதுவென்றுபகுத்தறிந்து நீங்கியகருவிகளெல்லாந் தானல்லவென்று நீங்கிநின்ற அறிவுறனைவறிந்தால் மௌனமாயிருப்பது தோன்றுமோ? கருவிகளெல்லாம் நீங்கி ஆன்மாவருளாற் றன்னைமாத்திரமறிந்திருந்துவிடத்து மேலொன்றையுந் தேடப்படவேண்டுமோ? இதனைத்தெளிந்தறிக. உதாரணம்: புகட்கெல்லாமுதலாய தலையையறிந்தபோதல்லாமற் றிரந்தடங்குமோவென்றுந் தலைபோயிற்றென்று கூறப்படாதென்பதையுமறிக, ஓர் தண்டத்தானொன்றின் சடமாயுள்ள நிலைமானதையுமேசு? அதுபோல தத்துவங்களெல்லாநீங்கியபோதத்துவத்தையுந்கடந்து உயிர்க்குள்தோன்றுதலையாயிருக்குஞ் சிவத்தைத் தன்போதத்தையூன்றிநின்றறியப்படுமோ? போதத்தாக்கதோற்றுவெளியில் ஓர்விரல்தன்னுனியைத்தான் தொடல்போலும், முகத்தின்கண்ணிருக்கும் வாய் அம்முகத்தை யெதிரிட்டுக்கவுக்கென்று கிரிப்பதுபோலுமாம். இதனை ஆராய்ந்துதெளிக. கிரிப்பது, தான் சிவத்தையறிந்தேனென்று பிறருக்குப்புகூறி, பகிழ்தலாம்.

தத்துவங்களை நீங்கியவற்றின் முடிவிலேநின்ற அதனையும் பரையையுந் துவிதநாட்டமின்றிக் கழன்றுநின்றால் தற்போதமுமாணவவாசனையாகிய சார்புமொழியுமாம். அப்படிவொழிந்தவிடத்திற்கு மதித்தற்கும் இடையாகிய சந்தியில், ஞானைந்தந்தானுமாம். வெளியிலடங்கியகாற்று தானே வேறொருபொருளாய்த் தோற்றுமல் வெளியேயானதுபோலும், அவ்வெளியிலின்றசைந்தால் அதனைவிடத் தானொருபொருளாய்க் காற்றென்பதுபோலும், இக்காற்றுகிய சாட்சியைப்போல தற்போதம் அருளிலடங்கியும் விரிந்தும்நின்றபழக்கமதைப் பார்த்தறியவேண்டுமெனப்படும்; போதமடங்கி ஒருமென்றும்; அதுவசையிலாண்மாவென்றும்; அதனைச்சிறிதுந்தோற்றாதடக்கவேண்டுமென்றும்; தற்போதங்கெட்டு ஆனந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுநீட்டை

யில்லையென்றும்; தற்போதமொழிந்து சகலகேவலம் நீங்கினால் ஆனந்தமயமாய் அருளாரபரையுமாகி, ஞானாகாசத்தைக்கடந்து நின்ற ஆனந்தாமிர்தத்தோடு விளங்காநின்ற சிவசந்நிதியோடு தானதனைவிட்டுநீங்காத அந்த வானந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பனென்றும்; ஆனந்தமேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் பரானந்தமயமாகத் தோன்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சந்திரனைப்போல சிவம். அவனைவிட்டு நீங்காதமுதம் பேரானந்தம். அவனையும் அமுதத்தையும் விட்டுநீங்காத கிரணம்போலாந்மா சிவத்தோடிரண்டறக் கலந்து நின்ற நிலையென்பதாம். முத்திக்கண் சிவமுமான்மாவும் ஒன்றென்றறிந்து கூறியதென்று கூறுதியெனின் அச்சிவம் ஒன்றொன்றறிந்து கூறியதென்று நீயுஞ்சிறிது வுணர்ந்தவையாதலின் அம்முத்திக்கண் ஒன்றென்று கிரணமென்றுங் கூறக்கூடாதென்றும்; காண்பானும் பிரணமென்றுங் கூறக்கூடாதென்றும்; காட்டியுமற்றவிடத்து வேதாந்தமுத்தியுஞ் சித்தாந்தமுத்தியுஞ் சரியாமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தலவே பொய்யாகும் - ஈது, விழித்திமைப்பானின்றால் வெளிய சைந்தாற்காற்றும், பழக்கமதைச்சாட்சியைப் போற்பார்" என்றும்; "வேதாந்தம்போலிருக்கும் வேதாந்தசித்தாந்தம், நாதாந்த போதம் கழுவினமருவ்நேதி, தனைக்கழுன்றுதற்போதஞ்சார்பழியுஞ் சந்திக்க, உணக்கறிவாகத முதிக்கும்" என்றும்; "தத்துவாதீத நிலைசந்திக்க, உணக்கறிவாகத முதிக்கும் - அத்திவாரத்து மசையாத - சுத்தத்தைச் செற்படவும், அத்திவாரத்துமசையாததவிரு, லன்றென்றதென்றேயதி ஒன்றென்றுநீ சற்றுளதாலையாதலிரு, லன்றென்றதென்றேயதி என்றும்; "நானவனென்றெண்ணினற்குநாடுமுளமுண்டாதல், நானவனென்றின்றியே" என்றும்; ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; முத்தியனைவேன்றின்றியே விஷயமாய் 60, 61, 63, 64, பக்கங்களில் விருப்பவைகளையுமறிக.

ஞானசாதக சாத்தியரிலக்கணமும் சுத்தாவத்தையனுபவமும்.

இராசதகாமத காரியங்களெல்லாநீங்கிச் சாத்துவிககாரியமாகிய கிரானை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கமுடைமையாகிய வெண்குணங்களையும்; பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாகக்காணுதல் அருள்வடிவமாகக்காணும் அருகியநோக்கமும், கருவிகளாகியதிகளையுந் திக்தனையும், மூற்பிறப்பிற் பட்டதுன்பங்களை நினைத்து வெ

ட்டுயிர்ப்பெறிதலும், திருவருள்மேலீட்டால் உடம்பிளைந்து உடைமுதலும், ஊணுறிகளைத்துறத்தலும், ஒருவரோடுமை யாடற்கு மானமுறுதலும், மௌனமாயிருத்தலும், பித்தேறி னாற்போலப்பிரபஞ்சபகுப்புத்தோன்றாதிருத்தலும், பிராண வாயுவிறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதமிறந்து நிற்றலும், ஆகிய பத்து அவத்தைகளையும்; ஞானிகள்பொருந்தியிருப் பார்களாம்.

இத்தலங்கள் முப்பத்தாறையுங்கடந்து தன்னையறிந்து அருளைத்தரிசித்துத்தற்போதமடங்கி, பரையேதானென்றேயத் தழுந்திநின்றிருப்பது சுத்தாவத்தையனுபவமாம். இந் தச் சுத்தாவத்தை யனுபவத்தில்நின்று போதமற்றுச் சிவத் தோடிரண்டறக்கலந்து அத்வைதத்தை யுடையவர்கள் மௌ னானந்தமாயிருப்பார்களாம். சுத்தாவத்தையில் நின்று அரு ளைத்தரிசித்தோர்க்கு ஆகாயத்தால் தோன்றுதொட்டு மாறி மாறித்தோன்று முடம்புக்கேற்ற காமத்தைப்போன்ற விட யானந்தம் அன்பமாகத்தோன்றிச் சொரூபானந்தந்தோன்று மாம். பொய்யாகிய கருவிகளையுள்ளபடி பொய்யாயறிமின் மெய்யில் வெயர்வை அரும்பல், விழியில்நீர்ததும்பல், உள் ளத்தின்கண்ணுடைம் ஆரவாரிப்புண்டாதலாகிய குணங்களு ண்டாகுமாம். பின்னர் தன்னையுள்ளபடிகண்டு ஒன்றின யொடாது உடலமசைவற விருப்பானும். அருள்பரிபூரணமா ய்த் தோன்றுமிடத்து இதற்குமுதலாய மெய்தன்னைப்பொன்னைக் கடைவேறன்று உள்ளே குழுரி புள்ளம்வெதும்பி யுடல் முரோமஞ்சலிப்பாருமாம். போதஞ்சுருங்கி நின்றதிலும், அபோத மோர்காலுயர்ந்து தாழ்ந்து மாறிமாறித் தோ ன்றுமநுபவம் "அவட்டி" யாம், தேவலாவத்தையோடு வா ரணவம் நீங்கிஞ மதனநாரணம் பேதமிறக்குமளவுமிருந் தலாற் "அகம்" என்பதாம்.

(உ-ம்.) "சாக்குவிக்கமெட்டாய்த் தசவத்தையாய்த்தன்னை த்தவனும்த்தானுய்ப் பின்னையுமாய்க் - கூர்த்தெல்லாம், சுத்த வத்தைத் துவட்டித் தனைத்தற, அத்துவிதத்தே தழுதியர்" என்றும் "வேர்க்கும் விழித்ததும்பும் பொய்யறிமின்மெய்வெதும்பி, ஆர்க்கும் விறைக்கும் உருக்கிப்பின்-வாக்குமனம், நின்று பரிபூரணமேயத்தே

கார்க்கத்தமாய், கண்டிப்புளிதழாங்காண்" என்றும், "கருவிகழலவனை நோக்காருசிந்தை, பெருமூச்சாம் போதம்பிரியில் அருளாய், வெ தும்பியுடல் வெறுக்குமின்பாய் விகளம், முதிர்க்குரையுமெணுமோ டுங்கு" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திற்காண்க.

பூரணானந்தம் பெற்றவர்கள் குணங்களாவன.

பூரணானந்தம்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்கு வூடலும்பாட இரூண்டாகுமாம். பூனைக்கண்ணிற்கு இரவிலும் பகலிலும் பொருள்தோற்றுவதுபோலும், நரிக்கரைமேலேறினவனுக் கு இருட்கூந்தோன்றுவதுபோலும், மலையேறினவனுக்கு நில த்திலும்பொருப்பிலுமுள்ள பொருள்தோன்றலதுபோலும், மத்தியானத்துச் சூரியனுக்கு உதயம் அத்தமானந்தோன்று வதுபோலும், பிறப்பிறுமுண்பாமும், வீட்டினின்பமுந் தோ ன்றுமாம்.

(உ-ம்.) "காலங்குதவர்க்காட்டமிலைக்குதவர்க்காட்டம், மா லைமுக்கிலுத்தவர்வாய்ப்பாட்டுமே - மேல்தொண்டா, ஆனந்தவல்லாகத் தாச்சரியமாரறிவார், ஞானம்போற்காண்முலந்து" என்றும்; "தேடுஞ் சகமுதலெல்லாங்கிழுப்பித்திக், கூடுசகம்போலக்கொள்ளாதே- நாடுங்கும், பூனைத்தன்னைக்கண்ணிபெற்றுப்பேறுபெற்றாக்கியும், யானும் உயிரனையுணரப்பார்" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திற் காண்க.

நிட்டைமேவினோர்களாசாரங்கூறல்.

ஞானநிட்டையோர்க்கு இன்னது வேண்டுமென்றுஞ் சித்தினையும், அச்சமும், ஆசாரம், மமதையும், சித்திரையெனும் சூரியமும், நாணமும், விரதமுதலியசீலமும், தியானமும், தவ மும், சாதிதொழிலும், அருவருப்பும், புண்ணியபாவங்களும், குலாச்சாரம், சமயாசாரம், [illegible]யவிந்தமார்க்கம் இரண்டற்றுக் கூடினிற்ற சிவயோகத்தில்லையாம். நீட்டனமுதலியவியவகா ரங்களைப் பொருந்தினாலும் சிவனுடைய திருவடியிற்பதிந் திட்டொருக்கநிற்பார்களாம். பிரார்த்தகன்மம், பாலும் மாலையால் கோபவானையும், சாந்தியானையும், விரக்தியானையும், காமவானையும், லோகவானையுமிருப்பார்களாதலால் சிவன்முத்தர்களுடைய லக்ஷணமிவ்வாறென்றறியப் போகாதென்றிக் கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "ஞாலமதின்ஞானநிட்டையுடையோருக்கு நன்மை யொடுதீமையிலை நாடுவதொன்றில்லை, சீலமில்லை தவமில்லைவிரத

போடாச்சிரமச் செயலில்லைத் தியானமில்லைச் சித்தமலமில்லை, கோலமில்லை புலனில்லைக் கரணமில்லைக் குணமில்லைக் குறியில்லைக் குலமுமில்லை, பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர் குணமருவிப் பாடலினோடாடலிவைப் பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்று சிவஞானசித்தியாரினும்; "கொக்கிறகின் [illegible] மிருக்கும் [illegible] மெழுந்தும், நக்குருக்குந் தொழுதும் [illegible] கூத்துவந்திச், செக்கர் [illegible] திருமேனித் திகழ்நோக்கி [illegible], புக்கு நிற்பதென்று கொல்லோ வென்பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே" என்ற திருவாசகத்தினுங் காண்க.

லய, உல்லாச, பந்தமோட்ச அனுபவமாவன.

ஆத்ம சொரூபியாயிருக்கிற சீவன் தனுகரணங்களுடன் கூடி சாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் வருந்திப் போகாமல், பிரமச் சொரூபியாய் புண்ணியபாவங்கள் தொட்டபாடாதாம். சஞ்சித பூதங்களிலேயும் சற்றும் பிரியப்பிரியமில்லாமல் சுகமாக சஞ்சரிப்பனும். காலே சஸ்வாமென்றறிந்து திடநிச்சயத்தை விடாமலிருக்கிறவனுக்கு பலாங்கமில்லையாம்.

பிரபஞ்சமெல்லாம் வடிவென்றும் [illegible] பிரபஞ்சத்திலிடத்தி லயமாகவேயாம். சுகதுக்கம் [illegible] சரீரங்களிலும் [illegible] சித்தத்திலிடத்திலும் மனமாகைத் தமைப்பேயாம். நான் சகலபூதங்களிலேயுமிருக்கிறேன் சகல பூதங்களும் என்னிடத்திலிருக்கிறதென்கிற விகல்பமான [illegible] விரிகிறது, அசைகிறது, லய, [illegible] மில்லையாம். [illegible] அகாசத்தை மேகமூடினாற்போலேயிந்த செகத்தை [illegible] மூடிச் சென்ற [illegible] சத்தனுக்கு [illegible] விரிகிறது, அசைகிறது, லயமிந்தமூன்றுமில்லையாம். ஆனந்த சமுத்திரமென்னப்பட்ட என்னிடத்தில் பிரபஞ்சமென்கிற சுற்பனை யென்றறிந்து சாக்ஷியாயிருக்கிறதே நிராகாரமாயிருக்கவேணுமாம். திரிசியத்திலே சித்தமுண்டானால் பந்தமுண்டாகுமாம். திரிசியத்தில் மனமில்லாவிட்டாலப்போது முத்தியுண்டாகுமாம். எப்போதானால் நானென்கிற இல்லாமற் போகிறதோ அப்போதே மோட்சமாம். (அஷ்டாவக்கிரகீதை உல்லாச, லய, உபதேச, பந்தமோட்சாதிகளும் அனுபவந்தாமியைகளிலறிக.)

கிட்டைகைவராதவர் அனுசரிக்கும் உபாயநிட்டைகளாவன.

ஆத்மசுத்தி நிர்வாசனைக்கொண்டு முனைகளெல்லாம் பெய்த்தோர்போல அசத்திய பெண்பனையறிந்து பிரபஞ்ச வாசனையை நீக்கிநிற்கவே முன்சொன்ன நிஷ்டையைக் கூடுமாம். அப்படி நிட்டை கைவராதாகில் பஞ்சாட்சரசெபம், உட்பூசை, புறப்பூசை, இவைகளை யனுசரிக்க முத்தியடைய லாகுமென்பர்.

பஞ்சாட்சரசெபமாவது:—ஞானகுரு சொன்னபடியே பஞ்சாக்கரத்தை அனுசந்தானமாக செபஞ்செய்தால் காஷ்டத்திலே அக்கினி பிரகாசித்தாற்போலும் நாணைப்பட்டாக நாகுகேனக்களைச் சந்திரசூரியபிடமாகக் காய்ப்பித்ததுபோலும், சீவன் ஆத்மாவினிடத்திலே பிரகாசிக்கப்பாசத்திரயங்களைப் போக்கிச் சிவானந்த அனுபூதியையடைவனும். "ஞானமாகி நின்ற மெய்ப்பொருளாவது, நாதாந்த பஞ்சாக்கரமே".

உட்பூசையென்பது:—அந்தரியாகபூசையென்பார்கள். இருதயத்துள்ளே சிவனைப்பூசிப்பதைத் முத்திக்குபாயமாகப் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். காயமே கோயிலாகக்கொண்டு [illegible], கந்தபுஷ்பம், தூபதீப நைவேத்தியாதியாக சொல்லப்பட்டவைகளெல்லாம் மனதாலேயேயமைத்துச் சிவனைப் [illegible] பூசிக்க பரமேஸ்வரனைத் தன்னினைவு மத்திலே பூசிக்க கண்ணாடியை விளக்கிவிளக்க மாசுபோய்ப் பிரகாசமதிகமானாற்போல ஞானப்பிரகாசிக்கும் நிலைபோயப் பிரகாசமுண்டாய் அந்தக்கரணமான பொருளில் [illegible] பிரகாசத்திலேயே [illegible] சுத்தியாய் முத்தியுண்டாகுமாம்.

புறப்பூசையென்பது:—பரமேஸ்வரனை ஆலயப்பிரதிஷ்டை [illegible] ஞானமாய் [illegible] பூசிக்க [illegible] மோக்ஷத்துக்கேதுவாக வழிபாடு செய்யவேண்டுமென்பர்.

"நாஸ்தி பூஜா நமஸ்காரோ [illegible]" என்றதுமாதிகளால் வழிபாட்டுக்குத் தமக்கு [illegible] வேதாந்தத்திலறிக.

(உ - ம்.) "நிற்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியானந்தனாய்த், தற்பரமாய்நின்ற தனிமுதல்வ-னேத்தப்போ, லாருவுருவாயளவிறந்து தோன்றானோ,வானோமுதல்களையின்வந்து" என்றும்; "இத்துவிதபாவனை விராகுலைக்கண்டாங்கு, சிந்தையிற்காணிற் சிவன்கண்ணா-மந்தமே, காட்டாக்கித்தோன்றிகனல்சேரும்பெண்ணா, வாட்டானோ போதஞ்செழுந்து" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; அஞ்செழுத்தாவான்மானைவயாளுடையபரிசுயென்றபாட்டத்தில் "அஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சரிக்க மதியருக்கன் வையரிவைபோற்றேன்று மான்மாவிலாமே" என்றும்; "அந்தரியாகந்தன்னின் முத்திசாதனமாய மைந்திடுவரதாருமான்ம சுத்தியாருந், கந்தமலர்புகையொளிமஞ்சனமமுது முதலாகக்கண்ட வெல்லாமனத்தாற் கருதிக்கொண்டு, சிந்தையினிற் பூசித்துச்சிவனை ஞானத்தாற் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தற்பணத்தைவிளக்க, வந்திடுமவ்வொளிபோலமருவியானுளத்தே வரவரவந்திசிவன் பின்மலமானதறுமே" என்றுசிவஞானசித்தியாரிலும்; "காயமேகோயிலாகக்கடிமனமடிமையாக்" என்பதுமுதலிய திருவாக்குகளாலு மறிக.

ஈஸ்வரச்செயலே யாவுமென்றறிந்தவர்க்கு சகசநீங்கு மென்பது. சி - ம்.

கன்மம் பிரகிருதிசம்பந்தம். தானேவற்படுகிறவன். தனக்கொருஸ்வதந்தரமில்லை யென்றும்; இப்பிரபஞ்சத்தின்கண்செய்யும் வியாபாரமெல்லாம் சிவன் வியாபாரமேயென்றும்; எவைவந்தாலு மிந்தப்படியாகவெப்பொழுதுங்கருதி யெல்லாமவன்செயலென்றிருக்கிற ஞாதாக்களுக்கு ஆகாமியகன்மங்களெல்லாம் பொருந்தாதெனவும்படும். கன்மம் கன்மமலமிரண்டினையும் சிவனிடத்திற் சமர்ப்பித்துச் சமபுத்தியாய் நிருவிகற்பசமாதியாய்ச் சிவனைச்சிந்தியாது சிந்தித்திருக்க வேணுமென்பதாம். சர்வமுஞ் சிவனுடைய செயலென்றறியாதவர்களுக்கு சகசம்நீங்காதாம். சர்வமுஞ்சிவன்செயலென்றறிந்தவர்களுக்கு இந்திரிய வியாபாரத்தோடு கூடியிருந்தாலும் சகசம் நீங்குமாம்.

(உ - ம்.) "உலகினிலென்செயலெல்லாமுன்விதியே யென்று முன்னின்றுட்செய்வித்தாலுஞ்செய்கின்றேயென்று, நிலவுவதோர்செயலெனக்கின்றுன்செயலேயென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்குந்தானே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "என்செயலாவதி யாதொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே, நின்செயலே யென்றுணரப்

பெற்றேன்" என்றுபட்டினத்தடிகளும்; "அவனன்றியோரணுவுமசைய யாதென்றும்பெரியவர்தம்மொழியொன்றுகண்டாய்" என்றும்; "எனக்கெனச்செயல்வேறிலையாவுமிங்கொருநின்" என்றும்; "எல்லாமுனடிமையேயெல்லாமுனுடைமையேயெல்லாமுனுடையசெயலே" என்றும் தாயுமான ஸ்வாமிகளும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

சோஹம்பாவனையென்பது. சி - ம்.

ஸ-அவன், அஹம்-நான், இதனைச்சோஹமெனப்படும். இதுவடமொழி தொகைப்புட்களாலும் வருமாம். பழையதாகிய வேதங்களுஞ் சோஹம்பாவனை அதாவது "அவனானேன்" என்று பாவிக்கச்சொன்னதற்கு விபரீதமாகப் பொருள்கோடல்கூடாதெனப்படும். ஆன்மபோதத்தால் சுட்டறிவப்பட்டதெல்லாம் என்னுடைய ஸ்வரூபமல்லவென்றுநீங்கி ஆன்மபோதத்துக்கெட்டாதிருக்கிற மேலானபரமசிவனும் நானல்லவென்றறிந்து அந்தச்சிவன் ஆன்மாவிலே ஜீவன்வேறின்மையாகி நின்றதன்மையால் அந்தச்சிவன் நானென்று பாவிக்கப்பண்ணவான்மாவிலே வேறறப்பிரகாசிப்பனும். சிவபாவனைபண்ணவே ஆணவாதிமலங்களெல்லாநீங்கி ஆன்மாநின்மலத்தாலத்தைப்பொருந்துவனும். அதென்போலவென்னில்:- கருடபாவனையினாலே அக்கருடன் மாந்திரிகனுக்கு வேறுதலின்றியத்துவிதமாய்த்தோன்றி விடத்தைநீக்கித் தெளியச்செய்யுமாறு போல, சிவனுமிவனில் வேறுதலின்றி அத்துவிதமாய்த்தோன்றி மலங்களைநீக்கிச் சுத்தனாகச்செய்வனும். வேதாந்தமகாவாக்கியத்திற்கும் இதுவே பொருளாகக்கொள்ளவேணுமென்பதாம். சிவன் ஆன்மாவிலே நின்ற கலப்பையறிந்து தானவனுக்கடிமையாய்ச் சோஹம்பாவனைசெய்யவே தனக்குற்றான பாசநீங்குமாமென்றறிக. உயிர் சுட்டுணர்விற்குட்பட்டவப்பாசமுமன்று. சுட்டுணர்விறந்துநின்றவப்பதிப்பொருளுமன்று. இரண்டுக்கும் வேறெனக்கண்டு பாசத்தைநீக்க வேதாந்தமகாவாக்கியமும் சித்தாந்தமகாவாக்கியமும் பொருளொன்றெனப்படுமாம். சோஹம்பாவனை பண்ணும்பொழுது அத்துவிதமாகப் பாவிக்குமாம். அதனாலே இந்த ஞானவான்களைச்சிவனென்று சொல்லப்படுமாம். அறிவரியா னென்றபாடத்தில் "அருளாற்செறிதலினாற்றிருவேடஞ் சிவனுருவே

யாருஞ் சிவோகம்பாவிக்கு மதனாற் சிவனாமாவர்" என்று சிவஞான சித்தியார்.

சோஹமென்பது:—பரோக்ஷா பரோக்ஷப் பங்கப்பொருள். ஐக்கியப் பிரத்தியாம்.

தாஸோஹபாவனை வைஷ்ணவரொப்போதும் பற்றிக்கும் பாவனை வாசனையாம்.

"தாஸோஹமிதிஸம்போஹம் ஸோஹமேவபரிக்ரம
ஸோஹமேவபரிப்ராந்திதஸ்மாத்ரீணிரித்யஜேத்"

என்றுசிலசிவாகமத்திருத்தலிருத்தலால் அப்படிசிவோகம் பாவனையேபகையாமற் பாவிக்கப்படுமென்று படித்திருந்தாலும் சோஹம் தேவதத்தனென்பதுபோற் கருதிசொற் சித்தவிவேகத்தினல் சிவோகம்பாவனைத்தீபாகச் சோஹமென்றொருவழி சொல்லவாமென்பதாம். (சிவஞான சித்தியார் கூம் சூத்திரம், எ-ம் செய்யுள் ஞானப்பிரகாசருரையிலறிக.)

(உ-ம்.) "கண்டவைதயன்றன்றனைவிட்டுக்கண்டசத்தாயுண்டனையான்மாவிறையுந் துணைப்பண்டணைந்தபுணர்ச்சியைத்தான்விடுமாறுத்தமனின்லொன்கருட, தியானத்திற்ரீவிடப்போமரன்" என்றுசிவஞானபோதத்திலும்; "கண்டவினையயல்லேலுமென்றுகண்ணிலுக்கப்பரமூமனல்லேனென்கருதிக்கபிந்த தொண்டினெனுமூனத்தவன்றனின்றவலப்பாலே சோகமெனபாவிக்கத்தோன்றுவனவேறன்றி, விண்டகலுமலங்களொலாங்கருடத்தியானத்தின்விடமொழியுமதுபோல விமலதையடையும், பண்டைமறைகளுமதனானேனென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைத்தானே" என்றுசிவஞான சித்தியாரிலும்; "வழுத்தலேப்படுவோர்ன் சுழலினேறனுன்னைப்போலென்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்" என்ற திருவாக்காலுங் காண்க.

திருபாதம், திருமுகம், திருமுடியென்றது. சி-ம்.

திருபாதமென்றது:—ஆன்மாவெவ்விடத்துமாணவமலமொன்றும் யானென்றும், நின்ற, அசத்திப்போதம் நீங்க ஆசாரியமூர்த்தியின் அனுக்கிரகஞானம் இரகசியத்தினின்றவவதாரமாம்.

திருமுகமென்றது:—பிருதிவியாகத்தோன்றும் விடயபோகங்கள் அவனவனவ்வாய் நோக்குமிடமெல்லா மவனனுக்கிரகத்தினுலே கண்டனுபவிப்பது அவனது திருமுகமாம்.

திருமுடியென்றது:—தற்செயல்தோன்றாமல் பரவசப்படுவதே அவனது திருமுடியாம். மெய்கண்டசாத்திரத்திலறிக.

முத்திநிலை. சி-ம்.

வாக்கினை மௌனமாக்கின் உள்ளேபோதமும், போதமடங்கலின் அருட்டரிசனமும், அவ்வருட்டரிசனம் நீங்கில் ஆனையாபரையோகமும், அதுநீங்கில் சுகப்பேறுமாகுமாம். சுகப்பேறு நீங்குதலை சுகாதீதமென்றும், இச்சுகாதீதமே முத்திநிலையென்றும்; இச்சுகாதீதமுத்தியையடைந்தபுண்ணியர்க்குச்சுத்தாவத்தை விற்றோன்றும் பொய்மைகளியாவுந் தோன்றாதென்றும்; இம்முத்தியைப்பெறாது அச்சுத்தாவத்தையில்நிற்போர்க்கு அனுபவம் பலவிதமாகத் தோன்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "உரையொடுங்கிற்போத முதிக்குமொழிவே, அருளாய்த்தன்போக்கையால் - பரையோகம், போருக்காதீதம்புண்ணியர்க்குப்பொய்யுறியா, தேனோர்க்குப்பலவிதமாகும்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்துநிம்; 60, 61, 63, 64, பக்கங்களிலிருப்பதையுமறிக.

விதேகமுத்தி. சி-ம்.

விதேகம் - தேகமில்லாத. கைவல்லியம்-முத்தி. அநாதிகர்த்தாவாகியசிவன் ஆன்மாவுக்கநாதி சம்பந்தமாகியவாணவமலத்தையறுக்குந்தேகாதி மருந்தைக்கொடுப்பனும். அந்தத்தேகேந்திரியாந்தக்கரண வியாபாரமாகிய போகத்தினாலே அநாதிவியாபியாகிய வாணவமலம் பரிபக்குவமாய் நீங்கினால் தேகாதிகள் பொருந்தாமல் நசிக்குமாம். ஆதலால் விதேககைவல்லியமே பரமமுத்தியெனப்படும்.

(உ-ம்.) "அநாதியேட்டுலொன்றினைவிட்டொன்றுபற்றிக்கன்மாலாயழிந்து வருந்தவிறலைத்தமில்லை, பிறவியருள்பெறுமவர்கணித்தவுருவத்தைப்பெற்றிருக்கைமுத்தியெனிற்பெரும்பதமேயீதுவு, மீதுறு விலையிதனானுங் காயமுண்டேவிருங்கண் முழுயம்லவிரண்டாமுண்டா, மனாதிதருமுடலாதி காரியத்தாலாதிமலமருக்குமருந்தாமுண்டாயுங்காணே" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

அத்துவித சுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

தத்வமசிமகாவாக்கிய விளக்கம்.

தத்வமசி அதுநீயாகுயென்னும் சாமவேதமகாவாக்கியம் நான்குவன்னம், மூன்றுலட்சணம், ஆறுகுறி, எட்டியல்புமாக விருக்குமெனப்படும். நான்குவன்னமாவன:—த த்வ ம சி யெனுமெழுத்துக்கள் நான்கு. இவை சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமெனவும் படுமாம். தத்பதம், தொம்பதம், அசிபதமெனப் பதங்கள்மூன்றும். சிவ, பர, ஐக்கியம் எனஇலக்கணமூன்றும். அது நீ ஆகுய் என்று மூன்றுபதார்த்தமாகவுஞ் சொல்லப்படுமாம். அது - பரம், நீ-ஜீவன், ஆகுய்-சிவம், எனப்படுமாம். ஆறுகுறியாவன:— வடிவினுண்மை, மாப்பொருளுடைமை, நிறைவு இரண்டறவிளங்கியது, முடிவென்றும்பழமை, அப்பழுப்புத்துமை, ஆகஆறும். எட்டு இயல்பாவன:—கேள்வி யிறந்தது, தரிசன மிறந்தது, வீரமிறந்தது, எல்லையில்லாத ஆனந்தமாயது, எல்லையில்லாத ஞானமாயது, காலமிறந்தது, தேசமிறந்தது, திசையிறந்தது ஆகஎட்டாம். நீ யென்னுந் தொம்பதத்துக்கு அபரோட்ச காரியவுபாதிகள் ஏழாம். அது என்னுந் தத்பதத்துக்கு பரோட்சகாரண வுபாதிகள் ஏழாம். உபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோது முக்கியமாம். உபாதியை நீக்கினது அசுத்தமாம். உபாதிநீங்கினது சுத்தமாம். தொம்பதத்தை விட்டலக்கணையாலும், தத்பதத்தை விடாதலக்கணையாலும், அசிபதத்தை விட்டும் விடாதலக்கணையாலும் தரிசிக்கவேண்டுமாம். சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் எனு மூவகையால் வஸ்து விளங்கப்படுமாம். சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களைச் சற்குருசந்நிதானத்திற்கேட்டறிவது சிரவணமாம். இது விதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து மனதிற்சிந்தித்துத் தனிப்படுவது மனனமாம். ஆசாரியரால் சிரவணத்தில் கேழ்விப்பட்டு மனனத்தில் தெளிந்து விளங்குமறிவுதானாய் நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம். இது

தால சிரவணதியாம். சூக்குமசிரவணதி சொல்லப்பட்ட அதுவே அத்தத்பதத்துக்குஅருத்தப்பரமாம். நீ யென்னுந்தொம்பதத்துக்கு அருத்தம் சீவனும். ஆகுய் என்னும் அசிபதத்துக்குஅருத்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாம். இப்படியாயுள்ள பொருளைக் கிரியாபதங்களுடனேகூட்டிப் போதிக்கிற முறைமைப்படியெழில் அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ அதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுவதாம். நீ அதுவாகின்றாயென்று போதிக்கிறமுறைமையில் செக சிவ பரத்தை விளக்குமாம்.

தோம்பத தத்துவங்களு முக்கியஉபாதிகளுமாவன.

தொம்பதத்துக்குத் தத்துவங்கள் இருபத்தைந்தெனப் படும். அவையாவன:—ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணமெனவைந்து; கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமெனவைந்து; ஞானேந்திரிய விஷயங்களான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனவைந்து; கன்மேந்திரிய விஷயங்களான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமெனஐந்து; அந்தக்கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென நான்கு; பிராணவாயு ஒன்று; ஆக இருபத்தைந்தாம். தொம்பத முக்கியவுபாதி தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், பிராணன், என ஏழாம்.

தோம்பதசோதனை (சிரவணம்.)

தேகம், இந்திரியங்கள்பஞ்ச பூதங்களின் கூறுகையாலும், அந்தக்கரணங்களில் மனம் வாயுவினுடையவும், புத்திதேயுவினுடையவும், அகங்காரம் விண்ணுடையவும், சித்தம் அப்புவினுடையவும், பிராணவாயுவும் பிருதிவியினுடையவும் கூறுகளாகையாலும், இவைகளெல்லாம் சடத்தியிற் சைதன்னிய மில்லாமையாலும், இவைகளெல்லாம் நீ அல்லவென்றும், தசமன் திருட்டாந்தத்தைப்போல இந்தஇருபத்தைந்து தத்துவங்களிலும் பொருந்தி ஏழுபாதிகளையுங்கண்டு கொண்டிருக்கிறயாதொருசைதன்னிய அறிவுண்டோ அந்தச்சைதன்னியவறிவுதான் நீ எனப்படுவதாம். இந்தச்சைதன்னிய அறிவு உபாதிகளுடன்கூடிநின்றபோது

முக்கியமாம். உபாதிகளை நானென்றபோது அசுத்தமாம். உபாதிகளை விட்டு நீங்கினபோது சுத்தமாம்.

தொம்பததரிசனம் விட்டலக்கணை.

"மஞ்சாக்குரோசந்தி கங்காயாம் கோஷப்ரதிவசதி" என்று அனுக்கிரகவாக்கியம். மஞ்சங்கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைகோஷித்ததென்றும் சொல்லுமிடத்து சடமாகிய மஞ்சந்தானே கூப்பிடாது மஞ்சத்திலோருபுருடனிருந்து கூப்பிட்டானென்றும்; கங்கையாகிய சலம் சடமாதலால் கோஷிக்கவறியாது கங்கைக்கரையிலே இடைச்சேரி யிருந்தபடியினாலே இந்த இடைச்சேரி கோஷித்ததென்றுங் கொள்ளவேண்டிற்று. இப்படிபோல எழுபாதிகளுக்குஞ் சாக்ஷியாகவிருக்கிறான் சிவனென்று கொள்க.

தத்பதமுக்கிய உபாதி.

தொம்பதலக்ஷியார்த்தமான துரியபரனுக்குமுண்டாம். இதனிடத்தில் சர்வஞ்ஞத்துவ முபாதியுண்டானதாம். அதெப்படியெனில் சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வஸ்திதி, சர்வசங்காரன், என எழுநாமங்களுளவாம்.

தத்பதசோதனை சிரவணம்.

சர்வஞ்ஞனாலே சர்வஞ்ஞனென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாமழிந்தும் தானழியாமல் நிற்கையினாலே சர்வகாரணனென்றும்; இந்திரியங்களுக்கெல்லா முன்னீடாய் நின்றறிகையினாலே சர்வேந்திரியாமியென்றும்; இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாகின்று விளங்குவதாகையால் சர்வேஸ்வரனென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டியென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தானாயிருந்து ரக்ஷிக்கிறதினாலே சர்வஸ்திதியென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வசங்காரனென்றும்; நாமங்களுண்டாயினவாம். இந்த எழுபாதிகளுஞ் சொரூபமல்லவாம். இந்தஎழுபாதிகளையுமெடுத்தசைதனியத்திலே அளவிடப்பட்டதோ அதுவே சொரூபமாம். இந்தச்சொரூபம் உபாதிகளுடன் சம்பந்தித்தபோது முக்கியமாம்; உபாதி

யைத்தானென்றபோது அசுத்தமாம். உபாதிக்குச் சாக்ஷியானபோது சுத்தமாம்.

தத்பததரிசனம் விடாதலக்கணை

இதற்கு "சுரோகினதிஷ்டதே சுவேதோதாவதி" என்று விசிட்டவாக்கியமாம். ஒருவெள்ளைப்பசுவையுஞ்சிகப்புக்குதிரையையுங்கண்டாயோ வென்றுமிடத்து வெள்ளைபோகுது சிகப்புநிற்குதென்றால் வெள்ளையானவர்ணம் தனியேபோகாது, சிகப்பானவர்ணம் தனியே நிற்காது, ஆகையால்வெள்ளையான பசுபோகுதென்றும், சிகப்பானகுதிரைநிற்குதென்றும், ஆமாக்களைக்கொள்ளவேண்டிற்றும். இப்படிபோல சர்வஞ்ஞத்துவஉபாதிகளையுடையவனும் அவைகளுக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கிறான்பரன் எனப்படும்.

அசிபத முக்கியம்.

தேசோத்கிரகமாகிற கிஞ்சிஞ்ஞனாயிருக்கிற சீவனுக்கும், போதோத்கிரகமாகிற சர்வஞ்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும், முன்னொக்கிய இரண்டுபதத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டபொருள் அசிபதசிரவணஞ் சங்கிருப்பினாலே ஏகமாதல் கூடுமாம். சொல்லப்பட்ட முக்கியசகலவாக்கியமும் விசிட்டவாக்கியமும் வாதனையின் தோஷமான உபாதி நீக்கு லக்ஷியமானதேயென்கிற அகண்டவாக்கியத்தினாலே ஏகம் பண்ணப்படுமாம்.

அசிபத சோதனை விட்டும் விடாதலக்கணை.

இதற்கு "சோயந்தேவதத்த" என்று அகண்டவாக்கியம். ஒரு தேவதத்தனென்ற புருடனுடனே நாம் சிறிது காட்கூடியிருந்தோம். அவன் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்து போய் அநேககாலத்துக்குப்பின்பு அவனைச்சுராங்கபுலத்துடனே மதுராமண்டலத்தில் அந்தகாலத்தின் ராசாவாகக்கண்டோம், அந்தேசிலகாலத்தில் பின்பு நம்மைப்பிரிந்து போய்ச் சிறிது காட்கூடியிருந்தோம், பின்பு அவனை தண்டுமண்டலத்திலே இதம்பாட்டுப் பின்பு அவனை மண்டலத்தில் விடியற்காலத்திலே சன்னியாசியாகக் கண்டோம். அப்பொழுது அவன் அந்ததேவதத்தனேயா அல்லவோவென்றுசந்தேகிக்கையில் அவனடியிலும் மார்பிலும் மு

டியிலும் முன்னமேயோர்மறுவுண்டே அந்த அடையாள மிவ னிடத்திலிருந்தால் அந்தத்தேவதத்தனேயிவனு மென்றுபார்க்குமிடத்தில் அந்த அடையாள மிவனிடத்திலுண்டானதையால் அந்ததேவதத்தனே இந்ததேவதத்தனுமென்றுசொல்லப்பட்டது. அப்போது அவனைவிட்டது அந்தஇரண்டுமுண்டலமும் இரண்டு காலமும் விடாமல்நின்றதொரு தேவதத்தன்மாத்திரமே. அவனைப்போலஇந்தத்தொம்பதமாகிய சிவவுயிர்க்குஞ்சாக்ஷியாய் நின்றவனொருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டப்போன்ற தொம்பதவுபாதியென்னுங் காரியவுபாதியும் தத்பதவுபாதியானகாரணோபாதியும் விடாமல் நின்றவனொருவனே இப்படி இரண்டுபதத்திலும் நின்றசிவனேபரனென்றும், பரனே சிவனென்றும் ஏகமாய்க்காண்பதுவே அசிபதமாம்.

ஐ (உ - ம்.) "தத்தோமசியெனும் வாக்கியப்பொருளென்றும் அசியில தற்பதத்தின் பொருளுறைப்பாகுஞ் சமைத்தவொருகடத்தான்" என்றும் "நன்னபதமிரண்டினுக்குமயிக்கியமசியென்பாவைகளுமா கியினிற்பிரிந்தயிக்கியம்பெற்றது" என்றும், "சிவனுமுபாதிய லாநீங்கக்கலப்பதுவேயசிபதமாங்காட்டுமதுநீங்கும்" என்றும் "நீயென்னுமுபாதிக்குநாலமுஞ்சுக்குமமு நிறுவப்பநீசனென்றுநிச்சயித்தும்பெறுமே, போயதுவஞ்ஞானமென்றும் பொருளாதுநீயென்றும் புகல்வரிந்தவிசனுக்குப்பொருந்துமுபாதிகளு" என்றும், மெய்ஞானகுருவாக்கியத்திலும், "உபாடதவர்க்கும சத்துவேதாந்தக்கட்டினோர், தேகிலக்கணை திரிவித்திவிசைப்பர்மற்ற தியம்புவாம்" என்றும்; "மஞ்சகூப்பிடலென்றல்போலவும்வடமேரதிபுள்ளதே,விருந்தலின்றது வெள்ளைபோயினதென்று செப்புதல்போலவே, கவலையிஞ்சி விடாதலக்கணையென்றுங் கொள்கருத்திலே" என்றும், "கேவும்விட்டுவிடாதலக்கணை மெய்மையனத்தினைத்தவிர், தேவதத்தனெனும்பொருட்படிசிந்தைசெய்திடுதிரவே" என்றும், சிவன்னபோதத்திலும், "கங்கையிற்கோஷமென்றுங் கறுப்புச்சேப்போடுமென்றும், தவியுசோயந் தேவதத்தனென்றுஞ் சொல்வார்கள்" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக.

தொம்பதமுனனமாவது.

தொம்பதமுக்கியமான முன்சொன்னவெழுபாதிகளும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென மூன்றவத்தைகளாம். அபி

மானிகள் விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞனும். தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், பிராணனென்ற வெழுபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோது சாக்கிராவத்தையாம். இதற்கபிமானி விசுவனும். தேகம, இந்திரியம் நீங்கலாகமற்ற ஐந்துபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோதுசொப்பனவத்தையாம். இதற்கபிமானி தைசதனும். பிராணவாயுவொன்றுடன் கூடிநின்றபோது சுழுத்தியவத்தையாம். இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனும்.

சாக்கிரம் எழுபாதிகளுடன் கூடி விளங்குகையாலும், சாக்கிரஞ்சொப்பனத்தி லழிவதாலும், இப்படியென்றுமன் சாக்கிரம்சொப்பனமென லறியப்படுவதாலும், சாக்கிரம்நீயல்ல, சொப்பனம் சாக்கிரத்தின் வாதனையாகவும், அதுசுழுத்தியிலழிவதாக யிருப்பதாலும், இப்படியென் றுன்னா லறியப்படுவதாலும் சொப்பனம்நீயல்ல. சுழுத்தியிரண்டவத்தையின் வொழிவாயிருப்பதாலும், சுழுத்தியுநீயல்ல. இப்படி யென் றுன்னா லறியப்படுவதாலும், உண்மையாய்நின்று இப்படிமூன்றவத்தையுங்கண்டுகழன்று, உண்மையாய்நின்று விளங்குகிறது துரியமென்வுணர்க. இதுவே சுத்ததொம்பதார்த்த மெனப்படும்.

தத்பதமனனமாவது.

முன்சொன்ன தத்பதமுக்கிய வுபாதிகளான: சாவஞ் ஞன்முதலிய எழுந்தத்பதத்துக்கு துரியம், காலபரம், அதீதமென மூன்றவத்தைகளாம். சுத்த தொம்பதார்த்தமான துரியபரனுக்குடனாய் படியினுலே காரண வுபாதிகளான சர்வேசுவரன், சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னுமேழுடன் விளங்குகிறதே துரியபரனுக்குப் பரசாக்கிரமாம். இதற்கபிமானி விராட்புருடனும். சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், இந்த மூன்றுபாதிகளுடன் விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரசொப்பனமாம். இதற்கபிமானி இரணியகருப்பனும். இந்த எழுபாதியுமில்லாமலும் ஒன்றுமில்லாதவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுத்தியாம். இதற்கபிமானி அவ்யாக்ருதனும். இந்தபரசுழுத்தியே பிரமத்தின் சொரூபமென்று சொல்லுவர் கூறுமோம்.

சுத்த தொம்பதார்த்தமான காரியத்திலே காரணோபாதி களோடுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதென்றறிகிறதையாலும், பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திற் றோன்றுகையாலும், பரசாக் கிரம் நீயல்ல. மூன்றுபாதிகளுடன் கூடிவிளங்குகிறதே பர சொப்பனமென்றறியப்படுவதினாலும், பரசொப்பனம் பர சுழுத்தியிலழிவதினாலும், பரசொப்பனமும் நீயல்ல. இந்த வுபாதிகளோடுமியாதொன்று மில்லாதிருந்தவிடமே பர சுழுத்தி யென்றறியப்படுவதினாலும், பரசுழுத்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்குகிற பரசொரூபத்தில் பரசுழுத்தி அழிவதா லும், பரசுழுத்தியும் நீயல்ல. மூன்றவத்தையுங் கண்டுகழ ன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பரசொரூபமாம். இந்தப் பரசொரூபத்தையே மகாவாக்கிய சுத்த தொம்பதார்த்த மெனப் படுமாம்.

அசிபத மனனம்.

சீவனிடத்திலே வுண்டான தொம்பதவுபாதி நீங்கினே னென்கிற பாவனையிருக்கையினாலும், தற்சொரூபத்தினிடத் திலேயிரண்டுபாதிகளுமொழிந்தபடியினாலே விசுவந்தோன்று கையாலும், அதுவே பிரமமென்று வேதஞ்சொல்லுமாம். சுத்த தொம்பதார்த்தமான விடத்தில் காரணவுபாதி சம்ப விக்கையால் சுத்ததொம்பதார்த்தம் விசுவக்கிராசம் பண்ண மாட்டாததாகையாலும், விசுவாக்கிராசமாகுமொழிய ஐக்கி யங்கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். காரிய காரணவுபாதிக ளிரண்டுங்கழன்று விளங்கப்படாநின்ற தற்சொரூபத்தினால் விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குமெ ன்றும், இதற்கபிமானி பிரஜாபத்தி யென்றும் வேதஞ் சொல்லுமெனப்படும். சுவயந்தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத் தினாலே இரண்டுபதத்தினிட காரிய காரணங்கழன்று இதம் அசிதம்மாய் இத்தாதனையுந்தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரண மாய் விளங்கப்பட்டது அசிபதமாகையால் சீவனும் பரமும் சேகமாயிருக்கிற வுபாதியும் சம்பந்தித்துவருகிற வவத்தை யும், கோட்பாடுகளும், விருத்துடுக்கழுபினைவெல்லாமொன்று மின்றி யொழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்கப்படாநின்ற யா

தொரு சொரூபத்தையே மகாவாக்கியம் அசிபதமென்றெனப் படுமாம். விசுவக்கிராசத்துக்கபிமானி யெங்கிலாத் தானும் நிற்கையாலே பிரசாபத்தியாம். ஞானமே வடிவாகையால் இத ற்கபிமானி சிற்சொரூபையாம். உபசாந்தம், சகலமுந் தன னிடத்திலடங்குகையால் பொற்பிலிசாந்தனும்:

நிதித்தியாசனமாவது:—முன்சொன்ன தொம்பதத்தின் காரியவுபாதி, தற்பதத்தின் காரணோபாதி இவைகளிடமோர் தனைகளும் இந்த விரண்டுவுபாதிகளிட வாதனைதோஷமாகிய அசிபதத்தினிட சோதனையுஞ் சங்கேசமறக்கண்டு நின்மை யைக்காண்பது முடிவாம்.

நாலுவேதவாக்கிய உரைகளாவன.

முதல்வாக்கியவுரை:—பிரக்ஞானம் பிரமம் ஞானமென மூன்றுபதங்களாம். பிரக்ஞையென்றது கருத அறிவு சடமான படியாலும், சரீரங்களையும் பிறரையுமறியாததாகையாலும், இந்திரியங்களுக்கு அந்தக்கரணமில்லாதபடியினாலும், அந்தக் கரணங்களுக்கு நினைப்புமறப்பானபடியினாலும், அவித்தை அஞ்ஞானமானபடியினாலேயும், சீவன்கிஞ்சிஞ்ஞனானபடியா லேயும் இவைகளெல்லாம் அறிவாகமாட்டாதென்றும்; சாட்சி யான நாசிவன்முதலானயாவற்றையுமறிவதாலும், அந்தசாட் சியைப் பறியவேறொரு அறிவில்லாமையாலும், அது நிற்பப்பிர காசமானபடியினாலும், அந்தச்சிவசாட்சியே அறிவாம். அந்த பிரக்ஞையான சாட்சியே ஞானமாம். அந்த ஞானத்தையே பிரமமென்றதாம்.

இரண்டாம்வாக்கியவுரை:—அகம் பிரமம் ஆஸ்மியென மூன்று, பதங்களாம். சரீரமும், இந்திரியங்களும், மனமும், அஞ்ஞானமும் சீவஅறிவுந் தானல்லவாம். மரணவேதனையில் சீவன்போகாதோவென்று வேதனைப்படுவதைக்காட்டிலும் சீவனைக்கைவிட்டு பரமசாக்ஷியாகிய சாட்சியே நானென்று நாடுகையில் அகமென்ற சாட்சியே பிரமமாம்; ஆஸ்மி என்றது பிரமமேதானாகவிருக்கின்றதாம்.

மூன்றாம்வாக்கிய வுரை:—தத்துவமசியென மூன்று பதங்களாம். தற்பதம்-ஈஸ்வரவுபாதி, தொம்பதம்-சீவவுபாதி,

அபிபதம் இரண்டினைக்கியமாம். தத்பதவாச்சியமாவது விராட்டு, இரணியகர்ப்பன், மாயை, இந்தசரீரத்திரயத்துக்கு அபிமானியீஸ்வரன். இதற்கு லட்சியம் பிரமமாம். தொம்பதவாச்சியமாவது தூலசூக்குமகாரணமாம். இந்தசரீரத்திரயத்துக்கு அபிமானி சீவனும். இதற்கு லட்சியார்த்தம் கூடஸ்தனும். இந்த இரண்டிற்கும் ஐக்கியமாகிய அசிபதவாச்சியமாவது கடாகாசமும் மகாகாசமும் ஒன்றென்றறிகிறதுபோல கூடஸ்தனும் பிரமமும் ஒன்றென்றறிகிறதே ஐக்கியமாம். இதற்கு லக்ஷியம் தானாயிருந்து பந்தவாசனை தானற்றதுவே அசிபதப்பொருளாகிய வஸ்துவென்றறிகிறதாம்.

நாலாம்வாக்கியமாவது:—அயமாத்மா பிரமம் எனமூன்று பதங்களாம். யானை தானே மரமாகவும், பாம்புதானே பழுதையாகவும், வெள்ளிதானே கிளிஞ்சலாகவும், கள்ளன்தானே கட்டையாகவும் ஆனாற்போலவும் பூதபவுதிகமே பிரமமென்றறிகிறதாம்.

உபசாந்தமென்பது:—தன்னைமறந்தது - மூலவஞ்ஞானமாம். சகலமுமல்லாந்தன்மயமாய்விளங்குகிறபடியினாலே குற்றந்தீர்ந்து விந்தவாதனைதோஷந் தீர்க்கவேணுமென்று வேதங் கூறுமாறும்.* உபசாந்தமாகிய மறப்பு நீங்கிலல்லது நிராதெனப்படும். உபசாந்தமாகிய மறப்பு தற்சொரூபத்தினிடத்திலே நிற்குமோ யில்லையோ பாரென்னுமிடத்து இல்லை. இல்லாதனிடமெப்படியிருந்ததெனில் ஆதியந்தம் சூனியமாயிருந்தது ஆதியந்தம் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணமெனவும், அந்தபரிபூரண மெப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்து யென்னாற் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதெப்படியெனில் மனதுக்கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையால் வாக்குமனதீதமென்று பிரண்டையும் கண்டுவிளங்குவதே ஞானமாம். சத்து சித்து ஆனந்தமான இருக்கு ஸ்வரூபமே ஆத்மாவாகிய நீயென்று போதிக்கப்பட்டதெனப்படும். சீவன்முத்தி யதீதத்திலும், பரமுத்தியுபசாந்தத்திலும், சிவமுத்தி ஆனந்தத்திலுமாம்.

(உ - ம்.) "பண்டைம்மறைகள் பரமனுடலெனுந், தண்டமதியொன்றறியாரிதந்தனை, கண்டபராவுங்காரணோபாதிக்கே, மிண்டி

னவென்னக்குறைகாண்விழிவிலே" என்றும், "காரியமேழுங்காரணமுமாயையுட், காரணமேழுங்காரணங்கடந்தவெளி, காரியகாரணவாதனையற்றவிப், பூரணமும்முபசாந்தப்பரிசே" என்றும், "பத்திக்குவித்துப் பணிந்துற்றுப்போற்றலே. முத்திக்குவித்து முதல்வன்றன்பாதமே, சித்திக்குவித்துச்சிவபரந்தானுதல், சுத்திக்குவித்துத்தனதுபசாந்தமே" என்றும், "ஒழியாவுபசாந்தமதாயளத்துங், கழியாவிடுகாரணகாரியமே, மொழியாவிமூவுலகற்றவிடத், தழியாவுணர்வேதிவமானதுவே" என்றும்திருமந்திரத்திலும்; "தத்துவந்தீர்ந்தபரமுந்தினையறிந்தற்பரமும், முத்தமாமுபசாந்தத்து முன்னியமூன்றுபாழும்,தொத்தியமாயையோடுந்தொல்பாசத்தியோடுஞ்,சித்துறுஞ்சிவத்திப்பாற்றிருந்தது தெரிதல்காண்டி" என்றும், "சிவன்றன்முத்தியுதிதம்பரமுத்தி, யோதுபசாந்தஞ்சிவமுத்தியானந்த, மூவுயின்முத்சொரூபமுத்தியுமப்பா,லோவுறுதாரத்திலுள்ளுணர்வரன்றே" என்றும்; "மத்தமாம்புலன்மாறியவிடத்தே மன்னுயிர்வெளிப்படுமதுபோய்ப், பெத்தமுழுயிர்மாறியவிடத்தேபெரியபரம் வெளிப்படுமதுபோ,யத்தமாம்பரமாறியவிடத்தேயமலசிவம்வெளிப்படுமதுபோய்ச், சுத்தமாஞ்சிவமாறியவிடத்தேதோன்றிடுஞ்சுயம்பிரகாசம்" என்று மெய்ம்மொழியிலும்; "நேராகத்தோற்றுகின்ற துவிதமறத்தொழியாத நிட்டைகூற, வாராவுமறியவொண்ணு தத்துவிதமுங்கடந்தங்கப்பாலேதுஞ், சாராதசொச்சொரூப மாத்திரமாயிருந்தவிவைசாட்சாத்காரம், ஆராதிதாரமெனநான்மறையின்முடிவுரைக்குந் தொன்மையாமே" என்று மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும்; உபநிடதசுத்த வேதாந்தக்கட்டளையிலுமறிக.

கன்மத்திரய ஒழிபு.

ஒருவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளால் நேர்ந்தகன்மங்கள் சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியமெனமூன்றும்.

சஞ்சிதமென்பது:—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு பலனை யனுபவிக்காமல் நின்றகருமமாம்.

பிராரத்தமென்பது:—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான செனனத்துக்கேதுவாகிய கருமமாம்.

ஆகாமியமென்பது:—வர்த்தமான செனனத்தில் செய்யப்பட்டு மறுசென்மத்துக்கேதுவாகிய கருமமாம். பஞ்சைவடவைத்தீ எரிப்பதுபோல பலங்களுண்டாவதற்குப்பலவினைதகவான சஞ்சிதகன்மங்கள் அனைத்தையும் ஞானக்கினியானது தகிக்குமாம். ஆகாமியம் அற்பமுஞ் சேராமல் நீங்கு

மெய்ந்நெறிஞானமாகு, மளப்பிலசிதஞ்சொன்னோர்க் கடிகடாமருளு மாறே" என்னும்; "தீபமாலை தூபமுஞ்செறிந்தவைக்யா" என்றும் சொல்லியிருப்பதையுமறிக.

கிரியையாவது:—சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம் (ரு), கோசலம், கோமியம், பால், தயிர், நெய் (ரு), வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், நார்த்தம்பழம், நெல்லிப்பருப்பு, இளநீர் (ரு), உபகரணமான பூசா திரவியங்களுஞ்சேர்த்து ஆத்மசுத்தி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி ஆகிய பஞ்சசுத்திகள்செய்து, சிவபெருமானையாவது, விஷ்ணுவையாவது, கணபதியையாவது, அபிஷேகித்தர்ச்சித்து, தூபதீபநைவேத்தியமும் ஜபம் தவம் யாகாதி கிருத்தியங்களும் கன்மகாண்டவிதிப்படி செய்தலாம். இவ்விரியை சரித்தவர் நின்மலனருகி லதாவது சாமீப்பதவியைப் பெறுவராம்.

(உ-ம்.) "புத்திரமார்க்கம்புகலிற்புதியமலரைப்போது புகையொளிமஞ்சனமமுதுமுதல்கொண்டைந்து, சுத்திசெய்தாசனமூர்த்திமூர்த்திமானுஞ்சோதியையும்பாவித்தாவாகித்துச்சுத்த, பத்தியினலர்ச்சித்துப்பரவிப்போற்றிப்பரிவினொடுமெரியில்வருகாரியமும்பண்ணி, நித்தலுமிக்கிரியையினையியற்றுவோர்களின்மலன்றனருகிருப்பர்கிளையுங்காலே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "நிலைமாலிதர முன்றுமுகைநறுமலர், புகைமிகுவளரொளிநிறைபுனல்கொடுதனை, நினைவொடுதொழும்வழிபடுமடியவர், குறைவிலபதமணதரவருள்குணமுடையிறையே" என்று காமிகத்திலும்; "மூட்டாதேநீடோறுநீர்மூழ்கிப்பூப்றித்துமூன்றுபோதுங், கட்டார்ந்தவிண்டைகொண்டடிசேர்த்துமந்தன்" என்று அஞ்சுமானிலும்; "மணமும்பொருந்திக்கைகவிட்டான்கடவேனே" என்றுஞானைத்திறவலியிலும்; "நறுமலர்நீரிளநீர்பழந்தேன்பாலோடு ... க்கதவர்க்க மூதறாபதீபம், பெறுஞ்சிவனைக்கணபதியைப்பூசைசெய்தல் புண்ணியபாவங்கடேரீக்கேரதனூல்கள், அறிதுபடித்துயிர்க்கு வகையாமணித்தருஞ்செயுதொழிலுங்கிரியைவழுவாமனின்றோர், உருவுசிவெறும்பலனறிவுமீதலோடுமுயர்ந்தகுடியாகிமிகவாழ்வர்தாமே" என்றுஉடலறிவிளக்கத்திலுமறிக.

யோகமாவது:—அகத்தொழிலின் மாத்திரையானே அருவத்திருமேனியைநோக்கிச் செய்யும்வழிபாடு யோகமெனப்படும். தூலசரீரத்தை அழிவின்றி நீடித்தகாலம் ஜீவித்திருக்கக்

கருதி இதற்காதாரமாக விருக்கின்ற சுவாசத்தைத் தன்வசப்படுத்துதற்குச் செய்யும் சாதனமாம். தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும் பஞ்சாவத்தைகளையும் ஆறுதாரங்களையும் ஐம்பத்தோரட்சரங்களையு மவற்றுணிறைந்திருக்குஞ்சதாசிவமூர்த்தியையுமறிந்து, அவர் சந்நிதானத்தி லுட்புகுந்தருளிக்கள்ளத்தன்மையையுடைய மனக்கவலையைநீக்கி, இயமநியமாதிகளினின்று இடைகலை பிங்கலை யென்னு மிரண்டுகலைகளை அப்பியசித்து ஒருவழிப்படுத்தி, ஏழுவாயிலையுமடைத்து, அசைவற்றிருக்கலாம். இதனால் மனோலயமடைந்து திடகாத்திர சரீரம்பெற்றுச் சாரூபபதவியடைவர்களாம்.

(உ-ம்.) "சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித்தடுத்து வளிவிரண்டுஞ்சலிப்பற்று முச்சதுரமுதலாதாரங்க, ளகமார்க்கமறிந்தவற்றின் அரும்பொருள்களுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறியலர்மதி மண்டலத்தின், முகமார்க்கவமுதுடலமுட்டத்தேக்கிமுழுச்சோதிநினைந்திருந்தன் முதலாகவினைக, ளகமார்க்க வட்டாங்கயோகமுற்றுமுழுத்தவழுந்தவர்சிவன்றனுருவத்தைப்பெறுவர்" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "உள்ளகருவிக்குலங்க ளொண்ணூற்றாறுமுறவத்தையுநுகமாதாரமாறு, மெள்ளவறிந்தைம்பத்தோரக்கரமும்வினங்கு ச...வனையறிந்துட்புகுந்து, கள்ளமனக்கவலை யொழித்திருகலையுங்கருதிவாவனைத்துமொருவழியிலேத்திக், கொள்ளுவல்ல பெருமெழுவாசற்பூட்டிக்கொண் டசைவற்றசிவயோகஞ்செய்வார்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும் காண்க.

ஞானமாவது:—தூலசூக்குமகாரண சரீரங்களாகிய தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையுந்தானல்லவென்றும், இவைகட்குச் சாக்ஷியாயிருக்குமறிவே தனது சொரூபமென்றுந் தெளிந்து, ஓடும்பொன்னும், உறவும்பகையும், வறுமையுஞ்செல்வமும், கீர்த்தியுநிந்தையும் வீடுங்காடும், ஏற்பாகக்காணும் மனநிலைபெற்று, இன்ப துன்பங்களற்று, செய்கையற்று, வினைவற்றிருத்தலாம். சாயுச்சியபதவியடைவர்களாம்.

ஞானத்தில் சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென்பது.

தத்துவங்களை வியதிரேகித்து தன்னை அருளாலறிந்து மூடியில் நிற்பது ஞானத்தில் சரியையாம். அருள்வடிவாயிருப்பது ஞானத்தில் கிரியையாம். அருள்வடிவாயிருந்து தற்போ

தஞ் சிறிதுந் தோன்றாது ஒழிந்து ஞானத்தைப் பெறுவது ஞானத்தில் யோகமாம். பராசீக்கத்திற்றேன்றும் ஞானானந்தத்தி லதீதப்படுவது ஞானத்தில்ஞானமாம். 'சரியை கிரியை யோகத்தினால் மோட்சமில்லையென்றும் ஞானத்தினாலேயே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்:) "ஓமெனொன்று மூறவும்பகையுமோர், கேடுஞ்செல்வமுங் கீர்த்தியுநிந்தையும், வீடுங்காணமும் வேறறநோக்குதல், கூடுந்தன்மைகொளுமனநன்மனம்" என்று பிரபுலிங்கலீலையிலும்; "ஞானநீ தின்ஞானத்தி நான்குமாஞானிக்கு, ஞானத்தின் ஞானமே ஞானமென்றெண்ணாமல், ஞானத்தில்யோகமே நந்தாந்த நல்லொளி, ஞானக்கிரியையே நன்முத்திநாடலே" என்று திருமந்திரத்திலும்; முதற்படலம் (14) வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை யென்பவைகள்.

தந்திரகலையாவது:—சத்தசாமர்த்தியத்தாற் கொள்வது அத்தசாமர்த்தியத்தாற் கொள்வது அல்லது வத்து சத்தியினாற் கொள்வதுதாம். மந்திரகலையாவது:—யாதாமொருவன் எந்ததெய்வத்தையர்ச்சித்தானந்த தெய்வத்துக்குரித்தானதியானமுதலியவற்றால் உண்மையியல்புணர்ந் தந்தத்தேவதையை யாராதனை செய்தலாம். உபதேசகலையாவது:—ஆதியந்தமில்லாத பரமசிவனுடைய வியத்திவ்யாபகத்தையும், பாசவ்யாத்திவ்யாபகத்தையும் ஆசாரியனிடமாக உள்ளபடியறிகையாம். சரியை கிரியை யிவ்விரண்டும் தந்திரகலையிலும், மந்திரகலையில் யோகமும், உபதேசகலையி லிந்த மூன்றுமடங்குமாம்.

யோக சுவாசபந்தன உச்சரிப்பு.

யோகிகள் சுவாசபந்தனஞ்செய்யவிரும்பி வாயினாலுச்சரிக்காமல் அடியிற்கண்டவிதமாக உச்சரிப்பார்களாம். அவையாவன:—பூம்-லம்-லட் என்று அறுநான்குதரமும், பம்-பாம்-மம்-யம்-ரம்-லம் என்று ஆயிரந்தரமும், தம்-டாம்-ணம்-தம்-தாம்-தம்-தாம்-நம்-பம்-பாம்-என்று ஆயிரந்தரமும், கம்-காம்-கம்-காம்-நம்-ஸம்-ஸாம்-ஜம்-ஜாம்-நம்-தம்-தாம்-என்று ஆயிரந்தரமும், அம்-அம்-இம்-இம்-உம்-ரிம்-ரீம்-லிரிம்-லிரீம்-எம்-ஏம்-ஐம்-ஓம்-ஔம்-அம் - என்று ஆயிரந்தரமும், அஞ்சவென்று

முடியில் இரண்டாயிரந்தரமும், நெஞ்சில் செபித்து இயமம் நியமமார்க்கங்களிலே நின்று, மூன்றுமாதகாலம் சந்திரகலையான இடதுநாசியில் பூரித்து சலத்தை விழுங்கிக் காற்றினால் வயிற்றை நிரப்பி சூரியகலையாகிய வலது நாசியால் ரேசித்து விடுவாராம். பின்பு சூரியனால் பூரித்து முன்சொல்லியதுபோல் கும்பித்துச் சந்திரனால் ரேசிப்பாராம். இச்சாதனஞ்செய்வதினால் சரீரஞ்சுத்தியாகிப் போதுமானவரையில் வாயுபக்ஷணஞ் செய்யப் பழக்கமாகுமாம்.

யோகாப்பியாசிகளாகாரம்:—அரிசி, கோதுமை, பால், சர்க்கரை, தேன், வெண்ணெய் இவைகள் ஆகாரமாம். உப்பு, புளி, காரம், எண்ணெய், கடுகு, வெங்காயம், பூண்டு, சம்பாரம் கூடாவாம். மாம்சம், சாராயம் நீக்கபாம்.

ஹடயோகமாவது:—வைராக்கியத்தை நிலைநிறுத்துவதினால் வாயுபக்ஷணம் பானமில்லாமல் அனேககாலம் ஜீவித்திருக்குந்தன்சரீரத்தில் தானே ஒளிப்பதாம். இராஜயோகிகளைப்போல் சமாதியிலிருப்பனும். மனிதசஞ்சாரமில்லாத குகைகளிலிருந்து சாதனஞ்செய்வனும். திடகாத்திரசரீரமுடையவனும் சுவாசத்தைப்பூரணமாக உள்ளுக்கிழுத்து நவத்துவாரங்களையு மடைத்துக்கொண்டு அல்லது நாவைவிழுங்கிச்சுவாசபந்தனஞ் செய்தலாம். ஹடயோகத்துக்குப் பஞ்சமுத்திரைகளும். அவையாவன: கேசரி, பூசாரி, காசரி, அகோசரி, உன்மணி யென்பவைகளாம்.

கேசரி:—நாவைவிழுங்கிச் சுவாசபந்தஞ் செய்தலாம்.

பூசாரி:—பத்மாசனத்திலிருந்துகொண்டு நாசிநுனியைப் பார்த்திருத்தலாம்.

காசரி:—நேத்திரத்துக்கு நேராக பார்வையை நாடி அசைவறவிருத்தலாம்.

அகோசரி:—இருசெவியையடைத்து சப்தத்தை வலது காதினால்கேட்டு பிராணனையடக்கிப் போமளவுமிருத்தலாம்.

உன்மணி:—சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுத்து நவத்துவாரங்களையு மடைத்து அல்லது நாவைவிழுங்கிச் சுவாசபந்தஞ்

செய்தலாம். இதையப்பியசித்த அடயோகி எளிதில் ஆத்ம தரிசனம் செய்வனும்.

அஷ்டாங்கயோகமாவது:—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி யென எட்டுவகையாம்.

(உ - ம்.) "இயமனியமமேத்துமாசனம்பிராணயாம, முயிர் புலனொத்தில்வாங்கும் பிரத்தியாகாரமோங்கு, தலையுடன் சித்தஞ்சேர்த்துந்தாரணை தியானமென்று, மயர்வருசமாதியெட்டும்வருத்தகல்யோகத்தங்கம்" என்று கூர்மபுராணத்திலும்; "உயிர்க்கால் வழியெல்லா மாய்கின்ற வாயுவுயிர்ப்பின்றியுள்ளேபதி" என்று ஔவைக்குறளிலுமறிக.

(இராஜயோகம்) இயமமாவது:—அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ஜவம், க்ஷமை, திருதி, மிதாஹாரம், சௌசம் எனப் பத்துவகையாம்.

யோ-ம். யோகார்த்தம், ஞா-ம். ஞானார்த்தம்.

அஹிம்சையாவது:—யோ-ம். இதரப் பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தையுண்டுபண்ணாமலிருப்பதாம். ஞா-ம். ஆத்மா வெட்டப்படாதது, தகிக்கப்படாதது, நனைக்கப்படாதது, உலர்த்தப்படாதது என்றறிதலாம். சத்தியமாவது:—யோ-ம். பொய்சொல்லாமையாம். ஞா-ம். எவற்றையும் சத்தியபிரமமாய்ப் பார்த்தலாம். அஸ்தேயமாவது:—யோ-ம். அன்னியருடைய சொத்தை இச்சிக்க மனத்தாலும் நினையாதிருத்தலாம். ஞா-ம். ஆத்மாவை அநாத்மாவாக பர்சரியாமலிருத்தலாம். பிரமசரியமாவது:—யோ-ம். ருதுகாலமின்றி மற்றகாலத்தில் சுய ஸ்திரீயையும் விரும்பாதிருத்தலாம். ஞா-ம். மனத்தினால் தன்னை பிரமஸ்வரூபமாகத்தானே யெண்ணிக்கொள்ளுதலாம். தயையாவது:—தன்னைப்போல் யாவரும் மோட்சத்தையடைய மனதிற்கொள்ளுதலாம். ஆர்ஜவமாவது:—பெண்டீர்முதல் சத்துருக்களையில் சமமாகப் பார்த்தலாம். க்ஷமையாவது:—சத்துருக்கள் செய்யாநின்ற துக்கங்களை மனத்தினாலும் கலங்காமலிருத்தலாம். திருதியாவது:—யோ-ம். வேதவிசாரணையினாற் சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுதலே சுகமன்றி வேறில்லையென்றறிதலாம். ஞா-ம். நான்பிர

மமேயன்றி தேகனல்லனென்று நிச்சயித்தறிதலாம். மிதாஹாரமாவது:—அதிகமும் கொஞ்சமுமில்லாமல் சமமாய்ப் புசித்தலாம். சௌசமாவது:—யோ-ம். காயத்தை மண்ணினாலும் நீரினாலும் கழுவுதலாம். இது பகிர்சௌசாரம். ஞா-ம். சொரூபத்தை மனனஞ்செய்தலாம். இது அந்தர்சௌசாரம்.

(உ - ம்.) "கொல்லான் பொய்கூறான் களவிலான் எண்குணன் நல்லானடக்க முடையானடுச்செய்ய, வல்லான்பகுந்துண்பான் மாசிலான்கட்காமம், இல்லானியமத்திடையினின்றானே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

நியமமாவது:—தபசு, சந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தானம், ஈஸ்வரபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், லஜ்ஜை, மதி, ஜெபம், விரதம் எனப் பத்துவகையாம். தபசாவது:—யோ-ம். உபாசனத்தால் தேகத்தைச் சுஷ்கப்பண்ணுதலாம். ஞா-ம். ஆத்மவிசாரம் பண்ணுதலாம். சந்தோஷமாவது:—யோ-ம். புசிப்பின் விஷயத்தில் இது போதுமென்று திருப்தியடைதலாம். ஞா-ம். இகத்திலும் பரத்திலும் அடையாநின்ற போகங்களில் உபேட்சைசெய்து ஆத்மாவினிடத்தில் பிரீதிவைத்திருத்தலாம். இத்திருப்தி பரமசந்தோஷமென்னும் பெயராம். ஆஸ்திக்கியமாவது:—குருவின் சுருதி வாக்கியார்த்தத்தில் விஸ்வாசம் வைத்தலாம். தானமாவது:—நீதியிற் சம்பாதிக்கின்ற தனதுபொருளை பிரமநிஷ்டர்களுக்குக் கொடுத்தலாம். ஈஸ்வரபூஜையாவது:—திரிமூர்த்திகளையும் தங்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி பூசித்தலாம். சித்தாந்தசிரவணமாவது:—வேதசித்தாந்தத்தைக் குருமுகத்தில் விசாரித்தலாம். லஜ்ஜையாவது:—லௌகிகத்திலாவது வைதிகத்திலாவது பொல்லாங்கான காரியத்தில் வெட்கமடைதலாம். மதியாவது:—வேதத்திற்சொல்லிய புண்ணியங்களைச் செய்தவஷித்தல், வேதசாஸ்திரத்தினருக்குப் பிரார்த்தித்தலுமாம். ஜெபமாவது:—வேதத்திலோதப்படி மந்திரங்களை உருவேற்றுதலாம். விரதமாவது:—அன்னியரை அடித்தல், அன்னியருடைய ஸ்திரீயைப் பிடித்தல், அன்னியர் சொத்தை பலாத்காரமாய்க் கவருதல் ஆகிய மும்மையும் செய்யாதிருத்தலும், வாக்கினால் கடுமையாகப் பேசுதல், பொய்சொல்லுதல், கோட்சொல்லுதல், உளறுதல் ஆகிய நான்கையும் விட்டிருத்தலும்; மனதால்

டவர்க்கத்தை விட்டிருத்தலும் தேகமுழுதும் விபூதிதாரிதம் பண்ணுதலுமாம்.

(உ-ம்.) "தபஞ் செபஞ் சந்தோடமாத்திகந் தானஞ், சிவன்றன் விரதமே சித்தாந்தக் கேள்வி, மகஞ் சிவபூசை யொண்மதி சொல்லீரைந்து, நியமஞ்செய்யி னியமத்தனாமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

ஆசனம் ஒன்பதுவகையாம்.

ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், வீரம், சிங்கம் (கேசரி), பத்திரம், மயூரம், முத்தம், சுகம், பத்மம் என ஒன்பதுவிதங்களாம். **ஸ்வஸ்திகமாவது**:—துடைக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவே இரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி இறுமாந்திருத்தலாம். **கோமுகமாவது**:—ஜகனபக்கத்தில் இருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக் கையாற்பிடித்திருத்தலாம். **பத்மமாவது**:—இருதொடைமேலு மிரண்டுள்ளங்காலையு மாறித் தோன்றவைத்தலாம். **வீரமாவது**:—வலத் தொடையில் இடக்காற்பரட்டைச்சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்தலாம். **கேசரியாவது**:—(சிங்கம்) பீஜத்தின்கீழ் ஜீவனியிடத்துப் பரட்டை வைத்து அங்குலியைவிரித்து நாசியைப்பார்த்திருத்தலாம். **பத்திரமாவது**:—பீஜத்தின்கீழ் ஜீவனியிடத்து இருகாற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபாதத்தையும் இருகையாலிறுகப்பிடித்தசையாதிருத்தலாம். **மயூரமாவது**:—முழங்கையிரண்டும் உந்திப்புறத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் காலைநீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருத்தலாம். **முத்தமாவது**:—இடக்காற் பரட்டால் ஜீவனியையழுத்தி வலக்காற்பரட்டின்கீழ் உந்தவிருத்தலாம். **சுகமாவது**:—சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கின் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாம்.

(உ-ம்.) "ஓரிணைப்பதமூருவின் மேலேறிட், டாறவலித்ததன் மேல்வைத்தழகுறச், சீர்திகழ்கைகள் தன்னைத்தன்மேல்வைக்கப், பார்திகழ்பத்மாசனமென்லாகுமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

பிராணாயாமஞ் செய்யத்துணிந்த யோகி மௌனவிரதஞ் செய்யவேண்டுமாம். **மௌனவிரதமென்பது**:—அதிபக்ஷணஞ் செய்யாமல் அதிநித்திரைகொள்ளாமல், பிரபஞ்சவிஷயவிச்

சையில்லாமல் ஏகாக்கிரகசித்தனாய் முத்தியை விரும்பி சவ்வத்தியானஞ் செய்தலாம்.

பிராணாயாமம்:—சகர்ப்பம் அகர்ப்பமென விருவகையாம். **சகர்ப்பமாவது**:—தியானத்துடன் மூச்சைப் பிடித்திருப்பதாம். **அகர்ப்பமாவது**:—தியானமில்லாமல் மூச்சைப்பிடித்திருப்பதாம். இந்தவிருவகையும் இரேசக, பூரக, கும்பகமாயிருக்குமாம். இரேசகம் மூச்சைவிடுதலாம். பூரகம் - மூச்சையேற்றுதலாம். கும்பகம்-மூச்சைநிறுத்துதலாம். பலவிதமாகவுமிருக்குமாம்.

(உ-ம்.) "மேல்கீழ் நடுப்பக்க மிக்குறப்பூரித்துப், பாலாமிரேசகத்தா லுட்பதிவித்து, மாலாகியுந்தியுட் கும்பித்துவாங்கவே, யாலாலமுண்டானருட் பெறலாமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

பிரத்தியாகாரமாவது:—யோ-ம். மனதை இந்திரியவிஷயங்களிற்செல்லவொட்டாமல் லட்சியத்தில் நிறுத்துதலாம். ஞா-ம். சர்வம் பிரமமயமாய்ப் பார்ப்பதெனப்பிரமநிஷ்டர்கள் சொல்லுவர்களாம்.

தாரணையாவது:—தேகத்தில் பாதமுதல் முழங்கால் வரையில் பிருதிவிபாகம் பிரமனாகவும், முழங்கால் முதல் தொப்புள்வரையில் ஜலபாகம் விஷ்ணுவாகவும், நாபிமுதல் மார்புவரையில் அக்கினிபாகம் ருத்திரனாகவும், மார்புமுதல் புருவம்வரையில் வாயுபாகம் மகேஸ்வரனாகவும், புருவமுதல் சிரசுவரையில், ஆகாயபாகம் சதாசிவமாகவும் நினைத்திருத்தலும்; மனதிற்குச் சந்திரன், காதிற்குத் திக்கு, தோலுக்கு விஷ்ணு, புயத்திற்கு ஹரி, வாக்குக்கு அக்கினி, குதத்திற்கு மிருத்தியு, உபஸ்தத்திற்குப் பிரஜாபதி, தொக்குக்கு வாயு, கண்ணுக்குச் சூரியன், நாவுக்கு வருணன், மூக்குக்குப் பூமிதேவி, விஷ்ணுவுக்கு அந்தர்யாமி அதிஷ்டான தேவதைகளென்று புத்தியிற்றரித்தலும்; யோகஞ்செய்வோர் தாரணையெனப்படும். ஞானிகள் பஞ்சபூதங்களை மகாபூதங்களிலும், மகாபூதங்களையும் பூரணமையும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலுமொடுக்கி, நான்சின்மாத்திரனென்று மனதில் தரித்துநிற்பது பரமதாரணையென்று சொல்லுவர்களாம்.

தியானமாவது:—யோ-ம். மனதை மூர்த்தி வடிவமாக்கி மற்றொன்றிலும் பொருந்தாமற் செலுத்துதலாம். ஞா-ம். ஏகாதீதமாயுந் நிருக்குருபமாயு மிருக்கின்ற சின்மாத்திரத்தை நானென்று தியானிப்பது பரமத்தியானமாம்.

சமாதியாவது:—யோ-ம். ஜீவனுக்கும் பரனுக்கும் ஐக்கிய அபேதக்கியானம் பிறக்கின்றதேயாம். ஞா-ம். நான் சாக்ஷி ஸ்வரூபனாகையினாலே தேகாதிகளல்லன். நான் பரமசிவனென்றபுத்தியும், பிரமாண்டபிண்டாண்டங்களைத் தூலபஞ்சபூதங்களிலும், அந்தப்பூதங்களை அபஞ்சீகிருதபூதங்களிலும், சத்தாதிகளாகிய தன்மாத்திரைகளை மாயையிலும், அம்மாயையை பிரத்யேகாத்மாவிலும், அவ்வாத்மாவாகிய நானே பிரமம் என்னைவிட வேறில்லையென்று அறிவதும்; பிரணவஸ்வரூபமே மூன்றுவன்னங்களாகவும், அம்மூன்றுவன்னங்களையும் இருக்கு யசுர் சாமரூபங்களாகவும், நாதத்தை அதர்வண வேதமாகவும், அம்மூன்றுவன்னங்களையும் பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களாகவும், அந்தவன்னத்திலுண்டாய நாதத்தைச் சாரணேஸ்வரராகவும், அம்மூன்றுவன்னங்களையும் மூன்று அக்கினியாகவும், மூன்றுலோகமாகவும், மூன்று அவத்தைகளாகவும், மூன்று தானங்களாகவும், மூன்று ஸ்வரங்களாகவும், மூன்று காலங்களாகவும் பாவித்து, அகாரத்தை உகாரத்திலும், உகாரத்தை மகாரத்திலும், மகாரத்தை நாதத்திலும், நாதத்தை மாயையிலும், மாயையை ஜீவனிலுமொடுக்கி, ஜீவனே ஈஸ்வரன் அவனே நானென்று பாவிப்பது; பரமசமாதியாம். மோட்சதாகங்கொண்டவன் தியானசமாதிகளையவசியஞ்செய்யவேணுமாம். தியானசமாதி சவிகற்பம். நிருவிகற்பமென இருவகையாம். (19-வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.)

சவிகற்பசமாதியாவது:—மண்ணாலாகிய பாண்டம் மண்ணாயிருந்தும் காண்பவர்களுக்குப் பாண்டமென்றெப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களாகிய சுத்தத்திருபுடியானதுமனமும் சத்தாகிய சின்மாத்திரமான பிரமத்தினிடத்தில் சின்மாத்திரமாக விளங்குகின்றதாதலால் சவிகற்பசமாதியென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். மனம் நிலைத்துத் ததாகாரமாக விருப்பதெனப்படும்.

நிருவிகற்பசமாதியாவது:—ஞாதுரு ஞானஞேயங்களென்கிற மனோவாசனையும் நீங்கி, ஞேயமாத்திரமான பரப்பிரமசொரூபந்தானதே நிருவிகற்பசமாதியாம். அப்பிற்கலந்த உப்பானது உப்பென்று வேறாகாமல் அப்புமாத்திரமாயிருந்ததுபோல பிரமாகாரமான மனமும் பிரமமாத்திரமாய் நிலைத்துத் திரிபுடிமுதலான சங்கற்பவிகற்பங்களின்றிச் சத்தாமாத்திரமான பிரமசொரூபமாய் விளங்குகின்றதால் நிருவிகற்பசமாதியென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். மறதியின்றிச் சதாகாலமும் * அறுவகைச்சமாதிகளை நன்றாய்ப்பயிற்சித்து நிரந்தரம் பிரமானந்தமாகும் சமுத்திரத்திலமுந்தி விளையாடிக்கொண்டு சந்தோஷகரமாய் விருத்திசஞ்சலமின்றித் ததாகாரமாயிருப்பதே நிருவிகற்பசமாதியெனப்படும். குணத்திரயங்களைக்கடந்தவனே பவபந்தச்சுழலினின்று விடுபட்டவனும்.

ஐக்கியசமாதி.

தூலதேகத்தை விராட்டிலொடுக்கி, விராட்டை சத்தத்திலேயொடுக்கி, சத்தத்தைச் சுத்தத்திலேயொடுக்கி, சுத்தத்தை எதார்த்தத்திலேயொடுக்கி, சூட்சுமசரீரத்தை இரணியகருப்பத்திலேயொடுக்கி, இரணியகருப்பத்தைச் சித்திலேயொடுக்கி, சித்தை சூனியத்திலேயொடுக்கிச், சூனியத்தை ரகசியத்திலேயொடுக்கி, காரணசரீரத்தை மாயையிலொடுக்கி, மாயையை ஆனந்தத்திலொடுக்கி, ஆனந்தத்தை சுபாவத்திலொடுக்கிச் சுபாவத்தை அறுதியிலொடுக்கி, ஈசனை ஈஸ்வரனிலொடுக்கி, ஈஸ்வரனை பரப்பிரமத்திலேயொடுக்கி, பரப்பிரமத்தை *யெழிலே யொடுக்கி, யெழிலை யொடுக்கத்திலேயொடுக்கி, சாட்சியை பிரமத்திலேயொடுக்கி, பிரமத்தைசர்வசாட்சியிலேயொடுக்கி, சர்வசாட்சியை அதீதத்திலேயொடுக்கி, அதீதத்தை மௌனத்திலே யொடுக்கி, இப்படியெல்லா மொடுங்கினால் ஒடுங்காமலிருந்தது நிசபதமெனப்படுமாம். நிசபதமென்

* அறுவகை சமாதிகளாவன:—அந்தர் திரிசியானுவித்தம், அந்தர் சத்தானுவித்தம், அந்தர்நிருவிகற்பம்; பகிர் திரிசியானுவித்தம், பகிர்சத்தானுவித்தம், பகிர் நிருவிகற்பம் என அறுவகையாம்.

பது, யதார்த்தம், ரகசியம், அநாதி, ஒடுக்கம், மௌனமென்பன வாம்.

ஞானமுத்திரைகளாவன :—சாம்பவி, பயிரவி, கேசரியென மூன்றும். இரண்டுகண்களையும் நிதாகாசத்தில் இமையாமல் பொருந்தவிருத்தி உதிக்கின்றகருத்தை உள்ளடக்கி அங்ஙனம் பொருந்திய நெறியிலே மனம் அலைதலையழித்து அறிவு அறியாமையும் நீங்கச்சுத்தசாதனஞ்செய்து நித்திரையைச் செய்யாமற் செய்வது பிரதான முத்திரையின் சாதகமாம். ஞானமுத்திரை 19-வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

ஞானசாதன நிட்டை.

மான்றோல், புலித்தோல், சித்ராசனம், வெள்ளைவஸ்திரம், தருப்பை ஆகிய இதனில் ஒன்றை அழுத்தமானபூமியில் விரித்து சலனமற்ற ஏகாந்தத்தானத்தில் வடதிசை முகம் பார்த்துக்கொண்டு அங்காசனஞ்செய்து ஞானசாதனநிட்டை கூடவேண்டுமாம். அங்காசனமாகிய பத்திரம், வீரம், குக்குடம், அருமையான பதுமம், கோமுகம், ஆகியஇதுவும் ஞானசாதனத்துக்குரியதாம். இடை, கண்டம், தலை, கண், ஆகியனவும் ஸ்தம்பத்தைப்போல நெறித்திருக்கவும், மனமானது விஷயாகாரங்களைப்பற்றாமலிருக்கவும், இவ்வதத்தைப்பெறும்படி நினையாமநினைத்து பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்றநிலையில் சதாகாலமும் சாக்ஷித்தன்மையை நீங்காமல் பொருந்தியிருத்தலே சமாதியெனப்படுமாம். அங்காசனத்திலிருந்து நிட்டை செய்தலே சதாநிட்டையெனப்படுமாம். ஞானநிட்டையில் ஐக்கியப் பட்டவன் பிரமத்துடன்கலந்து பிறப்புநீங்கி, தேகத்துடன் ஜீவன்முத்தியை யடைவானென்று சொல்லப்படும். சிவயோகம் 20-வது பக்கத்திலிருப்பதை யறிக.

நிட்டையில் மயக்கமற வேறமாட்டாதவர்கள் அம்மயக்கநீங்கப் பஞ்சாக்ஷரமந்திரங்களைச் செபித்து ஆத்மாக்களுடைய மலங்களைப் பரிபாகஞ் செய்யவேண்டுமெனப்படும்.

நிட்டையில் மனமசையுமாயினும் மயக்கத்தைச்செய்யுமாயினும் ஆதனத்திலிருந்தெழுந்து பத்தடி நடந்து பின்

பத்தநிட்டையில் உறுதிப்படுவதே ஞானயோகிக்குரிய குணமெனப்படும்.

(உ-ம்.) "ஆதனத்திருந்தேசாதனைசெயும்போதவைதருமடங்காமல், போதுமேயெனினுங்கேவலமயக்கும்புரியுமேற்பெயனினுமங்கெழுந்து, பதியினைமேரடியுலாவந்தேநிலவுமா ... பொருதி" என்று நிஷ்டாநுபூதியிற்காண்க.

ஆறுதாரங்களாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என ஆறும்.

(உ-ம்.) "ஆதாரமோராறு மன்னவை மூலாதாரம், இதாங்கிட்டாக் சுவாதிட்டானம் - ஓதுமணி, பூரகமநாகதம், விசுத்தி புரியாக்கினையென், றோருமிவையாறென்றுணர்" என்றுசுவாநுபவமாலையிலும் "மூலாதிட்டான மணிபூரகம் விசுத்தி, யோனுமநாகதமஞ்ஞையிரு-மூன்றின், மேலாதாரத்துமதிவெய்யோன் விசுத்தியிற்றீ மூலாதாரத்துறைமூண்டு" என்று அமிர்தசாரத்திலும்; "மூலமணிபூரகமநாகதம்விசுத்தியின்மூவிரண்டாறுமெனயாய்" என்று சச்சிதானந்தமாலையிலுங்காண்க.

மூலாதாரமாவது :—தேகத்தில் குதத்திற் கிரண்டங்குலத்துக்குமேல் லிங்கத்துக் கிரண்டங்குலத்துக்குக் கீழ்தானமாம். வடிவு முக்கோணம். செந்தாமரையிதழ் நான்கு இவைகளினிற்கும் அட்சரங்கள் வ ச ஷ ஸ என நான்காம். இதழ்களுக்கு அதிதேவதைகள் விநாயகர், வைரவர், க்ஷேத்திரபாலர், சண்டர் என நால்வராம். கணபதி வல்லபையுடன் வீற்றிருப்பராம். மூலத்தில் வாசிபூட்டி "ஓம்கணபதியே நமா" வென்று செபித்தால் கணபதிவல்லபையுடன் பிரசன்னமாய்க் கேட்டசெல்வத்தையும் இன்பசுகத்தையுங்கொடுப்பார். யார்தனில் பிராமிஷியாவரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "ஆதாரமூலவட்டத்தலைகோவாசி யபானகுண்டலிப்பாம்பை யதின்வாயூதி, மீதானவனலெழுப்பிவெளிச்சம்பாருவெட்டவெளியோங்காரக்கம்பந் தோன்றும், குதான்முக்கட்டு மதிலே தோன்றுந்தூரியமற்றகணபதியுந்தோன்றும்பாரே" என்று ஞானோபதேசத்திலும்; "அருந்தவஞ் செய்தவர்தமறியாத வட்டமதற்குமிதழ்நாலதுவெழுந்தகம்பம்" என்றும்; "பொருந்தவற்றிருபிடமாமூலாதாரம்புகழுள்ளகணபதிவல்லபையைநோக்கி, யிருந்தவர்க்கு

மிகவாழ்வுமிக்கைபுத்தியின்பசுகந்தருதெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "கருணையுடன் ஓமென்று கசிந்துபோற்றே" என்று அ-க. இயானத்திலுங் காண்க.

சுவாதிஷ்டானமாவது:—தானம் லிங்கமூலமாம். வடிவு நாற்சதுரம் [illegible] ஆறிதழ்த்தாமரை. இதழ்களிலிருக்கும் அட்சரங்கள்: ப ஃ ம ய ர ல தேவதைகள், பிரட்டை, சக்கிரிணி, பாவனை, இருடி, பத்மினி, பத்மயோனி என்றறுவராம். பிரமா சரஸ்வதியுடன்வீற்றிருப்பார். "நம்"மென்று வாசிகொண்டருந்திப்போற்ற பிரமா சகலசம்பத்துடன்வாழ வரங்கொடுப்பார்.

(உ-ம்.) "சொன்னதெய்வப்பதிக்குமேறுசோணை ஞ்சக்தியிதழாறுமணை சுவாதிட்டான, மென்னவுறுங்கிரியாதிதல் [illegible] விளங்கு சரஸ்வதிபிரமா வினையும் போற்றிப், பன்னுமலருச்சனைசெய்திருப்பவர்க்குப்படியின்மனுத்தொழுமூன்றுசம்பத்தோடு, மன்னர்கொலுவாயுயுமுன்னிலவாழ வரங்கொடுக்குந்தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "நர்க்கையுடனம்மென்று வாசிகொண்டு" என்று அ-க. இயானத்திலுங் காண்க.

மணிபூரகமாவது:—இதற்குத்தானம் நாபி. வடிவு மூன்றுவட்டம். பத்மதளங்கள் பத்தாம் அக்கரங்கள் ட ஃ ண த ஃ [illegible] எனப்பத்தாம். அதிதேவதைகள் தாலராத்ரி, நீலராத்ரி, கைகாலவதி, புலம்பவதி, உடபாரி, உட்டிகதி, வாசினி, மோத்திரகி, கவனி எனப்பதின்மராம். பகாவிஷ்ணு மகாலட்சுமியுடன் வீற்றிருப்பார். "மங்" கென்று வாசி பூட்டி விண்ணோனுக்கியிருந்தால் வசமாய்க்கேட்டதெல்லாம் ஈவார். உலகத்திலுயர்ந்தகுடியாய் வாழ்வார்.

(உ-ம்.) அயன்பதிக்குமேற்பிறையின்கோணங்கண்மூன்றுவி தரைந்துமணிபூரகந்தான், சயத்தியவிதெபறு லக்குமிக்கிசொந்தமோ[illegible]யிலமிழ்ந்துபோற்றப், பங்கிலேசபாதன்றுசையவிரமுன்டாய்ப் பஞ்சகல்யாணசம்பன்னராகி, உயர்ந்தகுடியாமிமிகவாழ்வையடைவிபருனபிரவர் தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "பதிவாகமங்கென்று வாசிபூட்டு" என்று அ-க. இயானத்திலுங் காண்க.

அநாகதமாவது:—இதற்குத் தானம் இருதயகமலம். வடிவு முக்கோணம். இதற்குபொற்கென்றநிறத்தினையுடைய

இதழ்பனிரெண்டாம். இவைகளின் அக்கரங்கள் க ங ச ஞ ஜ ஞ ட ஈ எனப் பனிரெண்டாம். இவைகளிலிருக்கும் தேவதைகள் சபினி, ப்ருசனி, சோஷிணி, காமேசுரி, வேணி, ஆகுஷணி, சாமுண்டி, விராடி, ஈச்சுரா, ஆரணி, சுமனி, எனப்பன்னிருவராம். உருத்திரன் ருத்திரியுடன் வீற்றிருப்பார், "சிங்"கென்று வாசிபூட்டிச் சுழுமுனையையழுத்திப்பார்க்க உருத்திரன் அருட்பாலித்துக் கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பார். நாளுக்குநாள் பாக்கியம் வளருமாம்.

(உ-ம்.) பதிக்குமேலெழுந்தமுக்கோணந்தன்னிற் பரந்தவிதழீராறுசழுத்தியிலே, வுதிக்குமாகதம் பெறுவதுருத்திரன்ருத்திரியாள்பாதம்போற்றித், துதிக்குமட்டதிக்குமனுப்புகழ்ந்தவாழ்த்தச்சுத்தானைஞானத்தனங்களுண்டாய், மதிக்கமிகவாழ்வுபெறுமக்கள்சூழக்கனபவிழதருந்தெய்வப்பதியிதாமே" என்றுஉடலறிவிளக்கத்திலும், "சிங்கென்றுவாசிபூட்டி" என்று அ-க-இயுமறிக.

விசுத்தியாவது:—தானம்-கண்டகூபம். வடிவு அறுகோணம். வெண்பத்மதளம் பதினாறு. அக்கரங்கள் அ ஆ இ ஈ உ ஊ ரு ரூ லு லூ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ அம் அஃ எனப்பதினாறாம். அதிதேவதைகள் மாண்டி, புடபடி, திரி, சருங்கி, கவரா, அசனி, மோகாகுரணி, சாயா, அம்பாசி, சிகாராக்ஷி, மில்லாரோந்திரி, தாமகுரணி, சாயா, காலாசி, கபலா, எனப்பதினறுவராம். சினி, பூபா, சாகினி, காலாசி, கபலா, [illegible] மகேஸ்வரியுடன் மகேஸ்வரன் வீற்றிருப்பார். "வங்" கென்று வாசிபூட்டி குருபாதத்தில் நிலைபெற்றால் மகேஸ்வரன் மகிழ்ந்து கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பார். ராஜரிஷியா யிருக்கச்செய்வராம்.

(உ-ம்.) "காட்டியவப்பதிக்குமேலாறுகோணங் கருணைமிதழ்பதினாறுவிசுத்தியிது, குட்டுமதிசாப்பனத்தின் மகேசனிருக்கமேபதிவர் பாதம்போற்றிப், பட்டியல் புற்றுரைக்கருய்ய மயேன்வந்திருவர் பாதம்போற்றிப், கீட்டிவருமன்னர்பக்கல் பாரானைத்தனம்பெறுவர்பாரின்மிகு, நீட்டிவ வன்னர்பக்கல் பாரானைத்தனம்பெறுவர் தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும், "வங்கென்று வாசிபூட்டி" என்று அ-க-இயுமறிக.

ஆக்ஞையாவது:—இதற்குத்தானம்-புருவ (ப்ரூ) மத்தியம். செந்தாமரை பத்மதளங்கள் மூன்று. அதிதேவதைகள் மனோன்மணி, சுந்தரி, ஆனந்தியாம். அக்கரங்கள் ஹ க்ஷ என்

பலவகைகளாம். சதாசிவன் கிருத்தஞ்செய்வராம். "யங்" என்று வாசிப்பூட்டி பூரணத்தைநோக்கி நின்றால் மதியமிர்தமுப்பித்து ... டாந்துடாம்.

(உ.) "பகாரிய மகேசுரத்துக்கப்பால் வட்டம்பாருமிதற் மூலை ... மேலீடு, நிகரொருவரற்ற சதாசிவனுமங்கே நின்றிலங்கு மிஞ்ஞான்மணி யோடாக்கினைக்ருட், சகலரும் வந்தடிபணியக் கொலுவிருப்பன் சந்நிதியிலிருந்தருவஞ்செய்வாராகிற், செகமுழுதும் மாமலரைகொடுக்கும் தெய்வ சிகாமணியைத் தொழுதிறைஞ்சித் தெரிசிப்பாயே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "சாதி தனைப்புடைய வருசுதந்தரானியம், பேராமணிற்கும் விசுத்தியெட்டிதழ்ப்பெய்தவண்ட, கோரகமின்றிமெசக்கின லீதழ்மெத்திரகி, வானாய்விளைப்பொருத வாதாரமாறு மதிக்குக்கொள்ளே" என்று அறிவானந்த சித்தியாரிலும், "யங்கென்று வாசிபூட்டி" என்று அந்தாதியிலுமறிக.

அக்கினி, சூரிய, சந்திர மண்டலங்களாவன.

அக்கினிமண்டலமாவது:—மூலாதாரத்துக்கிரண்டு விரற்கடைக்கு மேலிருக்குமாம். சூரியமண்டலம்:—உந்திக்குநாலுவிரற்கடைக்கு மேலிருக்குமாம். சந்திரமண்டலம்:—சிரத்தினடுவில்சந்திர சூரியர்களுதயமானதுபோல நிலையாய் நிற்குமாம். இந்த அமுர்தகலையென்றுஞ் சொல்லப்படுமாம்.

தேகத்தில் ஐவகை கலாசோதனையாவது.

நிவர்த்தியாகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தையாகலை, சாந்தியாகலை, சாந்தியாதீதகலையென ஐந்து. பக்கங்கள் 41, 42யும் பார்க்க.

நிவர்த்தியென்னுஞ் சொற்பொருள் தன்னிடத்தடங்கியவர்களுக்குச் சங்கற்பங்களை விலக்கித் திருப்பிவிக்கையால் காரணத்தால் நிவர்த்தியெனப் பெயராம்.

நிவர்த்தியாகலையாவது:—மூலாதாரந்தொடங்கியுந்திக்குமேலெண்விரலளவு நிவர்த்தியாகலைக் கெல்லையாம். இதற்கு அக்கினிமண்டலமாம். ஆதாரம்-மூலாதாரமும்-சுவாதிட்டானமுமாம். அக்கரம்-நகாரமாம். மலம்-மாயாமலம். சாக்கிராவத்தையாம். மந்திரம்-இருதயமும் சத்தியோசாதமுமாம். பதம்-ஓம் கபோ ... வென்னும். பதமுதலாக மறைமேவ என்னும் பதமீறாக இருபத்தெட்டாம். வன்னம்-க்ஷகாரம். தத்துவம் பிருதிவி. தெய்வம் - பிரமா. தொழில்சிருட்டியாம்.

87

காலாக்கினியாதியுருத்திரமீறாகவும், கபாலீசாதி திரிநேசாந்த பதிமீறாகவும், அக்கினியுருத்திராதியாக ... பாந்தமீறாகவும் வீரபத்திரர் பத்திரகாளி முதலியபுவனமாற்றோட்டாம்.

பிரதிட்டாகலையென்பது:—கலைவயமடைந்த ... களுக்குமுன்சொன்ன சங்கற்பவிகற்பங்களை விட்டுச்செய்து நிலை நிறுத்தலாற் பிரதிட்டையெனப்பெயர்காரணத்தாலாயிற்றும்.

பிரதிட்டாகலையாவது:—இருதயந் தொடங்கிக் கண்டத்தளவு எல்லையாம். இதற்கு மண்டலம்-ஆதித்தமண்டலமாம். அக்கரம்-உகாரம். மலம்-கன்மமலம். ஆதாரம்-மணிபூரகம். மந்திரம்-சிரசும் வாமதேவமும். அவத்தை - சொப்பனம். பதம் - பகேசுரனென்னும் பதமுதலாக அருதின்பூமிவாகிய பதம் ... இருபத்தொன்று. வன்னம் - ளகாரமுதல் டகாரமீறாக ... தத்துவம் - பிருதிவிமுதலான ... தத்துவங்களிருபத்திநாலு. தெய்வம்-விஷ்ணு. தொழில்-திதி. புவனம்-அமரேசுரமுதலாக ... ஐம்பத்தொருபுவனங்களாம். பயன் காமனோசுகமாம்.

வித்தையாகலையாவது:—அவத்தையடைந்திருக்கிறவர்கள் வித்தை பிரகாசிப்பிக்கையால் வித்தையெனப்பெற்றமாக்களிலைவப் ... கண்டத்துக்குமேல் தாலுமூலத்தளவு பெயராம். இதற்கு ... ஆதித்தமண்டலம். (வாயினிருபக்கமும்) ... எல்லையாம். அக்கரம் - மகாரம். மலம்-மாயேயமலம். ஆதாரம் அனாகதம், ... மந்திரம்-அகோரமும் ... அவத்தை-சுழுத்தி. ... என்னும் பதமுதலாக ... பதமீறாக இருபது. வன்னம்-... ஏழு. புவனங்கள் ... தத்துவம் - வித்தியாதத்துவங்களேழு ... புவனங்களிருபத்தேழாம். தெய்வம்-உருத்திரன். தொழில்-சங்காரம்.

சாந்தியாகலையென்பது:—இந்தக் கலையையடைந்திருக்கிறவர்கள் ... சாந்திபெறுமாயா கற்பித் ... செல்லாமற் பயமான ...

ரம் பெற்ற காரணப்பெயராம். இதற்குத் நாலுமூலத்தாக்கு மேல் [illegible] மந்திரத்தியத்தனமு காலக்குலமெல்லாம். ஆதித்தமண்டலம் [illegible] மண்டலம். ஆதாரம்-விசுத்தி. அக்கரம்-விந்து. மலம்-திரோதாயி. அவத்தை-அதீதம். மந்திரம்-தற்புருடம், கலைகள் [illegible]ண்டாம். பதம்கிருத்திய போதினியென்னும் பதம் முதலியஏழுபதினைந்தெனும் ஐம்பதாறிருகப் பதினென்றாம். வன்னம். [illegible] எழுத்துக்கள் மூன்றாம். புவனம்-[illegible]முதல் [illegible] ஆகாக்கியமுதலிய புவனங்கள் பதினைந்தாம். தத்துவம்-சத்திதத்துவம், சதாமுமாம். தெய்வம்-மகேசுவரன். தொழில்-திரோபவமாம்.

சாந்தியாதீதகலையாவது:—இதற்குப் பருவாதத்தியத்துக்கு மேல் மூன்றுநாற்குலமெல்லாம். சோமமண்டலம். ஆதாரம்-ஆக்கினை. அக்கரம் நாதம். பிரகாசம்-வாமெனுனி. மலம்-ஆணவமலம். அவத்தை-துரியாதீதம். மந்திரம்-ஈசானம், இருதயம், மூலமந்திரமுமாக மூன்று. பதம்-ஓம். அக்கரங்கள் [illegible] வரை பதினாறு. சத்தி தத்துவத்திலிருக்கும் நிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதமெனக் கூறிய புவனமுதலியன பதினைந்து. தத்துவம்-சத்தியும் சிவமும். தெய்வம்-சதாசிவன். தொழில்-அநுக்கிரகம்.

சரியை, கிரியை, யோக, ஞானநிட்டை

இரண்டாம்படலம் முற்றிற்று.

மூன்றாம்படலம்
மகாமந்திர அக்கரவிளக்கம்.

மூலமந்திரம் அக்கரங்களுக்குஆதிகாரணமாம். பிரணவம் தூல சூக்கும காரண மகாகாரணபஞ்சாட்சரங்களுக்காதிகாரணமாம். அப்பிரணவம் அகார, உகார, மகாரங்களின் சம்பந்தமாம். அந்த அகார, உகார, மகாரங்களுக்கு ஆதிகாரணம் வைகரியென்னும்வாக்காம். அவ்வைகரிக்கு சூக்குமையென்னும் வாக்குகாரணமாம்; அச்சூக்குமைக்குக்காரணம் விந்துதத்துவத்தைக் கடந்த நாதமாம். பதினெண்பாஷைகளிலும் உண்டானவெழுத்துக்களின் குறிகள் இந்த போகுமெனவும் பொருளறியாதெனவும்படும். பிரணவவுற்பத்தி 50-வது பக்கத்திலறிக.

(உ-ம்.) "சூக்குமைநம்மைசந்திமத்திமை சொல்வைகரியென், றாக்குமிற்றின்போமைவழியச்-சூக்குமைதான், பந்தித்தான்மாவுணர்வைப்பைந்திமத்திமையா, மந்திச்சிறப்பலவெழுத்தாம்" என்னும்; "வாக்கெனுதித்துப் பொருளைமதிப்பிக்கைக், காணும்பதத்தின் வயவமாய் - வாக்கியமாய்ப், பாவாயிலாங் காலைப்பரந்திலங்கு, மோவாதே மத்திமையிற்று" என்று சிவஞானசித்தியாரிலறிக.

உபதேசகாலத்தில் ஆசாரியருக்கு உடல்பொருளாவியமூன்றுக்கத்தஞ்செய்யவேண்டியதாம். தூலபஞ்சாட்சரத்தைப் போதகாசிரியரிடத்தும், சூக்குமபஞ்சாட்சரத்தைச் சூசகாசாரியரிடத்தும், காரணபஞ்சாட்சரத்தை வாசகாசாரியரிடத்தும், பெறவேண்டுமாம். [illegible]காரணமகாகாரணங்களை நிராசையால் போதிப்போரே ஆசாரியராம்.

(உ-ம்.) "வைத்தபொருளு[illegible]வி மூன்றுமென்ன, [illegible] வேயான் கொடுக்கவாங்கிக்கொண்[டு], சித்தமிசைப்புகுந்த அந்தான் மெய்யோ பொய்யோ, சிறியேன் [ம]ருளவுரையாத் திகையாவண்ணம்" என்று தாயுமானவரும்; "[illegible]மைநோக்கும் வனப்புப்போலும், பாரியைநோக்கும் பாவலர்போலும், கொழுநனைநோக்கும் மகள்போலும், தேசியைநோக்குந் திடன்றேரியே" என்று, வள்ளலார்சாத்திரத்திலும்; "உன்னுதற்கரியபோதகாசிரியருரைத்திடுஞ் சூசகாசிரியர், மன்னாற்புகழ்மிசர் வாசகாசிரியர் மற்றிவர்மூவருஞ் முறையே, தூலமாநாலசூக்குமமுடனேசொற்றகு காரணமே

ன்னப், பன்னூமூவகைப்பஞ்சாக்கரந்தன்னைப் பகர்வராற் பக்கு வந்தேர்ந்தே" என்று ஞானானுபவசாரத்திலும்; "ஞானதேசிகன் மாகாரணப்பெற்றோ நவியுதற்குரியவனாமால், ஈனமாம் பொருளினிச்சையாவிதனை யியம்புவோன்றேசிகப்பதராம், மோனதேசிகனே முத்தியின்பொருளை மொழிகுவனருணிறைமுடிவில்" என்று நிஷ்டானுபூதியிலுங் காண்க.

பிரணவம் அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதம் எனஐந்தாம்.

பஞ்சகலைகளாயுங்கூட்டி சப்திக்க ஓங்காரமாம். ஊமையெழுத்து வேதமறியாசபாமாம். ஓங்காரத்திற் பிறக்குமாம். குருமுகத்தினறியவேண்டியதாம். ஓங்காரமாகிய பிரணவந்தானே நல்லதிருவாகியாம். அந்தபிரணவத்தைவிட்டு நீங்காத பஞ்சாக்கரமேநிறைந்த உள்ளொளியாம். யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்றவர்களே அதையறிவார்களாம்.

பரமேஸ்வரன் பஞ்சாக்கரதிருநடனம்.

பரமேஸ்வரன் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டபோதாடுகின்ற டமாருமேந்தியகரத்திலே சிகாரமாகவும், சன்ருசவீசியகரத்திலே வகாரமாகவும், அமைந்த அபயகரத்திலே யகாரமாகவும், அக்கினியேந்தியகரத்திலே நகாரமாகவும், முயலகனாகிய மாயையைமிதித்த பாதத்திலே மகாரமாகவும் கொண்டருளினரெனப்படும். டமாருமேந்தியகரத்தினாலே மாயையைநீக்கியும், அக்கினியேந்தியகரத்தினாலே கன்மமலத்தைச்சுட்டும், ஊன்றியபாதத்தினாலே மலமேலிடாமலழுத்தியும், தூக்கியபாதத்தினாலே அருளை தனுவாகச்செய்தியும், [illegible] அபயாஸ்தத்தினாலே ஆனந்தவெ[illegible] யாக்களையழுத்தியும், பரமேஸ்வரன்செய்யுந்திருக்கூத்து முறையாம். (பரமேஸ்வரன்செய்யுந்தி[illegible] தாண்டவசாத்திரத்திலறிக.) 51, 52-ம் பக்கங்களிற் கண்டு [illegible] தையுறுக.

பஞ்சாட்சரங்களாவன.

"நமசிவய"என்பது ஐந்தெழுத்து. நகாரம்-திரோதாயட்சரம். மகாரம்-மலாட்சரம். சிகாரம்-பதியட்சரம். வகாரம்-அருளாட்சரம். யகாரம்-ஜீவாட்சரம் எனப்படும். பஞ்சாட்சரம் தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரணமாகவிருக்குமாம்.

தூலசூக்கும பஞ்சாட்சரங்களாவன:—திரோதாயினை நகாரத்தை முதலாகவைத்து, தூலபஞ்சாட்சரமாகிய "நமசிவாய" வென்றுச்சரிக்கில் அருள்பொருந்தாமலும், ஆணவமலம் கன்மமலம் மாயாமலமெனுமும்மலங்கள் நீங்காமலும், துன்பமாகியபிறவியிலழுந்துவாராம். பதியட்சரமாகிய சிகாரத்தை முதலாகவைத்து சூக்குமபஞ்சாட்சரமாகிய "சிவாயநம" வென்றுச்சரிக்கில் அருள்பொருந்தி மலவிருள்நீங்கி ஆன்மபோதத்தால் மறித்தற்கரிய பேரின்பந்தே வாழ்வாராம். தத்துவாதீதமாகிய மௌனமாயிருக்கும் பரமுத்தி பஞ்சாட்சரமேயென்று அறியவேதாகமங்களும் புராணங்களுங்கூறுமாம்.

காரணபஞ்சாட்சரமாவது:—இதை குருமுகமாகக் கொண்டவர்கள் கருப்பத்திலே பொருந்திப் பிறந்திறவார்களாம். இதையிருதயமாணிக்கமென்றும், முத்தி பஞ்சாட்சரமென்றுஞ் சொல்லப்படுமாம். திரோதாய் மலாட்சரமிரண்டு நீங்கலாகப்பதியட்சரம் சத்தியட்சரமாகிய இரண்டும் முன்னும்பின்னுமாகவும் ஜீவாட்சரம் நடுவாகவும்பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்ற ஐந்தெழுத்தையே காரணபஞ்சாட்சரமெனப்படுமாம்.

மகாகாரணம்:—அருளட்சரம் முன்னும் பின்னுமாகச் சேர்ந்து பதியட்சரத்தை நடுவிற்பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்றதே மகாகாரணமெனப்படுமாம்.

மகாமந்திரமாகிய பதியட்சரத்தை யுள்ளத்திற் பொருந்தச்செய்தவர்கள் மேலான மோட்சத்தை யடைவார்களாம்; அதைக்கோபத்தினாலாகிலும் [illegible] கனிலாகிலும் சோரவெளியிடாமல் [illegible] னவர்களே பரமே[illegible] படுவர்களாம். அம்முறைமை [illegible] அவர்கள் செய்வன பயன்படாவாம்.

நால்பஞ்சாட்சரம் தத்துவசிசா [illegible] பக்திக்குரிய தியானம் செயும் "நமசி [illegible]" போதகுருவானவர், சூக்கும பஞ்சாட்சரம் தந்துவலிசாரஞ் செய்துமுடிந்தபின்பு குருசாசாரியரானும் உபதேசம்பெற்று அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமாம்.

(உ-ம்.) "இல்லகவிளக்க துவிருள் கெடுப்பது, சொல்லகவிளக்கது சோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது, நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே" என்றும்; "நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே" என்று அப்பர்ஸ்வாமிகளாலும்; "நமசிவாயவாழ்க நாதன்றாள்வாழ்க" வென்றுமாணிக்கவாசகஸ்வாமிகளும்; "நவ்விரண்டு காலதாய்நவின்ற மவ்வுவயிறதாய், சிவ்விரண்டு தோளதாய்ச்சிறந்த வவ்வுவாயுதாய் - யவ்விரண்டு கண்ணதாயமர்ந்திருந்த காரணஞ், செவ்வியொத்து நின்றதேசிவாயமைந்தெழுத்துமே" என்று சிவவாக்கியரும்; "அஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்து மாறெழுத்துநாலெழுத்தும், பிஞ்செழுத்துமேலைப்பெருவெழுத்து-மொஞ்செழுத்தும், பேசுமெழுத்துடனே பேசாவெழுத்தினையுங், கூசாமற்காட்டக்கொடி" என்றுகொடிக்கவியிலும்; "சிவாயநமவென்னுந்திருவெழுத்தஞ்சாலே யவாயமறநின்றிடுவான்" என்றுஉண்மைவிளக்கத்திலும், "பவமாக்குமஞ்ஞானமாமைந்தெழுத்தையுமுணர்த்தவேண்டி, பவத்தொழிலகற்றியாளுஞ்சிவத்தைமுன்னுகமாதிர் தவப்பெருவடிவுகொண்டார் தண்டமிழ்ப்பாடுயென்பார், செவிப்புலன்வழிமெய்யிற்றையுரைத்திருவாய்மலர்ந்தார்" என்று வாதவூர்புராணத்திலும்; "சிவமூர்த்திமேலயா மாறுஞ்சேறுமேற்றும், பவழிலையோடும்பது" என்றுதிருவருட்பயனிலும்; "பானுவாமிசையெழுத்து வதனொளிபாயெழுத்து ... ணயில்கண்ணேயாகுமுயிரொளுந்தனியெழுத்துத், தினமில்விளக்கேயாகுஞ்செப்பியதிரையெழுத்து, நானென்னுமிருளையாகுநவையுறுமவ்வெழுத்தே" என்றும்; "நகரமாகியசேர்மையாருஞ்செனவெறுத்து; மகரமாகியமயலெலாம்வேரொடுகளைந்து, வகரமாகியவனத்தினிலிருந்தினேப்பாறிச், சிகரமாகியநகரினை யடைந்தனன் மைந்தன்" என்றும், "பாசமாகியவிரண்டையும்படிமைந்தன்னி, நேசமாகியவிரண்டையுமெஞ்சிடையழுத்திக், காசநீங்கியகண்ணொளெழுத்தினைக்கண்டபா, யாசைநீங்கியதிலையிதுவிதற்கிலையைய்ம்" என்று பஞ்சாட்சரப்பதிபதுபாசவிளக்கத்திலும்; "மந்திரமாவது மஞ்செழுத்தேயந்தமந்திரத்தி, லைந்துபொருளையுங் காட்டியிரண்டினைவழியடைத்து" என்று வள்ளலார்சாத்திரத்திலும்; "அஞ்சுநடுவேயமூயாத் தலங்காட்டி, நெஞ்சிநடுவேநிறுத்திறுமெனைமந்தி, பஞ்சாக்கரத்தைப்பகர்ந்தபடிகாட்டி, யஞ்சிவிரண்டையறுத்தனாந்தியே" என்றும்; "வாசிவாழ்க ... சிமையைவைத்து, வாசியோடொன்றவகையறிவாரில்லை, ... யோடொன்றவகையறிவரிளர்க்கு, வாசியோடீசன் மகிழ்ந்திருந்தானே ... ;" "நாயோட்டுமந்திரநான்மறைவேதம், நாயோட்டுமந்திரநாதனிருப்பிடம், நாயோட்டுமந்திரநாதாந்தச்சோதி" என்றும்; திருமந்திரத்திலும்; "இந்தவஞ்செழுத்திலிரண்டெழுத்தொழிப்பதென்னையினறுமையவன்வினவ, அந்தமிலின்பநுண்டேவதனையிசை

91

மூத்துவதிரண்டெழுத்தூமால், சிந்தனைக்கரியசிவமிருபாலுஞ்சேர்ந்துயிர்நவேலைநந்திலங்கும், ஐந்தெழுத்தினையேகாரணமென்லாமுழுத்திக்கூறுதுனையாமே" என்றும்; "பதியெழுத்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணும்பூசையவமாகும், பதியெழுத்தைவிடுத்தவர்கள் பண்ணுஞ்செபமுமவமாகும்" என்றும் சிவஷ்டானுபூதியிலுங் காண்க.

தத்துவங்கள்:—தொண்ணூற்றாறும் "நமசிவய" வெனும் பஞ்சாட்சரங்களிலடங்குமென்பது.

நகாரத்தில்:—பிருதிவு - மண், மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசையாகியகுணங்கள் ரு - சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணமாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ரு - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமாகியகன்மேந்திரியங்கள் ரு-ல தைசததகங்காரம், ராஜதங்காரம், பூதாதிஅகங்காரம் - (ரு). மனம் க - ஆக விருபதாம்.

மகாரத்தில்:—அப்பு - தண்ணீர், நீர், உதிரம், மூளை, சுக்கிலம், ... ணைசஎன குணங்கள் ரு - சுழுமுனை இடகலை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், சங்குனி, குகு என நாடிகள் ய. தாமதகுணம், ஆக்குமை, வைகரி வாக்குகள். உ - புத்தி க - ஆகவிருபதாம்.

சிகாரத்தில்:—தேயு - நெருப்பு. சோம்பு, பயம், நித்திரை, மைதுனம், ஆகாரம் எனகுணங்கள் ரு. சுத்தம், மிச்சரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் எனுஞ் சுத்தத்துவங்கள் ரு. தைசதவகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரம் என, ரு. சாத்விககுணம் க - ஆகபதினைந்தாம்.

வகாரத்தில்:—வாயு - காற்று. ஓடல், நடத்தல், கிடத்தல், நிருத்தல், திரிதல் என குணங்கள் ரு. சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனுந்தன்மாத்திரைகள் ரு. வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமெனக் கன்மேந்திரியவிஷயங்கள் ரு. பிராணன், அபானன், வியானன், சமானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனும் வாயுக்கள் ய. உயிர் க - ஆகவிருபத்தேழாம்.

யகாரத்தில்:—ஆகாயம்-உள்ளம் காம, குரோத, லோப, மோக, மதம், எனும் குணங்கள் ரு. காலம், நியதி, கலை

விந்துவும், நாதம், புருடன், மாயையென்னும் - அசுத்த தத்துவங்கள் ௭. இந்நான்க - ஆகப்பதினொராம்.

மேற்கூறிய தத்துவங்கள் தோன்றுதற்கும் பஞ்சாட்சரங்களினும், இவ்வாறு ஓரெழுத்தினுமிருக்குமாம். நவ்வெழுத்து-பிரமா, மவ்வெழுத்து-விஷ்ணு, சிவ்வெழுத்து-உருத்திரன், வவ்வெழுத்து-மகேஸ்வரன், யவ்வெழுத்து-சதாசிவனாம். உவ்வெழுத்து-விந்துவாம். அவ்வெழுத்து-நாதமாம். மவ்வெழுத்து-பசுபோருவாம். ஊமையெழுத்து-நான்கு வேதங்களுமறியாப்பொருளாம். ஓங்காரம் ஊமையெழுத்திற் பிறக்குமாம். உவ்வில் மவ்வும், அவ்வில் யவ்வும்வவ்வும், சிவ்வில் மவ்வும், மவ்வில் நவ்வும், சிவாயநம வில்தோன்றுந் தத்துவங்களும் தோன்றினவாம்.

(உ - ம்.) ஓங்காரமுதலானவை தனிப் பிறக்குமோரெழுத்தில் எழுந்து முடிந்து நிற்கும், பாங்கான உவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும் அவ்வில் யவ்வெழுத்தும் வவ்வுந்தோன்றும் சிவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும் [illegible] நவ்வினவ்வெழு [illegible] தோன்றும், இங்ஙனத் தத்துவங்கள் தோன்றுற்றநம் சிவாயம வஞ்செழுத்திற் செனித்தவாறே" என்றும்; "தத்துவங்களுக்கெழுத் [illegible] பிறந்தவாறுந்தனித்தனியே பிரித்தெனக்குத் தெரியநன்று [illegible] தெளிந்த விபரத்தோடு மோரெழுத்துக்கவ்வள வென்றறிந்துகொண்டேன்" என்றும், "நவ்வெழுத்து தெய்வமா [illegible] க்கனே கேள் நான்முகனாகு மவ்வெழுத்துமாலாகும், சிவ்வெழுத்து உருத்திரனாகுமென்றே செப்பு மகேசுரனும் வவ்வெழுத்தேயாகும் யவ்வெழுத்து சதாசிவனுமாகுமென்றே பறைந்திடுவவ்வெழுத்து விந்து நாதமவ்வா, மௌனவெழுத்து மகாமேரு ஊமையெழுத்தாலே [illegible] நான்கு வேதமறியாத பரமாமே" என்றும், தத்துவங்கள் தோன்றுமுறை விபரம் உடு-முதல் உகூ-வரை செய்யுளினும், உட [illegible] லத்தில் விளக்கத்திலறிக.

சித்தர்ஞானம் 5-வது படலத்தில் அக்கரங்களைப்பற்றி சொல்லியிருப்பவைகளையுமறிக.

மகாமந்திர அக்கரவிளக்கம்

மூன்றாம்படலம் முற்றிற்று.

நான்காம்படலம்

தத்துவவிளக்கம்.

தூலதேகம், சூக்குமதேகம் என இரண்டாம்.

தூலதேகமாவது:—மண்முதல் வானீறாகிய ஐந்து பூதங்களின் பரிணாமகாரியத்தாலுண்டானதாம். அன்னத்தில் ரத்தம், ரத்தத்தில் தசை, தசையில் அழுக்காகிய சுக்கிலம், சுக்கிலத்தில் கர்ப்பந்தரித்துச் சரீரமுண்டாகுமாம்.

சூக்குமதேகமாவது:—காலதத்துவமுதல் நிலமுடிவாகிய முப்பத்தொரு தத்துவத்திலடங்கியதெனப்படும். தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றும் திருவருள்பிரேரகத்தால் மாயையினின்றுண்டாகுபவாம், உடம்பு உயிரைப்பெற்று வாழுமாம். காரண கர்த்தாவால் எல்லாம் உண்டாக்கப்பட்டனவாம்.

தேகம் தேகதத்துவங்கள் ஆன்மாவாகாதென்பது:—சம [illegible] காயதுன் தூலவுடம்பையும், புத்தம் அந்தக்கரணங்களையும், [illegible] சூக்குமங்களையும், ஆன்மாவெனக்கூறுவர்களாம். சரீரம் சடமாதலால் ஆன்மாவையன்றிப் போக்குவரவு செய்யமாட்டாது. சூக்குமசரீரமாகிய கலாதிகள் அந்தச் சரீரமாகிய மனைக்குப் பகல்விளக்குப்போல அறிவைப்பிரகாசிக்குமாம். இவைகளுக்கல்லாமேலாய் நிலைபெற்ற ஞானக்கிரியைகளையுடைய ஆன்மா சரீரங்களுக்கு வேறென்பது உண்மையென்று பிரத்தியக்ஷத்தில் அறியப்படுமாம். ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனே தலைவனாம்.

அறிவுமாயைக் கப்பாற்பட்ட வியாபகமென்பது:—வைசேடிகன் மனமுதல் தத்துவங்கள் வந்துகூடிய காலத்து அறிவுண்டாகுமென்றும்; பரிணாமவாதி ஆன்மாவுக்குச் சுதந்தரமாய் அறிவில்லை இறைவன் உணர்த்த உணருமென்பர்; அறிவில்லாததென்பயோகிகள் ஆன்மா உடலிலேறியிருக்குமென்பர்; பாஞ்சராத்திரி ஆன்மா பரமாணுவாயிருக்குமென்றும்; சமணர் உடம்புமுழுதிலும் ஆன்மா வியாபித்திருக்குமென்றும்; மாயாவாதி போக்குவரவின்றி வெங்கும்பூர

னமாயிருக்குமென்றும் சொல்லுவர்களாம். சித்தாந்தப்படியானெனில்:—இவ்வண்ணியதாயிருக்கப்பட்ட தத்துவங்களாகியசூக்குமதேகங்களுக்குக்காரணமாகிய வியாபகமாயிருக்கு மசுத்தமாயைக்கும் அதற்குமேலாகிய சுத்தமாயைக்கும் அப்பாற்பட்ட வியாபகமே அறிவு எனப்படுமாம்.

பிரகிருதி, மாயையில் தோற்றப்பட்ட விருபத்திநாலு தத்துவங்களுக்கும் வேறுதலாவதற்குக் காரணமெனப்படும். அசுத்தமாயைக்குமேலான விருபத்தைந்தை ஆன்மாவென்றெ ன்னப்பட்டதாம்: பக்கம் 98-லிருப்பதையுமறிக.

எட்டுருவென்றது:—பஞ்சபூதங்கள், சந்திர, சூரியர், ஆன்மாவுமாம்.

மலமென்பது:—ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலமென மூன்றும். இருள் ஒன்றாயிருந்தும் பலகண்களையுமறைத்தாற்போல ஆணவமலம் ஒன்றே அனந்த ஆன்மாக்களையுமறைத்ததாம்.

தநுகரணபுவன போகங்களென்பது.

தநுவென்றது:—பஞ்சபூதங்களாலாகிய தேகமாம். கரணமாவது:—அகக்கரணம் புறக்கரணங்களாம். புவனமென்பது:—அண்டம் பிரபஞ்சமுதலான இடமெனப்படும். போகமென்பது:—புசிப்புள்ள சத்தாதிவிஷயங்களாம்.

தத்துவங்கள் உற்பத்தி.

பஞ்சகிருத்தியங்களுக் கேதுவாகிய சுத்தம், ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சக்தி, சிவம் எனஐந்தும் சுத்தமாயையிலே தோன்றினவாம். அசுத்தமாயையிலே அநந்ததேவருதவியாலே அசுத்ததத்துவங்களான காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், இவ்வளைத்துந் தோன்றினவாம். உருத்திர தேவருதவியாலே பிரகிருதி குணங்களான சத்துவம், ராஜஸ், தாமசமென்னுமுக்குணங்களுண்டாயினவாம். இக்குணங்களின் தோற்றமே சித்தம் புத்தி எனப்படும். புத்தியில் தைஜத அகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரமென மூன்று பிரிந்தனவாம். தைஜத அகங்காரத்தில் நல்லசாத்வீககுணமுடைய

மனமும், ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராண மென்னுமைந்தும் பிரிந்தன, வைகரி அகங்காரத்தில் ரசோகுணத்தைப் பொருந்திய கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தமென்னுமைந்தும், பூதாதி அகங்காரத்தில் தன்மாத்திரைகளான சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூப, ரச, கந்தமென்னுமைந்தும், இந்த ஐந்தில் பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்களும் தோன்றினவாம்.

சுத்ததத்துவங்களைந்தாவன.

சுத்தம், ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சக்தி, சிவம் எனஐந்தாம். ஐந்தும் சிவனுடைய ஸ்வதந்திர வடிவமாகுமாம்.

(க) சுத்தம் — ஞானமிகுதி கிரியைக்குறைந்திருத்தலாம்.

(உ) ஈஸ்வரம் - கிரியைமிகுதி ஞானங்குறைந்திருத்தலாம்.

(ங) சாதாக்கியம்-ஞானமுங்கிரியையும் ஒத்திருத்தலாம்.

(ச) சத்தி—கிரியை.

(ரு) சிவம்—ஞானமாயிருத்தலாம்.

வித்தியாதத்துவங்களேழாவன.

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை என ஏழாம்.

(க) காலம்:—செல்காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலங்களைப் பொருந்தியிருக்குமாம். (உ) நியதி:—நித்ய கன்மாதிகளை நிச்சயஞ்செய்வித்திருக்குமாம். (ங) கலை:—ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குச் சிறிதுகிரியை யெழுப்புமாம். (ச) வித்தை:—சேக்கிரத்தில் ஆன்மாவுக்கு அறிவையுண்டுபண்ணுமாம். (ரு) இராகம்:—இச்சையையுண்டாக்கி மயக்குவிக்குமாம். (சு) புருடன்:—விடயத்திலே யழுத்துமாம். (எ) மாயை:—ஒன்றை நினைக்கவொட்டாமல் மயக்கஞ் செய்யுமாம்.

பஞ்சபூதங்களுமவைகளுக்குரிய குணங்கள்முதலியன.

பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என பஞ்சபூதங்களாம். பிரிதிவு-மண். இதற்குரியகுணங்கள் தோல், மயிர், நர

ம்பு, எரிப்பு, கசப்பு, ஆக-ரு. பொன்னிறம். தொழில்-கடினம். நாற்கோணம். குறி-வச்சிரம். ஒலி-கடகடா. குணம்-தரித்திடுதல். பீஜம்-லகாரம். தேவதை-பிரமா. தொழில்-சிருஷ்டி.

அப்பு—தண்ணீர். குணங்கள் நீர், உதிரம், மச்சை, சுக்கிலம், மூளை ஆக-ரு. வெண்மைநிறம். தொழில்-குளிர்தல். இருகோணம்-அர்த்தசந்திரன். குறி-தாமரை. ஒலி-சலசலா. குணம்-பதஞ்செய்தல். பீஜம்-வகாரம். தேவதை-விஷ்ணு. தொழில்-திதி.

தேயு—நெருப்பு. குணங்கள் ஆகாரம், மைதுனம், சோம்பு, நித்திரை, பயம் ஆக-ரு. செம்மைநிறம். குறி-சுவத்திகம். குணம்-ஒன்றுவித்தல். தொழில்-சுடுதல். ஒலி-தகதக-தமதம. பீஜம்-ரகாரம். தேவதை-ருத்திரன். தொழில்-சங்காரம்.

வாயு—காற்று. குணங்கள் ஓடல், நடத்தல், கிடத்தல், திரிதல், இருத்தல் என ஐந்து. கருப்புநிறம். தொழில்-சலித்திடுதல். அறுகோணம். குறி-அறுபுள்ளி. குணம்-பூர்த்தவகைத்திரட்டிதல். ஒலி-சரசர. பீஜம் யகாரம். தேவதை-மகேசுவரன். தொழில்-திரோபவம்.

ஆகாயம்—வெளி. குணங்கள் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், என ரு. நிறம்-தூமம்பால். தொழில்-வெளியாக நிறைந்திருத்தல். கோணம்-வட்டம். குறி-அமுதவிந்து, குணம்-இடங்கொடுத்தல். ஒலி-எதிரொலி. பீஜம்-ஹகாரம். தேவதை-சதாசிவன். தொழில்-அனுக்கிரகம்.

பூதங்கள். ரு. அவைகளின் குணங்கள் உரு, ஆகக்குறிகள் ௩0.

(உ-ம்.) பூதாதியென்னும் பெயருஞ்சங்கேதென்னிற்பிருதிவியப்புடன் தேயுவாய்வாகாயம், ...இவைகளின்னெருப்போடைசவானவாயுவெளியுடன்பேரைந்தாகுந்தானவற்ற்றவைந்திரியமைந்தாயமெனாக்குசடங்கிங்குவையாக்கிராணங், கோணமேனத்திரமதன்விஷயங்களாய்பிறந்தசெவியுடம்புவாய்கண்மூக்காமே என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சோத்திரம் - காது. தொக்கு - உடம்பு. சட்சு-கண். சிங்குவை - நாக்கு. ஆக்கிராணம் - நாசி ஆக - ரு.

ஞானேந்திரிய விஷயங்களாவன (பொறிகள்.)

(க) சத்தம் - ஆகாயத்தினம்சம். ஆகாயத்தினிடமாக செவிகேட்கும். (உ) ஸ்பரிசம்-வாயுவினம்சம். வாயுவினிடமாக உடம்பு சுகமறியும். (௩) ரூபம்—தேயுவினம்சம். தேயுவினிடமாகக் கண்ரூபமறியும். (௪) ரசம்—அப்புவினம்சம். அப்புவினிடமாக நாக்குருசியறியும். (ரு) கந்தம்-பிருதிவியினம்சம். பிருதிவினிடமாக நாசிவாசனையறியும்.

(உ-ம்.) "உன்னவரிதானதன்மாத்திரையைக்கேட்பாயுரைப்பர் சத்தப்பரிசமுடன்ரூபரசகந்தம், என்னுமிவையிற்சத்தஞ் செவியிற்கேட்குமியற்பரிசமுடம்புசுகமறியும்ரூபங்கண்ணுமுருக்காணும் ரசமினிப்பைக்காட்டுங் கருது கந்தம்நாசியினிற் கந்தங்காணும்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

கன்மேந்திரியங்களாவன.

(க) வாக்கு-வசனித்தல். (உ) பாதம்-கமனித்தல். (௩) பாணி-இடுதல் ஏற்றல். (௪) பாயு-மலசலங்கழித்தல். (ரு) உபஸ்தம் - ஆனந்தித்தலாம்.

கன்மேந்திரியவிஷயங்கள்

(க) வசனம்—ஆகாயத்தினிடமாக வாக்கினின்றுபொருந்தவசனித்தல். (உ) கமனம்—வாயுவினிடமாக கால்களால் நடத்தல். (௩) தானம்—தேயுவினிடமாக இருகைகளால் தானமுதலியன கொடுத்தல். (௪) விசர்க்கம்—அப்புவினிடமாக அபானத்தினின்றிருந்து மலசலங்களைப்போக்குவித்தல், (ரு) ஆனந்தம்—பிருதிவியினிடமாக விந்துவிடுதலாம்.

(உ-ம்.) "உண்டிவிசர்க்கமொடு வாக்குப்பாதம்பாணியொடுபாயுருவென்றுபத்திலைந்தாம், கண்டிகொள்ளும் வாக்குவாயதிற்றல்பாதங்காலுமிருகால் பாணிகையதாகும், மின்மேமுறைபாயுருக்கன் ஞானியாகும் விரித்தபடியுபஸ்தமென்பதுமே விந்தம்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

தசநாடிகளுமவைகளின் குணங்களுமாவன.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, குகு, அலம்புடை, சங்கினி எனப்பத்தாம்.

(க) இடைகலை:—வலக்காற்பெருவிரலினின்று அனைத்து நின்றேறி இடது நாசியைப்பற்றுமாம். (உ) பிங்கலை:—இடக்காற்பெருவிரலினின்று அனைத்தினாலேறி வலது நாசியைப் பற்றுமாம். (ங) சுழுமுனை:—மூலத்தினின்று நடுவெழுந்து சிரசுமுட்டி பிராணவாயுவுடனிற்குமாம். (ச) சிங்குவை:—உண்ணாவினின்று அன்னசாரமும் உளறவும் பானத்தை விழுங்கவுஞ்செய்விக்குமாம். (ரு) புருடன்:—வலது கண்ணினின்று மெய்மறந்தபோது மசைவாகநிற்குமாம். (சு) காந்தாரி:—இடது கண்ணிலிருந்து மணியை ஆட்டுவிக்குமாம். (எ) அத்தி:—வலக்காதிலிருந்து சத்தங்களைக்கேட்குங்கருவிகளைக்காக்குமாம். (அ) குகு:—இடக்காதிலிருந்து சத்தங்களைக்கேட்குங் கருவிகளைக்காக்குமாம். (கூ) அலம்புடை:—கண்டத்தினின்று நாவிற்கசிந்தநீர்பொசிய உபாயங்கள்செய்யுமாம். (ய) சங்கினி:—குய்யத்தைப்பற்றி நின்று ஆனந்தத்தில் மிஞ்சவொட்டாதிருந்து காக்குமாம்.

(உ-ம்.) "பிராணாதிகள் பேர்பேசுமிடகலையும், வாடாதபிங்கலையும் ... - நாடார், சிகுவைபுருடனொடு காந்தாரியத்தி குகு, ... அலம்புடை" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

தசவாயுக்களுமவைகளுக்குரிய குணங்களுமாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் என வாயுக்கள் பத்தாம்.

(க) பிராணன்:—வாயுவினம்சம். மூலமுதல் சிரசுமுட்டியிருவிழிகளின்கீழாய் நாசிவழியோடி பனிரெண்டங்குலம் பாய அவற்றில் எட்டுவுட்புக நாலு கழியுமாம். (உ) அபானன்:—அக்கினியினம்சம் உந்தியின்கீழ்நின்று அசனங்களை சீரணிப்பித்து மலங்களைப் போக்குவிக்குமாம். (ங) வியானன்:—தோளில்நின்று பிணிகளையும் தவனமுமுண்டாக்குவிக்குமாம். பரிசங்களையறியுமாம். (ச) உதானன்:—கண்டத்தானத்தினின்றுறத்துச்சரிக்குமாம். (ரு) சமானன்:—நாபித்தானத்திலிருந்து அன்னபானாதிகளை உதிரமாக்கி நாடிகளின் வழியாய் சமபாகப்பாகித்துத்தேகத்தை வளர்க்குமாம். (சு) நாகன்:—வாயிலிருந்து வாந்திசெய்விக்குமாம் கொட்டாவியும்விக்கலுமுண்டுபண்ணுமாம். (எ) கூர்மன்:—நேத்திரத்திலிருந்து விழிக்குமாம். கண்களிப்பு நகைப்பு மயிர்க்குச்சரிப்புஞ்செய்விக்குமாம். (அ) கிரிகரன்:—மூக்கினின்று தும்பச்செய்யுமாம். (கூ) தேவதத்தன்:—மார்பினின்றுகபத்தைச்சேர்ந்துநெட்டிக் கொட்டாவியும் விக்கலுமுண்டாக்குமாம் உயுத்தமுஞ்செய்யுமாம். (ய) தனஞ்சயன்:—வீங்கச்செய்யுமாம். சரீரம்வீங்கி வெடித்து லோடிப்போகுமாம்.

(உ-ம்.) "தசவாயுவின்பெயரைச்சாற்றக்கேள்பிராணன், சமானனபானனோர்வியானன்-சமான, னுதானனைய நாகனுங் கூர்மனுங் கிரிகரன் கூடேவ, தத்தன்றனஞ்செயனிதாம்" எ-று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

அந்தக்கரணங்களாவன:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமெனநான்காம்.

(க) மனம்:—வாயுவின்கூறு விஷயங்களை நினைக்குமாம். (உ) புத்தி:—அக்கினியின்கூறு விசாரிக்குமாம் ரூபபேதங்களை விளக்குமாம். (ங) சித்தம்:—அப்புவின்கூறு சிந்திக்கிறதாம். (ச) அகங்காரம்:—பிருதிவியின்கூறு கொண்டெழுப்புமாம்.

அறிவு:—உள்ளம் - ஆகாயத்தினம்சம் உச்சியில்நின்று சகலத்தையு மறியுமாம்.

உ-ம். "என்றுமறிகரண நினி நான்குகேளாய் மனம்புத்தியாங்காரஞ்சித்தம்" என்றும், "மனமானசெயனினைக்கும்புத்திவிசாரிக்குமகங்காரங்கொண்டெழுப்புஞ்சித்தமொன்றிவிக்கும்" என்றும் உடலறிவிளக்கத்திலும், "அறிவாவதுள்ளமாகாயத்தஞ்சமாயுச்சியினின்றே, செறியுஞ்சம்சாரத்தங்களெல்லாந்திரமாயுணர்ந்துதெளிந்த தத்துவன்" என்று ஞானநுபவசாரத்திலுமறிக.

குணங்கள்:—சத்துவம், ரசஸ், தமஸ் என மூன்றும்.

அகங்காரங்கள்:—தைசத அகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரமென மூன்றும். (க) சத்துவகுணம்:—அறிவு-தைசத அகங்காரத்துடன் அறிவைப்பற்றிநிற்குமாம். (உ) ரசோகுணம்:—விகாரம் - வைகரி அகங்காரத்துடன் தொழிலைப் பற்றிநிற்குமாம். (ங) தமோகுணம்:—மூடம் - பூதாதி அகங்காரத்துடன் மயக்கமாகிய உருவத்தைப்பற்றிநிற்குமாம். பக்கங்கள்-83, 93-யும் பார்க்க.

(உ-ம்.) "ஞாத்துவிகம்ராசதந்தாமதமென்றே, யேத்துவருபவை மூன்றே" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

வாக்குகள்:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காம். சூக்குமை:—சூக்காதிபேசுமாம். பைசந்தி:—கொஞ்சம் வார்த்தைபேசுமாம். மத்திமை:—மெத்தனப்பேசுமாம். வைகரி:—வினைகள் சவுரியங்கள் செய்யுமாம். பக்கம் 165-யும் பார்க்க.

ஆகதத்துவங்கள்மொத்தம் தொண்ணூற்றறெனப்படும்.

தாதுக்களாவன:—ரசம், உதிரம், மாம்சம், அத்தி, மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் ஆக ஏழாம்.

பஞ்சகோசங்களாவன:—அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என ஐந்தாம்.

(க) அன்னமயம்:—தாதுக்களாலெடுத்ததாம். (உ) பிராணமயம்:—அன்னசாரத்தினுமேல பிராணனும் பலமுமடங்கியதாம். (ங) மனோமயம்:—அப்பலத்தினுமேல்வந்து தோன்றியதாம். (ச) விஞ்ஞானமயம்:—அம்மனத்தின்கண் தோன்றிய விஞ்ஞானமாம். (ரு) ஆனந்தமயம்:—வித்தையால் அல்லது கல்வியால்தோன்றிய ஞானமாம்.

அவஸ்தைகள்:—சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென ஐந்தாம். விரிவு 113-வதுபக்கத்திலறிக.

பிணிகள்:—வாதம் - வாயுவினம்சம். பித்தம் - அக்கினியினம்சம். சிலேத்துமம்:—அப்புவினம்சமாம்.

(எ-ம்.) "வாதமொடுபித்தமிவை மாருதசேத்துமமும், யேதுமிலாமுப்பிணி" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

ஈஷணைகள்:—தாரேஷணை - பெண்ணாசைகொள்ளல். புத்திரேஷணை - புத்திரர்மீதாசைகொள்ளல். அர்த்தேஷணை - பொருள் மேலாசைகொள்ளலாம்.

(உ-ம்.) "ஆத்துவிதஞால்களவையோது மீஷணைகள், சத்துவமீளதாரேஷணையுடனே-யொத்து, வருபுத்திரேஷணையுமாறுமலன்பு, தருமோரர்த்தேஷணையுந்தான்" என்றுசுவாநுபவமாலையிலறிக.

தத்துவவிளக்கம்

நான்காம்படல முற்றிற்று

97

ஐந்தாம்படலம்

சித்தர்ஞானதிவிளக்கம்.

சட்டைமுனிவர்ஞானம்.

சரியை, கிரியை யோக ஞானம் ஞானமுத்திரைமுதலியன.

மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசையுடையோருக்கு ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தமெய்துமாம். ஞானத்திற்புகுந்தோர்க் கவைகளில்லையாம். நகாரமுதல் யகாரம்வரையில் யோகத்திற்கும், அகாரமுதல் மகாரம்வரையில் ஞானத்திற்குமூலமாம். வாசி, மௌனமென வித்தைகளிரண்டாம். சாம்பவி, கேசரி என முத்திரைகளிரண்டாம். யோகத்துக்கு ஆதிவித்தைதேசி (வாசி) யாம். மௌனமென்றால் ஞானவித்தையாம். வாசியை அடக்கத்தக்கவனே சித்தனும், மனத்தையெழும்பவொட்டாமற்கொன்றவனே ஞானியாம். கருவிகளைக் கட்டியிருத்தினவனே சிவயோகியாம்.

பிரணவஉற்பத்திஒடுக்கம்:—ஓங்காரம்—அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதமென ஐந்தெழுத்தாம். ஐந்துக்கும் மூர்த்திகள் நிரைநிரையே பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவனாம். மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயமெனவும் படும். அகாரம் உகாரத்திலும், உகாரம் மகாரத்திலும், மகாரம் விந்துவிலும், விந்துநாதத்திலும், நாதம்சத்தியிலும், சத்தி சிவத்திலும், சிவம் பரத்திலும் ஒடுங்குமாம். மண்ணை தண்ணியும், தண்ணியை நெருப்பும், நெருப்பைகாற்றும், காற்றை ஆகாயமும் விழுங்கிநிற்குமாம்.

வேதாந்த மார்க்கம்:—அகார, உகார, மகாரம் மூப்பாலென்று வழங்கப்படுமாம். அதன் ஒளியைச்சொல்லப்போகததாம். மவுனஞ்சென்றால் மவுனநாதன்நேரில் கேசரியின்பர்தமலர் காணலாகுமாம். மனத்தையடக்கிப்பார்த்தால் ஞானமுண்டாகுமாம், சத்துவகுணமுண்டானால் மனமடங்குமாம். சகலத்துக்குங் காரணமாகிய பெண்ணாசைநீங்கினால் திரோதாயமயக்கநீங்கி வேதாந்தவழியிற் செல்வரென்றும், வேதாந்த

வூரினிலேயே அந்தமயக்கத்தை நீக்கவேணுமென்றுங்கூறப் படும். வாதியென்றால் மவுனவாதி, நிசவாதி, நிர்மலவாதியாம். கோடித்தொழில்செய்வதும் வழுமைக்கேயாம்.

ஞானயோக மென்பது:—தேகமெல்லாந்தாயம்சம். அப் பனுக்கு எலும்போடே நரம்பிரண்டாம். அந்தவிரண்டான வாயுவிலே ஒன்றுசத்தி, மற்றொன்று பிராணவாயு சிவமாம். இரண்டும் ஒன்றாகக்கூடி மய்யமாயிருப்பதே சுழுமுனையாம். அந்தச்சுழுமுனையில் மூன்று காந்தியுண்டாம். பிராணன் நெஞ்சினுள்ளே தாமரை நூல்போலாடுமாம். அதிலிரட்டித்த அபானவாயுவையுங் கண்டால் ஞானயோகமாம். கைலாய தேகமாகுமாம். இதுபுஜண்டர்நவகோடிசித்தர்களனுபவமாம்.

வாசி பிராணயாமமாவது:—மூலத்தில் வாசிவைத்தலே சாய்ப் பிராணயாமஞ்செய்ய குண்டலிக்குள் நடனமும், சூரி யப்பிரகாசம்போலக்காந்தியும் தோன்றுமாம். கண்டத்தில் "அங்" கென்றாணவாய் திரக்க வொட்டாதாம். புருவமத்தி யில் மவுனத்தையொட்டி பூதசாம்பவியைக் காணலாகுமாம். புருவமையந்திறந்து அமுதமுண்டாய் காயசித்தியுண்டாகு மாம். குண்டலிக்குள் வாசியைவைத்துப் பிராணயாமம்பண் ணத்திரண்டொலியுஞ்சிலம் பொலியுங் காணுமாம். இவை யோகமாம். மவுனத்தில்நிற்கஞானமாம்.

சூரியமண்டல மாவது :—அகாரத்தில் உகாரத்தையணைத்து மகாரத்தைக்கும்பகத்துடன் பண்ணினால் ஆயிரங்கோடி சூரியப் பிரகாசத்துக் கொப்பாகுமாம்.

சந்திரமண்டலமாவது:—சந்திரன்சூரியனிற் சென்றால் வளர்த்துப்போக்குத்தெரியுமாம். சந்திரனே சூரியனையும், சூரி யனே சந்திரனையுமிருக்குமாம். சந்திரனில்சந்திரனாகின்றால் சூரியனைக்காணமாட்டார்களாம், பிறந்திறந்துமாள்வர்களாம். சந்திரனாகிய இடைகலையை ரவியாகிய சூரியகலையிற்சேர்க்கப் பாலராவராம். தமர் வாசல்பூட்டி வாசி சென்றுவிதையாகி நிற்குமாம். கீழறிந்து கால்பிடித்து வாசிபூட்டினால் வாசி சென்று தமர்வாசல்திறந்து பூரணத்தைக்காணலாகுமாம்.

(உ - ம்) "பாசப்பா இடை கலையைரவியிற்சேருபங்குவமாய்ச் சேர்ந்ததினாற்பாலனாமே" என்றும், "கீழறிந்துகால்பிடித்து வாசி

பூட்டிக் கலங்காமல் நின்றதினால்கால்தான் சென்று, மேலானதமர் வாசற்பூட்டிகீழ்ந்தாவிதையாகநிற்குமடா வாசிசென்று, சேலான தமர்வாசல்திறந்தால்மைந்தா செம்மையுடன்பூரணம்நம்காணலாமே" என்றும்அகஸ்தியமுனிவர் அமுதகலைக்ஞானத்திலறிக.

மதிநேர்மை:—"அம்"மென்றுவாசிபூட்டிநின்றால் கோடி மதிகாந்தியும். அமுதமுமுண்டாகுமாம். அந்த அமுதங்கொண்டால்தேகத்துக்கழிவேயில்லையாம்.

விரதநேர்மை:—"உம்." என்றுநின்றால் கோடிசூரியப் பிரகாசமும், கண்மூக்குமத்தியில் காந்தியுமுண்டாய்த் தேகமதிபோலத்துலங்குமாம்.

அக்கினி நேர்மை:—"அங்" "அம்" என்றுரேசகபூரகம் பண்ணி கும்பகத்தில்நின்றால் பூரணசொலிப்பும் மௌனமுமுண்டாகுமாம். மவுனவீட்டிருந்துமதியைத்தள்ளிரவியில் நிற்க பூரணமேவசமாகும்.

சத்திசிவமென்றது:—சத்தி-சந்திரன்-சாரமாம். சிவம் - சூரியன்-காரமாம். இவைவேதாந்தத்துவமெனப்படும்.

(உ - ம்.) சத்தியென்றபாட்டில் "புதுமையுள்ள சத்திசிவம் ரவிமதியுமாச்சு, சத்தியுள்ளரவிமதிதான்காரசாரம்பாங்கானகாரமுடாரவியுமாச்சு, வெற்றியுள்ளமதியதுவுஞ்சாரமாச்சுவேதாந்தத்துவமுமிதுவேயாச்சே" என்று அக. மு. அமு. க. க்ஞானத்திலறிக.

சத்திசிவபூசையாவது:—சத்தியென்றஉகாரத்தில்அகாரமென்கிற சிவத்தைநாட்டி "நமசி" யென்றேதசிவசத்தி யொன்றாகுமாம். உகாரமுடன் அகாரஞ்சேர்த்து "நமசி" யென்றுவொருமண்டலஞ் செபிக்கத் தேகம்வசீகரமாகுமாம். சத்திசிவபூசையினாலேதேகம்வலுத்து நரைதிரைமாறி ஒளி காணுமாம். மூச்சோடாமல் பனிரண்டும் வீட்டிலடங்குமாம்.

குளிகையாவது:—விந்து-ரசம், வாசி-மூலிகை. அக்கினி பீடமாம். இதை "உனீம்" என்ற ரசமணியாக்கினால்விண்ணதிலோடலாகுமாம். விந்தைக்கட்டினால் பூரணமணியாகுமாம். வாசியைஸ்தம்பித்து உள்ளடக்கிக் கபாலமேத்திநுனி நாக்கை அண்ணாக்கில் மோதிதமரடைத்துப்பார்க்க கும்மென்றிருள் காணுமாம். அப்பொழுதசைவற நிற்கில்சத்தமுண்டாய்ச் சுடரொளியுங் கதிரும் வீசுமாம். மூக்குச்சுழுமுனையிற் குறிப்பாய் அரைக்கண்பார்வையாய்ப்பார்க்கக் காதிரண்டுமடைசவுண்

டமீப் எழுவாயல்களுமடைபட்டு வாசிநிமிறநோக்குமாம். அப்போதுசிவ்வென்று சுழுமுனையையழுத்திக் கொள்ளுநல்லிபீடமாய்அந்தவேகம் லிங்கவட்டம் அபானவாயலையடைக்குமாம். அப்பகபாலம் விம்மலாய்ச்சுடர்க்கம்பங்கொதிகொண்டு மனமயங்குமாம். அப்ப ஓம் என்று குப்பந்தேசமே பீசத்தில் மனதையூணவாசி மேலேநோக்கித்தண்டுவழியே சுடர்க்கம்பநரம்புமார்க்கமாபோடி அண்டத்துள்ளே அமுர்தத்தில் நிற்குமாம். அப்ப அக்கினி அதிகமாய் விந்துவை வாசி பம்பரம்போற்சுத்தி மணிபோற் செய்யுமாம்.

(உ-ம்.) தானென்றஞானிக்குகுளிகையொன்று என்றபாடத்தில், "தேனென்ற விந்துவல்லோ ரசமுமாகுஞ் சேர்ந்துநின்றவாயல்லோ மூலியாகும், மானென்ற அக்கினியேபீடமாகும் மக்களேரசமணியின் மார்க்கத்தாலே, வானென்றரசமதை மணிபோற்செய்தால் உத்தமனே கெவுனத்திலோடலாமே" என்றும், "வீரப்பூரணன்னிடத்தில் வாசிதன்னைவிதமாகஸ்தம்பித்துள்ளடக்கியேத்து காரப்பாவாசிதனைஸ்தம்பனமேசெய்யிகாட்டுகிறேன் கபாலத்தில்கண்டு கொள்ளு, வீரப்பாநுனிநாக்கை அண்ணாக்கில்மோதி விளங்குகின்றதமர் தன்னையுமடைத்துப்பாரே" என்றும், "அடைக்கயிலே கும்மென்றுயிருட்டுமீளும் அலைத்துவிடுதேகத்தையலைக்கவேண்டாம், உடைக்கயிலே அவ்விடத்திற்சத்தங்காணும் ஓங்கிநின்ற சுடரொளியுங்கதிரும்வீசும், படைக்கயிலே விரியிரண்டுநீர்க்கண்பாரு பருமூக்குச்சுழிமேதிற் குறிப்பாய்ப்பாரு, கடைக்கயிலே காதிரண்டுமசைவுகாணுங் கண்டத்தின்வாசல்கதவடைக்கும்பாரே" என்றும், "பாரப்பா அடைத்துவிடும்வாசமேலேழும்பண்பானவாசியதுகீழ்நோக்குஞ், சேரப்பாவாசியதுயிரங்கும்போது சிவ்வென்றசுழுமுனையை யழுத்திக்கொள்ளு" என்றும், "தானென்றவாசியது பீசஞ்செல்லும், சீரிவாலேசென்றபின்புசொல்லக்கேளு, மானென்றகபாலமெல்லாம் விம்மலாகும், தேனென்ற சுடர்க்கம்பம் கொதிப்புக்கொள்ளுஞ் சொல்லவென்றால்மனமங்கே மயக்கங்காணும், ஓமென்றமனத்தாலேகும்பத்தோடே ஒங்கிநீபீசத்தில்மனத்தையூனே" என்றும், "ஊனவேவ்வாசியது மேலேநோக்கு முட்புகுந்துதண்டுவழியேயோடும் பாரு ஆனவே அமுர்தத்தில்வாசிநிற்கும் அப்பயல்லோ அக்கினியுமதிகமாமே" என்றும், "அதிகமென்ற அக்கினியோகதிரோகோடி ஐயமேவு கண்ணிமைக்குளடங்குமோசொல், பதிகமென்ற விந்துவைத்தான்வாசிதானும் பம்பரம்போற்சுத்தியல்லோமணிபோற்பண்ணும்" என்றும் அக. மு. ஞானோபதேசம், 14-ல்காண்க.

விந்துசாரணையாவது:—நுனிநாக்கை அண்ணுப்போலநீந்திவாசிபார்த்த ஆசிஉருண்டு படமென்று பீசத்துளிரங்கி ஈந்திவழியாய் அக்கினி வீட்டிற்சென்று அண்ணாக்குத்திரந்துமூடுமாம். மூனைநாக்கை அரைவாசிவாங்க கபாலத்தில்மணிவோடிப் பெருவாசல்மூடிச்சடலத்தை யுசயரத்தூக்குமாம். அப்பமணிவேகஞ்சுழன்று கப்பத்தினுனிபோய்சென்றுகதவுசநீங்கி க்ஷணத்திலே காடிவருமணியோசமணியாம். ஆமென்றமணிவேகத்தால் அண்டர்களு முனிவர்களு மயங்கினார்களாம்.

(உ-பாரப்பாவிந்து மணிவாசிகூடப்படமென்றே யிரங்கிவிடும் பீசத்துள்ளே, காரப்பாஅக்கியுட வழியிற்செல்லுங் தானதுக்குட்சுழலுண்டுசிக்கிக்கொள்ளும், பாரப்பா அவ்விடத்திலக்கினியின்வீடு அப்பவல்லோ அண்ணாக்குத்திரந்துமூடுஞ், சேரப்பாவுருதிரந்துஉட்சிவந்து இறங்கிவதுவாகுஞ் சாரணையாமெண்ணே" என்றும், "யெண்ணவே நாற்றெட்டுச்சாரணையேபாரு யேகுமடா அண்டத்தில் மணியின்வேக, முண்ணவே மூனைநாக்கை அரைவாசிவாங்குஓடிவருங்கபாலத்தில் மணிதானப்பா" நண்ணவே சடலத்தை உயரத்தூக்கும்" என்றும், "சேர்க்கவே அண்டமுதற்றிசைகளெட்டுஞ்சுழன்றுவரும் நிமிஷத்தில் மணியின்வேகம், தாக்கவே முன்போலக்கதவைமூடக்ஷணத்திலே கம்பனுனிமேலேசெல்லும்" "சேர்க்கவே கதவினுனிசற்றேநீக்கிக்ஷணத்திலே காடிவருமணிதானப்பா" என்றும், அகஸ்தியமாமுனிவர் ஞானோபதேசம் 14-விலறிக.

தசதீட்சைகளாவன:—(க) "அம்" என்று ஒருமண்டலஞ் செபிக்கநாமனனுகாணும்தேகம் வலுவாய் சித்துண்டாகுமாம். (உ) "உம்" என்று ஒருமண்டலஞ்செபிக்க அருளுண்டாகுமாம். (ங) "சிம்" என்றுமுழுமனதோடு செபிக்கமுத்தியாகுமாம். (ச) "ஙம்" என்று அருளையன்பாகநோக்கிசெபிக்க சத்திசிவனின்னுதுவராம். (ரு) "தம்" என்றுவாஞ்சைக்கிசெபிக்கதேகம்உறுதியாகுமாம். (சு) "அங்" என்றுசெபிக்கதேகம்பக்குவமாகுமாம். (எ) "றும்" என்றுசெபிக்க திக்குவிஜயஞ்செய்யலாகுமாம். (அ) "கம்" என்றுபிரமபதியிடமாகவையகத்தில்நின்றால் தொல்லைகளற்று தில்லைதெரிசனமும் சித்துக்களுமுண்டாகுமாம். (கூ) "ரும்" என்றுசெபிக்கச் சின்மயதரிசனமுமுத்தியுமுண்டாகுமாம். (ய) "மம்" என்றஉதினமுச்சரிக்கபிறவிநீங்குமாம். அட்டசித்துக்கள் தசதீட்சைபெற்றவர்களிடத்தாடுமாம்.

(உ - ம்.) "கேளுநஅம்மென்று கெடியாகமண்டலம், நாளுடன் செபிக்கில் நமனுந்துவிலகுஞ், நேசவுடன்தேகந்நிரமதீவாகும், மாலுடன்சித்தும் வந்திடுந்தானே" என்றும், "ஆனந்த அம்மென்றன்புடனேயும், வாலுந்திநோக்கிமண்டலஞ்செபித்தால் காணவனருள்தான் குடியிருப்பாமே" என்றும், "அடியினிற் சிட்மென்றன் புடனேயும் வடிவுடனன்றாய் வணங்கிடமுத்தியே" என்றும், "உத்தமமாம் மென் …மாய்ச் செபிக்கில், சத்தஞ்சிவமாய்த்த…னவருமே" என்றும், "ஆனந்தம்மென்றன்புடனேயும் வாலுடநோக்கி மகிழ்ந்துருக்கொண்டால் உளனுடன்தேகமுறுதியுமாமே" என்றும், "சுருதியிலங்கென்றுடர்ந்துருக்கொண்டால் பருதிபோல்தேகம் பக்குவமாமே" என்றும், இக்கும்பொருளாய்த்தாமேரம்மென்று சிக்குமிடந்தனிற் செபித்தால், இக்குவிஜயஞ்செய்யவுமாமே" என்றும், "வையகந்தன்னிற் கம்மெனநில்லே" எ-ம். உன்னுமரும்மென புருந்துருக்கொண்டால் சின்மயமான தெரிசனங்காணும்" எ-ம். "ஜூர்ங்கிரீயும் மென்றனுதினம் நோக்கில் தீர்ந்திடும் பிறவி …மாமே" என்றும், மச்சைமுனிநாதர் திருமந்திரத்திலறிக.

சிதம்பரச்சக்கரமகிமை :—ஆறுகோடுநேரெழுதி குறுக்கே ஆறுகோடுகீறி உண்டாகும் இருபத்தைந்துவீட்டில் "நமசிவய"வென்றுபோட்டுநடுவணையையதாவது நடுவெழுத்தைப்பிடித்துமாற சிதம்பர நடனங்காணலாகுமாம். "சிவயநம" வென்று போட்டுநடுவணையைப் பிடித்துமாறகனகசபைதோன்றுமாம். மனதைக் கைவைத்துக்கார்த்தி கனகமுண்டாகுமாம். "யநமசிவ" என்று போட்டு நடுவணையைப் பிடித்துமாற நடராஜர் அன்புடனெதிர்பட்டுக் கேட்டதெல்லாங் கொடுப்பாராம். "மசிவயந" வென்றுபோட்டு நடுவணையைப்பிடித்துமாற சிதம்பரமேயாய் மந்திரங்களெல்லாஞ் சித்தியாய் அஷ்டசித்தாடலாகுமாம். "வயநமசி" வென்றுபோட்டுப் பூரணத்தைப் பற்றி மனதறிந்துநின்றால் காயசித்தியும் மனிதமாவுண்டிறபேறுமுண்டாகுமாம். அஞ்செழுத்துக்கும் உயிர்சிதம்பரமாம். தானேபூரணமாம். மணியான மனோன்மணியாம்.

(உ - ம்.) "செயலானசிதம்பரத்தின் மகிமைகேளுசிறக்கவே ஆறுவரைநேரேகீறி, மயமான ஆறுவரை குறுக்கேகீறமைந்தவீடுபத்தஞ்சரையுமாச்சு, நயவானநமசிவயவென்று போட்டுத்தணமையுடனடுவணையைப்பிடித்துமாறு, சயமானசிதம்பரநடனங்காணுஞ்சொல்லுவார்கனகசபையென்றுபாரே" என்றும், "பாரப்பாசிவயநமவென்றுபோட்டுபோங்காகநடுவணையைப்பிடித்துமாறு கேரப்பா நின்றநகலாசந்தன்னில் நிச்சயமாய்க்கனகசபை தோரே" "காரப்பாயநமசிவவென்றுபோட்டு குணமாதோன்றும்" என்றும், "போறப்பாமசிவயநவெ கநடுவணையைப்பிடித்துமாறே" எ - ம், "புனிதம ன்றுபோட்டு புகழ் நடுவணையைப்பிடித்துமாறே" "வயநமசியென்றுபோட்டுபூரணத்தில் பற்றி மனதறிவினின் மாய் காயசித்தியாகுமாகும்" என்றும் அகஸ்திய … ரால், இனிதமுள்ள காயசித்தியாகுமாகும்" என்றும் … சகலக்ஞானத்திலறிக.

அஷ்டகன்மச்சித்துக்களாவன:—தேகசுத்திசெய்து நீறுபூசி மந்திரங்களை உச்சரிக்க ஸ்தம்பனம், மோகனம், வசியம், மாரணம், உச்சாடனம், ஆக்ருஷணம், வித்துவேஷணம், பேதனம், என்னும் அஷ்டகன்மசித்துக்களுண்டாகுமாம்.

ஸ்தம்பனம்:—புலித்தோல் ஆசனத்திலிருந்து கும்பகத்திலின்று இவ்வென்று கமலமணிவாங்கி இந்திரன் திசைநோக்கி "நமசிவய"வென்று ஆயிரத்தெட்டுதரம் உச்சரிக்கஸ்தம்பனமாகுமாம். மோகனம் :—கலைமான்தோல் ஆசனத்திலிருந்து கும்பகத்திலின்று அக்கினிதிசைநோக்கி பளிங்குமணிவாங்கி "சிவயநம" வென்று ஆயிரத்தெட்டுதரஞ்செபிக்க மோகனமாகுமாம். வசியம் :—பஞ்சயாசனத்திலிருந்து ருத்திராக்ஷம் கையில்வாங்கிவடக்குமுகமாய்கும்பகத்திலின்று "நயமசிவ" என்று ஆயிரத்தெட்டுதரஞ் செபிக்கவசியமுண்டாகுமாம். மாரணம்:—அத்திபாசனத்திலிருந்து காயமணிவாங்கி தென்முகமாய் கும்பகத்திலின்று "நசிமயவ" வென்று ஆயிரத்தெட்டு தரஞ்செபிக்கமாரணமுண்டாகுமாம், உச்சாடனம்:—மான்தோல் ஆசனத்திலிருந்து நளினமணிவாங்கி கிருதிமுகத்தில் கும்பகத்திலின்று "மசிவயந" வென்று ஆயிரத்தெட்டுதரஞ் செபிக்க உச்சாடனமாகுமாம். ஆக்ருஷணம்:—தெற்பையாசனத்திலிருந்து சங்குமணிவாங்கி மேற்குமுகமாய் கும்பகத்திலின்று "நசிமவய" என்று ஆயிரத்தெட்டுதரஞ் செபிக்கஆக்ருஷணமுண்டாகுமாம். வித்துவேஷணம்:—பொற்சிந்தி ஆசனத்திலிருந்து வடமேற்குமுகமாய்கும்பகத்திலின்று எட்டிமணிவாங்கி "யநசிவ" என்று ஆயிரத்தெட்டுதரஞ் செபிக்கவித்துவேஷணமுண்டாகுமாம். பேதனம்:—தேவதார ஆசனத்திலிருந்து …

மணிவாங்கிகுபோதிசைநோக்கி "நயவமசி" என்று நூற்றெ டுரு ஞ்செபிக்க பேதனமுண்டாகுமாம்.

(உ-ம்.) "காரப்பா நமசிவய மென்றுசொல்லிக்கருத்துடனே நூற்றெட்டு செபித்தால்மைந்தா, கூறப்பாகண்டதெல்லாந்தழபனமேயாகு" என்றும், "தாங்கியேகும்பகத்தில் நின்றுகொண்டுதயவாகச் சிவாயநமவென்றுவோது, பாங்குபெறநூற்றெட்டு வோதினக்கால் பாரிலுள்ளமானிடர்களைத்மோகமிவார்" என்றும், "விண்ணப்பா தானேக்கு மசிவசி யென்றுவிரும்பியேநூற்றெட்டு செபித்தால் மைந்தா, நண்ணப்பாவுன்னையெவர்கண்டாலுந்தான் காடியேவசியமதாய் வணங்கிநிற்பர்" என்றும், "நண்ணியேசுழிமுனையில் நாட்டமுற்றுநசிமயவ நூற்றெட்டுவுருத்தானேத, வுண்ணியேவுனக்குவினை செய்தோரெல்லா முத்தமனே மாரணித்து ஒழிந்துப்போவார்" என்றும் "விண்ணப்பாதானேக்கு மசிவயந வென்று விரும்பியேநூற்றெட்டுசெபித்தால்மைந்தா, நண்ணப்பாநினைத்தவொரு பொருள் சாடிக்கும்நலமில்லாமாந்தரையு மாரணமேசெய்யும்" என்றும், "மையப்பா நசிமயவ என்றுசொல்லி பத்ராமநூற்றெட்டு செபித்தால் மைந்தா, மெய்யப்பாநினைத்த வண்ணமாக்ருஷணமாகு" என்றும், "பாங்குபெற மயவநசி யென்றுமாறிபத்தியுடநூற்றெட்டுசெபித்தால்மைந்தா, தாங்கியேவித்தெடுத்து பூமியிலுள்ள தன்மையுடனிர்வாரக்ஷணத்தில்மைந்தா, ஆங்கதிகொண்டேவளர்ந்து காய்க்குமப்பா" என்றும், "வாங்கிமனதொன்றாகி நயவமசி யென்று வரிசையுடனூற்றெட்டுவளமாயோதச், சாங்கமாய்க்கண்டதெல்லாம்பேதனமேயாகும்" என்றும் அக. மூ. அ. க. இலிங்க...

கணபதிமந்திரம்:—முக்கோணமிட்டு அதினடுவில் ஓங்காரமும் நடுவே கம்பமும்போட்டு சதாசிவத்தைக் கருத்திலாணிகுருப்ரமாய் கணபதியேநமவென்று செபிக்கக்கணபதி பிரத்யக்ஷமாவராம்.

சரவணபகவான்மந்திரம்:—அறுகோணமிட்டு அதினடுவிலே ஓம்நமசிவாய வென்றுபோட்டுக் கோணத்தின்சுற்றில்சரவணபவவென்று நாட்டி வட்டமிட்டுச் சுற்றும்போட்டு உகாரமெழுதிப்ரதிஷ்டைசெய்துகும்பகத்தில் [illegible] நசரவணபுவவென்று செபிக்கச் சரவணபகவான் பிரத்யக்ஷமாவராம்.

மற்றுமுள்ளவைகள் பின்னால் வெளிவரும் நூலில் [illegible]ம்.

சித்தர் [illegible]

ஐந்தாம்படலம் முற்றிற்று.